உ

ஸ்ரீ வியாச பகவான்
சம்ஸ்கிருதத்தில் இயற்றிய
ஸ்காந்தப் புராணத்துள்ள
சூதசம்ஹிதையில்
(சொரூபாநந்த சித்தி)

பிரஹ்மகீதை.

இஃது
இரும்பூதூர்
ஸ்ரீ தத்துவராய ஸ்வாமிகளால்
தமிழில் செய்யுள் வடிவமாக
மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,
திருப்பூவண மடாதிபதி
ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞாநாசார்ய ஸ்வாமிகள்
அவர்களால்

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி
நோபில் பிரசில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
1925 [விலை அணா. 6
ரப்பிரைட்]

பிரஹ்ம கீதை.

பாயிரம்.

இரவியு மதியும் வானும் வாயுவு மனலு மப்பு, முரவிய மண்ணு மற்றை யுணர்பவன் ருனு மாகிப், பரவிடுங் கரணம் பன்னுன் காயுமன் ருயு நின்றே, யுரைமந மிறந்து ளோங்கு மொளியினை வணங்கல் செய்வாம்.

கண்முதற் புலன்க ளந்தக் காணங்கள் விளங்கு மெத்தாற், றண்மதி யருக்க னங்கி தாரகை விளங்கு மெத்தால், விண்முதற் பூத மியாவும் விளங்கிடு மெத்தா லந்த, வுண்மை யைச் சிவப்பிர காச வொளியினை யுளத்துள் வைப்பாம். 2

முன்னைநற் சுருதி யோதி முடிவுறற் கரிய தாக, வின்னமத் தேவர் மூவ ரெய்துதற் கிடரே மேவத், தன்னையிப் படியே காணத் தாளளித் தெனக்கோர் வார்த்தை, சொன்ன

நற் சொரூபா நந்தச் சோதியைத் தொழுதல்
செய்வாம். 3

நித்த னிர்க்குண னின்மல னீடொளிச்
சுத்த னேகன்சு ருதித்தொ டர்பிலா
னத்த னென்னையு மாண்டவ ருளினன்
றத்து வன்றிருத் தாளைவ ணங்குவாம். 4

மயலில் வானவர் கேட்பம யக்கற
வயன்மு னாட்சொன வாரணத் துட்பொரு
ளியலு மாசொரு பாநந்தச் சித்தியென்
பெயரி னற்றமி ழாலிங்குப் பேசுவாம். 5

தானா காதி யாவையுமாந் தன்மைத் தாய
வொருபொருளை, யூனா மென்றன் வாக்கதனா
லுண்மை யறிய வுரைத்திடுதென்,மானா கந்தான்
மலர்தலையில் வையந் தரிப்ப மற்றதுபோற்,
பூனா கந்தான் பொறுப்பனெனும் புன்சொற்
போலும் புகலுங்கால். 6

மன்னிய கமலத் தோன்றாள் வானவர்
வணங்கி யெல்லாம், பன்னரு மறைய ருத்தம்
பகரென வினவு மாறு, முன்னதின் மொழிந்து

பின்னர் முளரியந் தவிசின் மேலோ, னின்
னிய விருக்கி லைத ரேயம தியம்பு மாறும். 7

வான்றான் முதலா மனைத்துலகும் வானோர்
முதலாம் வருபிறப்பு, மீன்றா னிருக்கிற் றைத்
திரிய மியம்பும் பரிசை யியம்புவார், மூன்றா
மோத்தி லுரைத்தாதி மூலப் பிரமந் தனைத்
தேடச், சான்றார் சொன்ன நெறியைவிடாச்
சதுர்த்தத் தாலே சாற்றியபின். 8

சந்தோ கத்திற் சட்டந்தா னுரைக்கும்
பரிசைச் சதுர்முகத்தோ, னைந்தா மோத்தி
லுரைத்தாறி லேழு மெட்டு மாங்கறைந்தான்,
மைந்தார் முண்டகங் கைவலிய மறையின்
பொருளை வையமெலாந், தந்தான் சத்த மத்
தாலு மட்ட மத்துஞ் சாற்றியபின். 9

அன்பினா லகில லோகம் படைத்தவ னமரர்
தங்கட், கின்பமா ரனாபி ரகதா ரணத்திசை
மயித்ரி யத்தை, யொன்பதா லுரைத்துப்
பத்தா லுடத்தமுங் கார்க்கி தானும், பின்பதா
யந்த ரியாமிப் பிராமண விடயம் பேசி. 10

தாதா வேசா தசந்தன்னிற் றக்கோர் சொல் லுங் கடவல்லி, சுவேதா சுவதா மெடுத்து ரைத்துச் சொன்ன தெல்லாந் தொகுத்தொன் ருய்த், தூய்தா யருளிச் செய்தத்தி னீரா ரூத்தாற் சொல்லின்பப், போதா லயத் தோன் புகன்றபொரு ளியானுந் தமிழாற் புகல்கின்றேன். 11

பாயிரம் முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் - 11.



பிரஹ்மஸ்துதி.

1. தேவர்கள் பிரஹ்மாவைத் தரிசித்து வேதார்த்தம் வினவும் அத்தியாயம்.

சூதனை முனியை நோக்கித் தொல்லைமா முனிவர் சொல்வார், மாதவா வினவிற் றெல் லாம் வகுத்துநீ தொகுத்துச் சொன்னு, யாதி நான் முகத்தோன் கீதை யறியவா தரித்தோ மின்றென், ரூதிமா முனிக ளெல்லா மீளவு முரைக்க லுற்ருர், 1

வேதநூ றெரிந்தோ னூலே விஞ்சையும் விளங்கப் பெற்ரு, யாதலா லியாது முன்னு லறியலா காத தில்லை, மேதையான் மிக்கா யெங்கண் மேலுனக் கன்புண் டாகி, லோது வாய் போதோன் சொன்ன வுபநிடப் பொருளை யென்ருர். 2

இன்ன பரிசை முனிவரெல்லா மியம்பக் கேட்டங் கிமையவர்கண், முன்ன மொருநான்

யறையோதி முடிந்த பொருளோர்ந் துணராம,
லன்ன மிசையோன் றனைக்கேட்ப வண்டத்
தவர்கட் கவனருளாற், சொன்ன பரிசைக்
கேளுமெனச் சூதன் சொல்லத் தொடங்கின
னால். 3

பண்டொரு கற்பந் தன்னிற் பழமறைப்
பொருளை யெல்லா, வண்டருங் கூடி யாய்ந்
தங் கறியலா காமை யாலே, யெண்டரு மாத
வத்தை யெய்தியே யிதனைக் கேட்பப், புண்
டரீ கத்தில் வாழும் புனிதனை நோக்கிப்
போனார். 4

பாவவே ரறுக்குந் தீர்த்தமென் றெண்ணப்
பட்டன யாவையும் பரப்பித், தேவரோ டியக்க
ராக்கர்கந் தருவர் சித்தர்சாத் தியர்களுஞ்
செறிந்து, நாவினா லறியு மறுவகைப் பட்ட
விரதமு நலம்பெற வுடைத்தா, யோவிலா
தொழுகு மருவிக ளுடைத்தா யொருபொரு
ளொழிவற வுடைத்தாய். 5

சகல யோகிகளு மேவவினி தான தனிசேர்
குகைகள் கோடிபல கூடியுள கோடி பலவாஞ்

சிகர மேவுநவ மாமணிகள் சிந்தி யுளதாய்
நிகரி லாமனிகழ்மேருகிரி நீண்முடியின்மேல்.

ஐம்பதிற் றிரட்டி யோசனை நீளத் தைம்ப
திற் றிரட்டியே யகன்று, கம்பநற்
கரியை முதல்வரு மிருகக் கணங்களா லாகு
லங் கனத்துச், செம்பொருள் கொழிக்குந்
தீர்த்திகை யுடைத்தாய்த் திரண்டபுள் ளினங்
களு முடைத்தாய்ப், பைம்பொழிற் செழுந்தே
னருந்திய வறுகாற் பறவையி னொலியினாற்
பரப்பி. 7

இந்து பானுவென் றிருவரு நிலவினோ டிள
வெயிற் பாரிப்பக், கொந்து பாய்தரு சோலை
யின் கிழங்குகாய் கொழுங்கனி வழங்கத்தண்,
சந்த நாடவி புகுந்துவண் டுலவுதண் டாமரைத்
தடந்தோய்ந்து, மந்த மாருதந் திரிதரு பிரமமா
வனமுள ததன்கண்ணே. 8

வளமாமதி லொன்பதோ டெண்பது வாச
லாகி, யிளநாயிறு போலவி ளங்கியி லங்கு
மொள்வாள், வளைநேமிகொ டுஞ்சிலை தண்டுமெ

மூக்கள்வல்லோ, ரளவோதவி லாதவர் காப்புடைத் தாகியெங்கும். 9

பூரண கும்பமெங்கணு நிறைத்துப் பொன்றிகழ் நித்திலம் புணர்ந்த, தோரண முயர்த்துத் தூய்மலர் துதைந்த சுகந்தமாலைகள்பல தூக்கி, யோணி தீப மேற்றியெம் மருங்குமேழிசை யாழிலெங் கெங்கும், வாரணி கொங்கை மடந்தையர் பாடு மாடமாளிகை வரம் பிலதாய். 10

சித்திர மமைத்த பித்திகோ டிகளாற் சீர்பெற விளங்கிமா ணிக்க, வுத்திரம் வயிரப் போதிகை பவள வொளிமணித் தூணிரை பொதிந்து, நித்திலத் தாம மெங்கணுந் தூக்கி நித்தில விதானமே யெங்கும், வித்தரித் தோங்கி வியனெடுங் கொடிகள் விண்ணள வெறிந்து மீண் டுளதாய். 11

வெடிபட வுச்ச மந்தமத் திமமாய் விளங்குகானவொலி யொருசா, ரிடிபடு முரச முழக்கொலி யொருசா ரியம்புவாச் சியவொலி

யொருசார், வடிவுடை மகளிர் கூத்தொலி யொருசார் மறையவ ரோத்தொலி யொருசார், முடிவறு மிருதி புராணவா கமங்கண் மொகு மொகென் றெழுமொலி யொருசார். 12

மேவிய சகலா கமங்களின் பொருளும் விருப்புட னுய்பவ ரொருசார், காவிய மென்னுங் கனியினை நுகர்ந்து களித்திடு முளத்தவ ரொருசா, ராவியோ டாக்கை யுறவறி விருநாலங்கத்து யோகிய ரொருசா, ரோவியம் போல விருந்துணர் விறந்த வுணர்வுகொண் டிறங்கின ரொருசார். 13

மத்தநற் களிறும் வயிரநற் றேரும் வாசியும் வாம்பில தாகி, யத்திரத் தாலுஞ் சத்திரத் தாலு மளவறு வீரர்காப் புடைத்தாய், மெய்த்தவர்க் கெளிதா யல்லவர்க் கரிதாய் வேண்டிய பொருளெலா மீண்டி, யித்தகைத் தான விடத்திலா யிரக்கா லிலங்கிய விரத்நமண் டபத்தே.

கற்பக தருவு மகாதோ ரணமுங் கவின்பெற வமைத்துள தாகி, யற்புத மான வரி

முகத் துறுகா லாசநத் தம்பஞ்சி யணைமேற்,
சொற்பத வடிவாந் தோகையோ டெல்லாப்
பொருளுமாய் விளங்கிய தோன்ற, லுற்பவ
மறுப்பா ளுகவீற் றிருந்தா னும்பருங் கோயி
லுட் புகுந்தார். 15

ஆரபணி குண்டலமொ டாழிகட கங்கே
யூரமபி டேகமுத லொப்பனைக ளுஞ்செய்
தாரமகி ளுபிபனி நீரொடள வுங்கர்ப்
பூரமது கொண்டுதிரு மேனிநனி பூசி. 16

நித்த மானதன் னெளியிஞ லனைத்தையு
நிகழ்த்துநின் மலனேட, வைத்த செம்பொ
னிற்றிகழ்திரு மேனியின் மாலிகை பலசாத்தி,
யுத்த ரீகம்வெண் ணெக்ஞோ பந்திக மூதா
பந் தநத்தோடு, சுத்த மானவெண் கலிங்கமுஞ்
சாத்திநற் சுராசுரர் தொழுதேத்த. 17

தமத்தை யப்புறங் கடந்துநின் றறிவுறு
சான்றதாய் மதனெல்லா, மமைத்தொ ருத்தரா
லமைத்திடப் படாதுள வமூலனு யிருப்பானை,
யிமைத்தி டப்படா விழியினு லிமையவ ரியா

வருங் கண்டிந்தச், சுமைக்கி லோத்தன மென்
பவர் போலவன் றுணையடி தனில்வீழ்ந்
தார். 18

கஞ்ச நற்கழல் பணிந்தம லனைமிகக் கண்டு
கண் களிகூர்ந்து, மஞ்செ னச்சொரி தரமயிர்ப்
புளகிதம் வரமகிழ்ச் சியினேடு, நெஞ்ச நெக்
குக நிமலரா யவாவெலா நீங்கிநீண் முடி
மேலே, யஞ்ச லித்தகை யினர்களா யாநந்த
வாரியிற் படிந்தாடி. 19

அழுத்த மிக்கதி பத்தி யாலவ சத்த ராயுள
வண்டர்தங், குழுப்பு விக்கண்வி ழுந்து மீள
வெ ழுந்து தங்கள்கு ரல்களுந், தழுத்த ழுத்தெ
ம துற்ப வங்கட விர்க்கை யேதக வென்றுதாம்,
வழுத்த வுற்றனர் வல்ல வாமறை சொன்ன
வாறுதம் வாய்மையால். 20

பரம ஞானமாம் பாற்கடல் பண்ணிய
பாமனே யடிபோற்றி, காத லாமல கத்தினேர்
பரவொளி காட்டிடுங் கழல்போற்றி, யொருப
ராபுர மன்றிநீ யொருவனு மாகிய வொளி

போற்றி, பிரம நாரண சங்கர போற்றியெம் பெருமநின் பதம் போற்றி. 21

அடைய நீயறிந் தொருவரா லுன்னையிங் கறிவரி யாய்போற்றி, தொடைய தாமுல கனைத்தையுந் தரித்தொரு துவக்கறு சுடர் போற்றி, முடிவு மாதியுங் கண்டுநீ முதன்முடி வின்றிய முதல்போற்றி, வடிவி யாவையு முடையையா யுனக்கொரு வடிவிலா தாய் போற்றி. 22

அகில மாயகி லத்தினுக் கதிபனு யகிலமு மொன்றின்றி, நிகழு ஞானமா நிமலனே போற்றிநீ நினைத்திடு மிடமெல்லா, முகமதாயொரு முகமுனக் கின்றியே யிருக்குநான் முகபோற்றி, திகழு முன்னொளி யாற்றிகழ்ந் திலங்கிய சின்மய வொளிபோற்றி. 23

வேதமோதிய விமலனே போற்றிவே தாந்த மெய்ப் பொருள்போற்றி, காது மாபிற விக் கடல் கடத்துநின் கழலிணைப் புணைபோற்றி, சாத லானதும் பிறப்புமற் றிருந்துள சம்புவே

கழல்போற்றி, யேது மாயினும் போற்றியோ ரளவிலா வின்பமே கழல்போற்றி. 24

தோத்தி ரஞ்செயப் படுபவ னாகியத் தோத் திரந் தானுகி, யேத்தி நிற்பவ னுகியே யிருந் துள விறைவனே கழல்போற்றி, காத்தி ரந் தனை யெடாவகை மெய்யினைக் காணவே நினைவோர்க்கு, நேத்தி ரங்கொடுத் தருளியங் கவர்துயர் நீக்குநின் மலபோற்றி. 25

ஈசனுக் கன்ப ரானுர்க் கன்பனு மிறைவ போற்றி, நாசமற் றிருப்பாய் போற்றி நாரணற் கினியாய் போற்றி, யாசையற் றவர்க்கு ஞான மருளுவாய் போற்றி யல்லாப், பாசமுற் றவரை வெய்ய பவத்திடும் பகைவ போற்றி. 26

அண்டருக் கதிப ராலு மறிந்திடற் கரியாய் போற்றி, பண்டுடைப் புவந மெல்லாம் படைத் திடும் பரனே போற்றி, கண்டிடப் படாதே யெல்லாங் கண்டிருக் கின்ருய் போற்றி, புண்டரீ கத்தில் வாழும் புனிதனே போற்றி போற்றி. 27

பத்தியா லிமையோ ரிங்ஙன் பங்கயத் தவ
னைப் போற்றிச், சுத்தவே தங்க ளோதித்
துணிந்தமெய்ப் பொருளை யெங்கட், கத்தனே
யருள்செய் கென்ன வவர்களா தரத்தைக்
கண்டே, புத்தியாற் போதோ னுண்மைப்
பொருளையே புகல லுற்றான். 28

1-தேவர்கள் பிரஹ்மாவைத் தரிசித்து
வேதார்த்தம் வினவும் அத்தியாய முற்றிற்று.
ஆகச் செய்யுள் - 39.

வேதார்த்த விசாரம்.

2. ஐதரேய உபநிஷதார்த்தத்தை உரைக்கும் அத்தியாயம்.

மறைக ளோதுபொரு டன்னை யெவ்வழியி
னுலு மெக்கலையும் வல்லரா, மறிஞ ராலு
மறை யப்ப டாதறிய வாத ரிக்குமிகு மன்
பினீர், செறித லாலதனை நான்வி ளங்கவுரை

செய்ய வொன்றுபடு சிந்தையா, னெறிய
தாகவிது கேண்மி னென்றயனு நேர்மை
யானபொரு ளோதுவான். 1

சின்மாத் திரமா யுள்ளவெறுஞ் சிவனே
திகழ்வா னியாதுக்கு, முன்மாத் திரமும்
வேறில்லை முற்று மவனே மொழிவுற்ற, நன்
மாத் திரமா யான்மாவென் றுரைக்கு நாமத்
தினையுடையான், றன்மாத் திரமே யாகியவத்
தன்மை யான சங்கரன்றான். 2

அந்தத்துள தன்சத்தியை யடைவுற்றுள
தாமிச், செந்துக்கள்செய் கருமந்திகழ் காலம்
பரு வஞ்செய், தெந்தப்பொருள் களுமாக்குவ
னெனவேயிறை யுன்னுப், பந்தப்பட முன்
போற்பல வுலகங்கள்ப டைத்தான். 3

பரமன்செய லறியாதுப டைத்தானுல
கெல்லா, மரனென்பவ ரரியென்பவ ரய
னென்பவர் சிலரிங், திரனென்பவன் முதற்
றேவர்கள் செயலென்பவர் சடமா, மருவுங்
குண வடிவென்பவ ரணுவென்பவர் மயலால்.

வானிலா வோசை யென்பார் வந்தொரு கணத்திற் ரேன்றி, யானியாம் புந்தி யென்பா ரடையவுங் கெட்டு நின்ற, சூநிய மென்பார் பூதத் தொழிலெனச் சொல்லா நிற்பா, ரானவா றெருவ ரலன் றடைவு மியல்பே யென்பார். 5

தத்தமா லான பெத்தவா தியர்தாந் தங்க ளிற் றுங்கடர்க் கங்கள், கத்திடா நிற்கும் பரி செலாஞ் சுருதி மிருதிகள் கருதிய தழிக் குஞ், சுத்தமா விருத்த மாகுமென் றேயென் றுணிவுதொல் பிறவியிற் சுழல்வார், சித்தமா னதுபோ யிவற்றிலே காதல் செய்யுமுன் செய்ததீ வினையால். 6

காதலாற் றத்தங் கடவுள ரருளாற் காலபா கத்தினு லறத்தாற், போதரா தலினுல் வேதவா தத்தைப் பொருந்துவர் புகன்றவவ் வடைவே, வேதவா தத்தை மேவுநல் வினை யால் விருப்பினு லன்றிமே வினருஞ், சாதலா

னதுவும் பிறத்தலு மில்லாத் தற்பதந் தன் னேயே சார்வார். 7

வான்கரு தியமறை வழியை விட்டுமேற் றுன்கரு துதல்சது ரன்று தன்கையிற் றேன்கமழ் திரளையைச் சிந்திச் சந்தியாக் கூன்கையில் விழுந்துளி கொண்ட தன்மையே.

பொருள்கொண்ட மறைநின்று புகல்கின்ற துணரா, மருள்கொண்ட சமயங்கண் மதி கொண்டு கதியா, யருள்கொண்ட பரவின்ப மடைகின்ற வவர்போ, லிருள்கொண்டு பொ ருள்கண்ட வவரன்றி யிவரார். 9

வேதமோ தியதே மெய்ப்பொருண் மற் றைப் பொருளெலா மித்தையே வேத, மோதமே வுற்ற பொருளிரு வகையா மதனி லொன் றென்றுமுண் மையதாய்ப், போதவா நந்த மாகிய சிவனும் பொருளது மற்றதப் பொருளி, லேதமே வாமற் கற்பித மாகு மற் றத னியல்பையு மிசைப்பாம். 10

சொல்லுறு நின்ற கற்பிதப் பொருளிற் சொல்லள வுள்ளதா யுண்மைக், கில்லையா யிருக்குஞ் சிலபொருள் சொலவு. மில்லையாஞ் சிலபொரு ளவைதா, னெல்லைதீர் வானு திக ளுஞ்சுத் திகையி விரசதா திகளுமா முன் னைத், தொல்லையாம் பொருளுங் கற்பிதத் துண்மைப் பொருளையுஞ் சொல்லுநற் சுருதி.

கனவிற் கற்பிதப் பொருள்போல் வாதக் கலக்கங்க, ணனவிற் கற்பிதப் பொருளை நவிலா ரினியச்சிற், கனவத் துவிதத் தினை யென் கண்ணுற் றவர்கண்ணுற், சொனவத் தகமு மெய்யே மெய்யிற் றேன்றுதே. 12

போதக் கண்ணிற் பூதம் பொய்யே மெய் யேயாம், பேதக் கடகுட் டியமா நிகழ்விற் பேதந்தா, னேதப் படுசுத் திகைவெள் ளியின் மெய் யுணர்காலஞ், சேதப் படுமச் கனவிற் பெரிதுந் திடமுண்டோ. 13

கனவிற் கண்ட பொருணனவிற் காணும் பொருளைக் காட்டலா, னினையிற் சமய நெறி

வேத நெறிக்கு நிமித்த மாகினையின், வினவிற் சமய நெறிவிட்டு மேலாம் வேத நெறிநின் றேன், பினையச் சமயத் தவர்க்குறுகிற் பிராயச் சித்தஞ் செயவேண்டும். 14

தண்ணிய சமயிக டங்கள் பந்தியி
லுண்ணுத லவர்களோ டுறவு பண்ணுதல்
புண்ணிய மறிந்திடப் புகுதல் செய்திடிற்
பண்ணுக சாந்திரா யணம்ப கர்ந்தவா. 15

வேதஞ்சொன படியொழிய வேறுஞ்சில கலைகளினை, யோதுந்திற மருவிமறை யோ துஞ்சிவ னிருகமலப், பாதந்தொழ நினை விலர்கள் பாசண்டிக ளெனவறிக, தீதொன் றிய வவர்களொடு சேருங்கலர் களுமவர்கள்.

மையறு வேத மார்க்க மறந்துபா சண்ட மார்க்கக், கையரான் மயக்கப் பட்டுக் கலியுகந் தன்னி லுள்ளோர், மெய்யுணர் வநந்தா நந்த மேனியாஞ் சிவனைப் பூசை, செய்யவா தரியார் செய்வார் தம்மையுஞ் செய்ய வொட்டார். 17

காதும்வா தியர்க ளாலே கலியுகத் துள்
ளோர் கெட்டு, வேதமோ தியவா செய்யார்
மிருதிசொல் லுவதுஞ் செய்யார், பூதியு மணி
யார் ஞாந சாதந பூத மாக, வோதுவ தொன்
றுஞ் செய்யா ரொழிந்ததே யுகந்து செய்வார்.

தருமம தறிவில்பா சண்டர் தங்களை
மருவலால் வேதமா வாக்கி யப்பொருள்
கருதிடா ரதுகர மணியிற் காட்டிடுங்
குருவையும் வழிபடார் குதர்க்க மேவலார்.

முன்னைநான் மறைக ளோதி முடிந்திடும்
பரம மான, சந்நியா சத்தைச் சாரார் சார்ந்த
வர் தமக்குந் தீங்கு, பண்ணிடா நிற்பர் வேறு
பலபல சொல்லி யென்னை, மன்னுவீ டெய்தா
தான வழிகளே மருவா நிற்பர். 20

திட்டரு மார்க்கர் நூலிற் றவக்குணப்
பெரிய ராகிச், சிட்டராய்த் தீர ராகிச் சிவ
ணரு ளுடைய ரானுர், கட்டமாம் பிறவி தீரக்
காதலால் வேதஞ் சொல்லப், பட்டதே
செய்யா நிற்பார் பரமமாம் பதத்தை யுன்னி.

அவத்த மேபிதற் றப்படுங் கலையெலா மல்
லற், பவத்தை வேரறுத் திடுவது பழமறைப்
பொருளே, யுவப்பி ஞலொரு கணத்திலப்
பொருள்பெற வுரைப்பான், சிவப்பிர காசனே
யென் றனன் றிசைமுகன் றெளிய. 22

2-ஐதரேய உபநிஷதார்த்தத்தை
உரைக்கும் அத்தியாய முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் - 61.

சாக்ஷி சிவ ஸ்வரூபம்.

3. ஐதரேய உபநிஷதார்த்த சேஷமும் தைத்திரீய உபநிஷதார்த்தமு முரைக்கும் அத்தியாயம்.

தற்ப ரன்றனு ருவுஞ்ச யம்புவா
முற்ப வமது ருவையு முண்மையி

லற்ப முமதி லங்நிய மின்மையும்
பொற்ப மைந்தநற் பூமக ளேதுவான். 1

சான்றதே யெல்லாப் பொருட்குமெல்லாமாஞ் சங்கரன் சான்றிலா தாயிற், றோன்றிடா துலகந் தோன்றிடா வாறு தனக்கெனத் தோற்றமின் மையினாற், றுன்றனக் குலகந் தோற்றமில் லாமை சடத்துவத் தாற்சடமாகை, யேன்றுதா னறியா தொன்றினு லறியப் படும்பொரு ளாகிய வியல்பால். 2

உலகெலாம் விளக்க முறுமொளி யுணர்வி லுற்பவ மெனச்சிலர் சொல்வ, ரலகில்பே ரொளிதான் பிறக்குமேற் சடமா மாதலாற் பிறக்கைகூ டாது, கலவரு நாச முள்ளது சடங்க ளாங்கடா திகடமக் கேயா, முலைவிலா வொளிவிஞ் ஞாநமுண் டாக வாக்குகை யுள்ளவா றன்றே. 3

பாந ரூபத் தான்ஞாநம் பரிணா மத்தை யடையாது, ஞாந ரூப மவிகாரி யாத லாலே விஞ்ஞாநந், தானும் விகாரப் படுமேற்பா

றன்னை முதலாஞ் சடப்பொருள்போ, லாநி யாகி யறிபொருளா மறிவு மறியும் பொரு ளாமோ. 4

அறிவு பாநந் தனக்குத்தா னும் பழுமா கக்கூடா, தறிவு தானே ரறியவுறும் பொருளா யிராத வதனாலு, மறிவைக் குணமா கப்பிறரு மங்கீ கரித்த வதனாலு, மறிவிங் கசத்தாம் பாநத்துக் காரம் பகமு மாகாதே. 5

தொல்லை யசத்தாம் பாநத்தைத் தோற்று விப்ப தொருஞான்று, மில்லை யில்லாப் பொருளுக்குப் பண்டின் றென்ன வியம்பவருஞ், சொல்லு மில்லை யாதலினாற் றோற்றப் படுதல் விஞ்ஞாநத், தில்லை யெல்லாப் படியானு மென்று முள்ள திவ்வொளிதான். 6

ஓதுநெறி யாலுணர்வு முற்பவமு றுதே
பேதைமைய தேயதுபி றக்குமெனு மாறிங்
கோதிவரு பாநமதி லுற்பவமு மற்றே
நீதிபிற வாமலுள தாலவ்வொளி நித்தம். 7

நிகில லோகந் தனைநிகழ்த்து நித்த வொளி
யே தவ்வொளியே, சகல லோகந் தனக்கென்
றுஞ் சான்றாய் நின்ற சங்கரன்றான், றுகளி
லிறையிற் கற்பிதமாஞ் சம்பந் தத்தாற் றேற்ற
முறுந், தகவி லஞ்ஞா னமுமன்றித் தானாய்த்
தோற்றந் தாராதால். 8

தெரிவி லாமையிற் சனித்திடுஞ் சித்தமுஞ்
செற்றமார் வழுமெல்லாந், தெரிவி லாமை
யைத் திகழ்த்திய சேதநச் செறிவினாற் றிகழ்
கின்ற, புரிவ தாம்பிரா ணன்றிகழ் வதும்புறக்
காணங்க ளுடலந்தான், விரிவ தாம்விட யங்க
ளெல் லாஞ்சித்த விருத்திசே ருணர்வாலே. 9

அன்றியநு மானமுத றன்னிலறி யறிவு,
நின்றுசில சில்பொருணி கழ்த்தியிடு மதனு,
லென்றுமிறை யெப்பொருள்க ளியாவுநிகழ்
விப்பா, னென்றுமவ னலொழிய வென்றுநிக
ழாதால். 10

ஆதலா லுருவங் காண்பது மொலிதா னழ
குறக் கேட்பது மொருவன், காதலாற் கந்தங்

கொள்வது மினிதின் னுதென விரதங்காண்
பதுவு, மோதலாம் பரிச முணர்வது மிறையா
லுரைத்தசங் கரனெனு முணர்வை, மேதை
யான் மிகுத்தோர் வேறுவே றாக விளம்புவா
ரதுவிளம் பிடுவாம். 11

சிலவர்தா மிதய மென்பர்கண் மனமே யென்
பர்கள் சிலவர்தாஞ் சிலவர், நலமதா ஞான
மென்பர்க ளெல்லா னாடிடு ஞானமென் பர்களா,
மிலகுவிஞ் ஞான மென்பர்கண் மிகுத்தே
யிலங்கிய ஞானமென் பர்களாஞ், சொலவரு
மேதை யென்பர்கள் வேறு சொல்லிடும் பரி
சையுங் கேண்மோ. 12

யாதையுங் காணுங் கண்ணென மொழிவா
ரெழின்மிகு திருதியா மென்பார், சூதிய
தென்பார் மிருதியென் றுரைப்பார் சொல்
லுஞ்சங் கற்பமென் றுரைப்பார், நீதியாங்
கிருது காமமே யென்பார் நிகழ்வுறு வசமென
வுரைப்பா, ரோதிய விந்த நாமதே யங்க
ளுணர்வதாஞ் சிவனுடை யியல்பே. 13

பிரம னிவனே யிந்திரனும் பிரசா பதியு மிவனிவனே, யுரம துடைய வும்பர்கள்பூ தங்க ளுலகங் களுமெல்லா, முறைசெய் திடுமெண் டசமுதலா மியோநி பேதங் களுமிவனே, குரக தங்கோ மா நுடருங் குஞ்ச ராதி களு மிவனே. 14

ஏனை மற்று மியம்பாத வியங்க நிற்கப் படு வவெலா, ஞாந கநமா மிறையவனே நலமாஞ் சிவனு மானுமுத, லான நாமங் களையுடைய யாவு மறியு மெய்ப்பரம, னீன மில்லா வறி வுருவே யெல்லாப் பொருட்கு மிறைபேரும்.

மையலொன் றறவிவ் வறிவினை யறியின் மா நுடன் முத்தனு மன்றித், துய்யகன் மத் தான் மைந்தரான் மற்றோர் பொருளினு லுற் பவங் துடையான், வையகம் பிரம வேதநங் தன்னின் மாத்திரத் தாற்பிர மந்தா, னேய மொன் றறவே யாமென முக்கா லாணையிட் டறைந்தன னலரோன். 16

ஐதரேய சேஷ முற்றிற்று.

தைத்திரீய உபநிஷதார்த்தம் ஆரம்பம்.

அந்தவிச் சைக்கு விடயமாஞ் சச்சி தாநந்த மாம்பிர மத்தைப்,பந்தமாங் குகையின் மாயை யஞ் ஞாந மென்பதிற் பாவிபோ மத்தி, லந்த வங் கத்துப் பிரமரு பத்தை யறிந்தவ னவ னொரு காலே, சிந்தைசெய் காம மியாவையும் பெற்றுத் தீரவே சீவன்முத் தனுமாம். 17

அஞ்ஞாந மாயா சத்திக்குச் சான்று யகத் துறை யசலவாங் மாவை, மெய்ஞ்ஞாநப் பாத் தில் வேறறக் காணு மவன்பிர்ம பீசனின் மிக்கான், மெய்ஞ்ஞாநப் பாத்தில் வேறறுஞ் சத்தி மிச்சிர மித்தவாங் மாவிற், பைஞ்ஞாக மாலை போலவே தோன்றப் படுமபஞ் சீகரித் துளவான். 18

வாயு வென்று பெயருடைய பரிசம் வானத் துண்டாயத், தேயு வதிலே தோன்றிற்றவ் வனலி லப்பு முண்டாயத், தோய மதனி லவனியாய்ச் சூக்க மைந்தும் பஞ்சிகரித், தாய விறைவ னுக்கினையாற் றூல பஞ்ச பூதமுமாம்.

பரமனுக் கினையி னாலே பஞ்சபூ தங்க ளாலே, பிரமாண்டம் படைத்தே னந்தப் பிர மாண்ட மத்தி னுள்ளே, திரமுறு முலகுந் தேவ சாதியுந் தாந்தாம் பண்ணுங், கருமரூ பத்தால் வான வாதியும் பிறவுங் கண்டேன்.

யாதொன் றெலும்பு நரம்புமுத லிந்த வுடம்ப தந்நமய, ஞேது பிராண மயனத்துக் குள்ளாய் வேரு யேயொளிரு, மோது பிராண மயற்கயலா யுள்ளா யொளிரு மநோமயனன், னீதி யுறவிஞ் ஞாநமய னவனுக் குள்ளாய் நிகழுமால். 21

அன்னியமாய் விஞ்ஞாந மயனுக் குள்ளா மாநந்த மயனந்ந மயன்ற னுள்ளாய், மன்னிய வப் பிராணமய ஞலே பூர்ணன் மநோமய ஞற் பூர்ணன் மநோம யன்ரு, னன்னவகை விஞ்ஞாந மயனுற் பூர்ண ஞநந்த மயனுலே யவன்ருன் பூர்ணன், றன்னிகாற் றனைத் தினுக்கு முள்ளாய் வேருந் தற்பாத்தாற் பூர்ணனது தானே பூர்ணம். 22

சச்சி தாநந்த மாகியொன் ரும்பரப் பிரமம், புச்சி மென்றுரைத் திடப்படு மிரதமப் பொ ருளே, யிச்ச தாநந்த மெய்திய யாவனெவ் விடத்துந், துச்ச வாக்கையின் றயாறுத் தவன் சுகம் பெறுமால். 23

இன்ப மாம்பா மிலதெனி லேவனுண் டாகுமே தெவன்செய்வான், றன்ப மே தனக் கியல்பதாய்த் துயர்க்கட லிடைப்படு முயிர்தன்னைத், தன்ப ரம்பெருங் கருணையா லிரதமாய்ச் சார்ந்தவ னுளத்தேநின், றின்ப மேவுற வளித்திட லிறைவனுக் கியல்பதெப் படியாலும். 24

யாதொரு பொழுது காட்சி முதலில தாம்ப ரத்திற், பேதம தறவு ணர்ந்தா னப்பொழு தபய ஞகிக், கோதிலா வமிர்த மெய்துங் கூடுமேற் சிறிது பேதஞ், சாதலும் பிறப்பு மச்சஞ் சார்தலுஞ் சங்கை யில்லை. 25

தானெ லாவிடத் திலுமுள தாகிலுஞ் சாங் கரி யஞ்சேர்ந்த, வீன சாதியைக் குறித்தது

வெளிப்படா திருக்குமே யெப்போது, ஞான மேமுயல் பவர்க்குநற் பரம்பர நற்பரம் பத மேதா, ஞன வாறறிந் திடும்படி கேவல மரு ளினுல் வெளியாமால். 26

அங்கமா றுடனே வேதநான் கினையு மறி யினு மநமில் லவனுக், கெங்குமெப் பொழு தும் பயத்தினுக் கேது வாயிடு மிறைவனிந் திரன்கால், செங்கதிர் வாரி தீயமன் றத்தஞ் செய்தொழில் களிலொரு காலும், பங்கியா தொழுகும் பரிசது பரனைப் பற்றியுண் டாகிய பயத்தால். 27

தந்த மளவி லரியாதி தம்ப மீருய்ச் சகத் தெல்லா, மிந்த விறைவ னுநந்த லேசத் தாலே யின்புறுமா, லந்த வந்தப் பதத்தாசை யற் றோர்க் கருளா லுள்ளபடி, தொந்த மறுதன் சொரூபமதா மின்பந் தானே தோன்றுமால்.

பருதி நெஞ்சினு மொழிந்தவர் நெஞ்சி னும் பரனே, கரிய தாகிநின் றறிபவன் காயமே முதலாம், பொருளே மாய்வுறத் தத்

துவ விவேகத்தாற் போக்கிக், கரிய தாகிய வீசனைக் கண்டவன் கண்டான். 29

உருத்திரன்மான் முதலாகத் தம்ப மீரு யுள பொருட்குஞ் சான்ருகு மொருவன் றன்னைக், கருத்துறத்தர்க் கத்தாலு மானத் தாலுங் கண்டவன்கண் டவன்றர்க்க மான ஞாநங், கருத்துறவுள் ளவனுலகி னின்றுந் தன்னைத் தன்னுலே வேறுபடக் கழற்றிக் கற்ருே, னுருத்துவரு மந்நாதி கோச மெல்லா முள் பகிரு மிறைவனரு ளொன்றி னுலே. 30

விளம்பும் வாக்கு யாதொன்றின் பக்கற் செல்லா தேமீளும், விளம்பும் வாக்குத் தான் விளம்ப விசேட மொன்றும் பெருமையினல், விளம்பல் வாதஞ் சிறிதில்லை விசேடம் பெறிலே விசேடமாம், விளம்ப லாவ தறுஞ் சிவனை யுரையால் விளம்பும் பரிசென்னே.

யாதொன் றின்பா லெங்குங்கோ சரமா மிந்த மநஞ்செல்லா, தியாதொன் றின்பாற் செவிமுதலிந் தியங்கள் விடயங் களுஞ்

செல்லா, வோதுஞ் சச்சி தாநந்த வொன்ரும் பிரம மதுதன்னைப், பேத மறத்தன் வடிவாகப் பெற்று னச்ச மற்ருனல். 32

அன்புறு குரவ னருளினு லிங்ங னறிந்தவ னயர்ந்திரு வினையாற், றுன்புருன் றுன்பஞ் செய்வதுந் துன்பந் துய்ப்பது மாகிய தோற்ற, முன்பதாம் வேத முடிவுவாக் கியத்தான் முளைத்தஞா நத்தினுன் முற்று, மின்பமாந் தன்ன துருவமா யிலங்கு மிறைமிகு திருவரு ளதனல். 33

செய்வான் செய்விப் பவன்செய்யும் பொருள்செய் கருவி செய்தொழிலென், றைவாய்ப் பொருளும் வெறுமாந்மா வாகித் தோன்று மிறையருளா, லெய்யா மான மறிவுபொரு ளறிவோ னென்னப் படும்பேத, மெய்யா மிறைவன் றிருவருளா லெல்லாந் தானுய் விளங்குமால். 34

துய்க்கு மவன்ருன் றுய்ப்பிப்பான் றுய்க்கும் பொருடான் றுய்த்தருன், கைக்கொள்

பொருள்கொள் பவன்கொள்கை கடவு ளரு ளாற் ருனேயா, மைக்கொண் ஞாத மொன் றுன்று மாறு ஞாந மையமுறுந், துய்க்கு ஞாந முற்றுமிறை யருளாற் ருனே யாய்த் தோன் றும். 35

கடபடகுட் டியமுதலா மிதின்ஞா நங்கள் கடமதிகுட் டியகுதூல படம தாகுந், தடமலை பா தாளமுத லுலக மற்றைச் சத்தியமே முத லான வுலக மெல்லா, மிடவியமா மலரவன்ற னண்ட மீதிற் கற்பிதமா மெல்லையிலண் டங்க ளெல்லாங், கடறடமா றுகண்மற்றுங் கண்ட வெல்லாங் கடவுளரு ளதனுலே தானுய்க் காணும். 36

மேரு மந்தா முதலதா மிகுத்தமால் வரைகள், சாரு மெல்லையின் றியவநம் வநத்தினுள் ளவைதான், ருரு வந்தமில் விதங்கள்புற் புதலெலாந் தானு, யேத மின்றிய விறைதிரு வருளினு லிலங்கும். 37

வான்முதலாம் பூதங்கள் பௌதி கங்கண் மன்னுமொலி பரிசமுருச் சுவைநாற் றங்க, ளூன்மருவு கிருமிகீ டம்ப தங்க முலவுபசு விதமோடு மொட்டை யானே, கான்மருவு பரிகரப மநுடர் சித்தர் கந்தருவ ராக்கரியக் கர்கடா மிக்க, வான்மருவுந் தேவகண மெல்லா மற்று மாப்பரம னருட்டனது வடிவாய்த் தோன்றும். 38

வினைமிகு விண்ணோர் விண்ணவர் விண்ணோர் வேந்தனும் விராட்டுடன் சுராட்டு, மெனையடைந் தவரென் செல்வமியா னெடுமா லுருத்திர னீசனற் சிவனென், றனைவர் தம் பதங்க ளவர்களே யடைந்தோ ரவர்கடா மந்நிய மின்றித், தனைநிக ரில்லா விறைபவ னருளாற் சகலமுந் தானெனத் தோன்றும்.39

தீதெனும் பொருள்க ணன்றெனும் பொருள்கள் செய்யலா வனசெயப் படாத, வேதமா முடல மிந்தியம் பிராண னிசைமநம் புத்தியாங் காரந், தீதுறு காமங் கோபமே முதலாந்

தியன சாந்திதாந் திகளே, யாதியா னலங்களடையவுந் தானே யாகியே தோன்றுமெய் யருளால். 40

பேதமாஞ் சீவ பரங்களு மவர்கள் பேதமும் பேதிக்கு மதுவும், போதமில் சடசத் தியுமதன் பிதையும் போதசத் தியுமதன் பிதையு, மோதுமுண் டில்லை யெனவெழு முரையி லுள்ள தாம் பொருள்களு மிலாதும், யாதுமவ் விறைவ னருளினுற் றன்ன தேகமா முருவமா யெறிக்கும். 41

தன்ன தொளியாற் ருன்விளங்கப் படுவானுன்மா வெனத்தகுவா, னன்ன வினையே நானீயென் றறியா நின்ற வவ்வுளத்தே, யுன்ன வரிய வவன்றன்ன துண்மை யுணரா ரொருவர்களும், பிங்க மில்லா மையிலறிவார் தாமுமறியப் பெற்றிலரால். 42

அயரு னின்றித் தன்னைத்தா னுன்மா வாக வறிவுற்ரூே, னியல்பா லிந்தப் பொருளினை யே யென்றும் பாடி யிருக்குமா, லியல்பா

ரலு மறிவரிய வீச னடம்போ லியாவர்க்கு, நயமார் ஞான விநோதன்றன் கீத நலமே நல் கிடுமால். 43

அன்பி னலெம் மாதிகுரு வாகு மிறைவ னருள்கீதை, யின்ப மேசெய் திடலுலகுக் கியல்பா மெவ்வா றவ்வாறே, முன்பு பரமன் றிருவாக்கான் மொழிந்த கீதைப் பொருளான, பின்பிக் குரவ னருள்கீதை போலா வின்பம் பிறப்பிக்கும். 44

உலகியல்பாங் கீதைக்கு முவந்தருளு மிறை யென்று, விலகியவை திகக்கீதைக் கேன் செய்யா னிறையதனு, னலமிகுத்த பொருள் வேண்டி னலமிகுபத் தியினேடும், பலமிகு நற் கீதைகளே யெப்பொழுதும் பாடுவான்.

அறையு மறையா லாகமத்தா லறியா னுகின் மற்றுந்தா, னறிவ தொருபா டையினலே யறைவா னென்று மமையாதே, யிறையை யடைதற் கேதுவிது விதனுற் பரம யோகெய்

தும், பிறிவொன் றறவே சிவன்றன்னை யோகத் தாலே பெறலாமால். 46

கீதஞ் செய்தோ னியோகத்தாற் கீழ்ச்செய் வினையின் பெருமையினுற், பேத மில்லா வீறைகூடப் பெறுதே விடினும் பின்சென்று, மாத லாலே யிறைகீத மல்லா தெல்லாங் கை விடுவான், பேதை மையினுற் செய்தானேற் பிராயச் சித்தஞ் செயவேண்டும். 47

ஆதலாற் பிறவி யறுக்கவா தரிப்போ னரு மறைப் பிரமாணத் தாலுந், தீதிலாத் தர்க்க நெறியத னலுஞ் சிவனுடை யுணர்வுபெற் றதுவே, கீதமே செய்வா னுபநிட மதனிற் கிளத்திய பொருளிதிப் பொருளைத், தீதிலாச் சிவநற் பத்தருக் குரைக்க வல்லவர் தமக் குரை செய்யா. 48

3 - ஐதரேய வுபநிஷதார்த்த சேஷமும்
தைத்திரீய வுபநிஷததாத்பரியமும்
உரைக்கும் அத்தியாய முற்றிற்று.
ஆகச் செய்யுள் - 109.

4 - கேநோபநிஷதார்த்தம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

வான்ற‌ு டங்கிம லர்ந்தன யாவைக்குஞ், சான்ற தாமறி வைத்தன்ன ருளினாற், ரேன்று சோதியைச் சொல்லுவ னென் றெலா, மீன்ற வன்னிமை யோர்கட்கி யம்பினன். 1

தானே யுள்ளா யெப்போது மெல்லாப் பொருட்குஞ் சான்றாகி, யூனே பவசா கரத் துற்றோர்க் குடன்றா ரகமா கியவும்பர், கோனே நியமித் திடமநமுங் குறித்து விட யங் களிற்செல்கை, தானே சேட்டை செய் யாது பிராண னிறைவன் றன்னாலே. 2

நாவுரைப் பதுவுஞ் செவியுரைப் பதனை நலம்பெறக் கேட்பது நயந, மேவுருத் திகழக் காண்பது மற்றும் வேறுள விந்தியங் களுமத், தேவனாற் றத்தம் விடயமேற் செல்லப் படு

வதிங் கிவைசெலுத் திடுமத், தேவைமா யையினு லன்றியுண் மையிலத் தேவனுக் கில்லையே தெரியில். 3

இந்தியங் களுக்குச் சத்தை யில்லையே யிவற்றின் சத்தை, செந்தழ லயம்போ லுள்ள தேவனு லுள்ள சத்தை, தொந்தமில் பரன் றன் றன்னிற் சோத்திரந் தன்னைக் கற்பித், தந்தவத் தன்மை யுண்டா வளிக்குமங் கநுவே சித்து. 4

தன்னிற்கற் பிதமநத்தை யநுவே சித்துச் சத்துவத்தி னின்றுயநத் தன்மை நல்கு, நன் னுற்ற கற்பிதமா நாட்டந் தன்னை நாட்டமாந் தன்மைபெற நல்கா நிற்கு, மன்னுற்ற பிரா ணனுக்குப் பிராண னகை வாக்குக்கு வாக் காகை மற்று முண்டாய்ப், பன்னுற்ற கற்பித மாங் கருவி கட்கப் பரிசநுவே சித்தளிக்கும் பரமன் றானே. 5

வாக்குமந முங்கண்ணு மற்றுளவிந் தியங் களுமே, நோக்கரிய பரஞ்சுடரை நோக்கி

யிவை செலமாட்டா, தாக்கில்பரம் பரனறியிற் ருன்வேரு மறியாதே, போக்குபொழு தினும் வேரும் பரனரிய பொருளன்ரே. 6

வாக்குமநங் கண்செவியான் மன்னிநின்ற பிராணனிஞ, னீக்கியுள கரணத்தா னின்ம லன்கோ சரிக்கவுருன், பாற்கானுக் குருவம் போற் பகர்பொருளெ லாந்திகழ்வ, தாக்க தனைச் சநாதநமாம் பரம்பிரம மெனவறிமின்.

ஆனதர்க் கத்தான் மாநத்தாற் குரவ னரு ளிஞ லநுபூதி யதஞன், ஞாநமெய்ப் பொருளை யறிந்திடு மவரே நலம்பெறு முத் தா னவர்க, ளூனமற் றந்தத் தற்பரம் விளங்க வுணர்ந்திடப் பட்டதென் றுணரிற், ருன னத் தினுக்குஞ் சாட்சியாம் பிரமந் தானறி பொருளுமா யசத்தாம். 8

தனக்குமெய்ப் பிரமம் விடயமா யிராமற் ருனதன் சாட்சியா யிராமற், றனிற்பிறி தறத்தா ஞகவப் பரத்தை யறிந்தவன் ருன றிந் தவஞுந், தனிற்பிறிந் தறியா தவனறிந்

தவஞு மறிந்தவன் ருனறிந் திலஞு: முனற் கரும் பிரம முணர்ந்தவர்க் குணர்வின் றுணர் வுருர் தமக்குணர்ந் ததுவாம். 9

பித்தா ஞாநங் கடஞாநம் பிரம ஞாந மெனு மிவற்றிற், கர்த்தா வன்று பாப்பிரமங் கந்மந் தானு மன்றுவெறுஞ், சித்தா மிதனைத் தெரி யாமற் கர்த்தா வாசச் சிந்தித்தல், பித்தா மகர்த்தா வாயறியப் பெற்ரு னறியப் பெற்ரு ஞம். 10

தர்க்க மாநந் தாளெழியத் தாஞ யுள்ள பேரொளியை, மிக்க கர்த்தா வாகுதலும் விடய மாகு தலுமொழியப், பொக்க மறவே றறக்கண்ட பொழுது புரைதீர் பொருளான, தக்க பிரம தத்துவத்தைக் கண்டா ஞகுந் தாஞக. 11

நோக்கு ருதமெய்ஞ் ஞாநமுங் காட்சியாய் நோக்கவும் பட்டுத்தான், சாக்கி யாயறிந் திடு பவ னெங்ஙனே தத்துவ வித்தாஞன், ருக்கி லாப்பா விச்சையுஞ் சனிக்குமேற் சடமதாங்

கடம்போலப், பார்க்கி லந்தவிச் சையின்
புணர்ப் பாலுணர் பொருளதாம் பரன்றானும்.

விச்சை யுள்ளவன் விசேடவா னும்பா தத்
துவ மவிசேடம், விச்சை யுள்ளவ னுதலாற்
றத்துவ வித்தலன் விச்சைக்கண், டுச்ச முற்
றுள தாகுதல் விடயமாய்த் தோன்றுதல்
செய்யாது, சச்சி தாநந்த மப்படி யிராதெனிற்
றற்பர மாமோதான். 13

ஆதலால் விஞ்சை யாலறி வுறுதற் காவ
தன் றாகிலப் பரந்தா, னேதிஞ லறியப் படு
மறி வுறுதற் கேவனு லாமிமை யவர்காள்,
காதலாற் பரத்திற் கர்பித மாயை கழியுமேற்
பாம்பரன் கண்ணே, ரேதமா மாயை யில்லை
யுண் டாகி லிருக்குமோ விரவிமுன் பிரு
டான். 14

ஆதலான் மாயை தர்க்கமா நத்தா லா நுபா
வத்தினுற் றனே, சோதிஞா நச்சிற் கநச்சுடர்
முன்னர்த் தோன்றிடா தவிச்சைவிச் சை
கடா, மோதுமாத் திரமா முலகுரை வழக்கத்

துள்ளன வுண்மையி லில்லை, யேதமா முலக
வழக்கமு மொளியா யிலங்கலா லபேதமே
யென்றும். 15

வேறிலத் துவித மென்பது மொளியில்
வேறிலா மையிலுள தொளியே, கூறலற்
றிடலே யிப்பொருள் கூடிற் கூடுவ தளவையி
னுலு, மூறிறர்க் கத்தான் மறைகளாற் குரவ
னுபதேசத் தாலிறை யருளா, லீறின்மா
தவத்தாற் காலபா கத்தா லப்பொருள் புருட
னுக் கெய்தும். 16

ஓது மிப்பரம் பெரும்பொரு ளுணர்ந்தவன்
செய்வ, தேது மில்லைஞா நமுமில்லை யிரண்
டிலா மையினு, னீதி வந்நவாச் சிரமமு நிடே
தமும் விதியுஞ், சாது நல்வினை தீவினை சக
லமு மிலதே. 17

இந்தப் பரமாம் பொருளிறைவ னருளா
லியாவன் பெறுமவன்று, னந்தப் பரம
னேயென்றென் னறிவிற் றிகழ்வ தவன்
பெருமை, சிந்தித் திடவொண் ணுதென்னுற்

செய்யப் படுமெத் தேவர்களாற், சந்தப் படுமா லாலரனாற் சாற்றுந் தன்மை சாராதால். 18

இந்த வாக்கையி லியம்பிய பரம்பொரு ளறியி, னந்த மாநுடன் மெய்யதா யபேதமா கியநிர்த், தொந்த மாம்பர மடைந்திடுந் தோன் றிடா தாகிற், பந்த மாம்பவக் கடற்படும் பர கதி யடையான். 19

தங்க ளியாக்கையிற் சகலயாக் கையினி லுந் தத்துவ மதுதானே, யெங்கு மொன் றெனக் காண்பவ ரியாவரிங் கிறந்திடார் பிற வாராற், பங்கு பட்டறிந் தவனறி யாதவன் பந்தமுத் தமதென்றே, யிங்கொ ருத்தனே நிகழ்பவ சேதந ஏரிவைகன வியல்பொக்கும்.

தன்னில் வேறிலா மையிற் பாமுத்திபிற் றனதுபுத் தியினாலே, யங்கி யங்களாய்த் தோற்றுமா பாசர்க்கும் பரபத மறிகின்றான், முன்ன மெப்படி மூடமாந் தசையிற்றன் மோகத்தா லெலாம்பெத்த, மென்ன வுற்ற னன் முத்தியு மப்பரி சிருக்கும தியல்பேயாம்

ஒருகால முன்செய்வினை யளவு மியோகி யுயிருலகா தியைக்காண்பா னொருகாற் காணு, னொருகாலிற் றோற்றமெல்லாம் பரமாய்க் காணு முளபரிசே யாயொருகா லொன்றுங் காணான், றரிசான சகரூபந் தோன்றும் போது துக்கசுகங் களுமாபா சித்துத் தோன் றும், பரமாகத் தோன்றுபொழு தாபா சித் துத் தோன்றாது துக்கசுகம் பரமே தோன் றும். 22

தத்துவ ஞாநி காணினுஞ் சகத்தைக் கண் டிலன் றத்வமே கண்டான், வத்துவே யாக வல்லவே யாக மற்றொரு பொருளில யானு, வித்தில்வே றொன்றை யெங்ஙனங் காண்பா னியாதொரு படிசகத் தாகத், தொத்தா வில் லாத் தோற்றமெப் படியோ வப்படி நிகழ்வது பாந்தான். 23

எப்படி யெப்படித் தோற்றமப் படியா யிலங் குவ துண்மையே யோகிக், கப்படி யப்படி யுண்மையே யாக வறிவதே யாம்மவே தாந்தான்,

செப்புநா மத்தா லுண்மையா லெல்லாத்
திகழ்வுமா தேவனே யாகி, லிப்படி யறிந்த
ஞானிகைக் கொள்வா னெத்தையன் றென
வெறுதை விடுவான். 24

அந்நிய மாக விடுதல்பற் றுதலுண் டாகு
மேற் பூரண னாகப், பன்னிய பெருமைக்
காநியா மந்தப் பரமன தியல்பழு துறுதே,
தன்னில்வே றின்மை யான்மகத் துவந்தன்
மமதிலைத் தந்மதந் மிகளாம், பிந்நவா சகமு மிப்
பரம் பொருளிற் பேதமுண் டாகிலே பிறக்
கும். 25

பேதமு மபேதந் தானும் பேதாபே தமு
முண் டல்ல, வோதிலப் பரத்துக் கென்று
முள்ளது பிரமந் தானே, தீதாக நன்றே யாகச்
சிவனலா தில்லை ஞானி, யேதாகு மென்று
கொள்வா னேதாகா தென்று நீப்பான். 26

எப்பொருளு மாயையினா லெனச்சிலவ
ரியம்புவர்கண், மெய்ப்பரமன் றனையொழிய
வேறொருமா யையுமில்லை, யொப்பரிய பர

னொழிய வொருமாயை யுண்டாகி, லப்பரமன்
றன்பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றோ. 27

பெருமையினிற் சங்கோசம் பிறவாது
பிறக்குமெனி, லருமறைவாக் கியம்பொய்யா
மப்பிரமா ணமுமாகும், பொருவில்பரா நந்த
பரி பூரணமெய்ச் சுடராகுந், தெரிவருமா
தேவனல்லாற் றிகழ்வதொரு சிறிதுமில்லை. 28

இதுவே முடிந்த நிலமெல்லாத் தர்க்கங்
களுக்குங் காட்சியே, முதலாம் பிரமா ணங்
களுக்கு மொழியும் வேதாந் தங்களுக்கும்,
விதமாம் புராண மனைத்தினுக்கு மிருதி
களுக்கும் வேதத்தின், மதமாம் விச்சை யனைத்
தினுக்கு மன்னு மாபா ரதத்துக்கும். 29

ஐயன் சைவா கமங்கட்கு மரியா கமத்துக்
கும்மெனது, பொய்யின் றியவா கமத்துக்கும்
புத்தா கமங்கட் கும்மருகன், செய்யு மாக மத்
துக்குஞ் சித்த ரியக்கர் கந்தருவ, ருய்யும் பரிசு
மற்றுள்ளோ ருரைத்த வாக மங்கட்கும். 30

உவமையிற் பரமாத் துவிதமா மிந்த வொண் பொருளுலகின்மா நுடரி,லெவரிது பெற்ருே ரன்றிவிண் ணவரி லேவரோ பெற்றவ ருடையான், சிவனொரு வனுமிப் பரம்பொருள் சுபாவ சித்தமாஞ் சிவனுக்குஞ் சிவைக்கு, மவரரு ளாலே யரிக்குமிப் பொருளுண் டப்படி யெனக்குமுண் டருளால். 31

சாற்றிடப் பட்ட விராட்டுடன் சுராட்டு சம்பிராட் டெனுமிவை யிவர்க்கு, மேற்றமதுடைய தேவரா முமக்கு மியக்கரோ டரக்கர்கந் தருவர், சீற்றமில் சித்த ரிவர்முத லான தேவசா திகளனை வர்க்குந், தோற்றிய மநுடர் விலங்குசா திகட்கு மருளினு லிப்பொரு டோன்றும். 32

பரமன தருளுண் டாயிடிற் கீடம் பதங்கமா நுடவரோ டசுரர், சுரரனை வர்க்கு ஞானமுண் டவனே சுடர்மிகு ஞானமிங் களிப்பா, னரியினு லென்னு லவனரு ளொழிய வளித்திடப் படாதொரு பொருளுஞ், சுரர்களே தாவும்

வாங்கவு நாங்கள் சுதந்தர ரன்றுமெய் சொல்லில். 33

சுதந்தரன் சிவனே யிவனன்றே பிறவிச் சூழனின் றெடுப்பவ னவன்றன், பதங்களாலன்றி யெங்களா லெடுக்கப் படாதொரு செந்துவு மெங்கண், மதங்களா லொழிய வருளினுற் பிறவி மாற்றவும் வல்லமற் றொருவன், றிதம்பெற வழங்கும் போதுதான் வழக்கஞ் செய்யுமத் தருவியே போல. 34

தேவ தேவன் சிவன்பெருமை தானு மவன்றன் றிருவுருவு,மேவ ரறிவார் தானுத வில்லையாகிற் றவறுதலே, யாவ ரருளா லின்றியவிர் பெரியோர் தமக்கு மறிவரியன், கோவி னறிதற் கருமையைத்தான் கூற மிகவுங் குறிக் கொண்மின். 35

கலக்குறு மோகத் தாலிமை யவருங் கடுந்திற லசுரரும் பகைத்து, விலக்கரும் பூசன் முன்பொரு காலம் விளைந்துவிண் ணவர்தலை சாயப், பெலத்தினுன் மிக்க வசுரர்கள் வெல்

லப் பெருகிய வருளினா லிறைவ, னலத்தகு
மிமையோர் வெல்லவு மசுரர் நசிக்கவுந் திரு
வரு ணயந்தான். 36

திருவரு ளதனா லசுரரைத் தேவர் செயித்
துமா தேவன்றன் செயலென், றொருவரு
மறியா ரும்பர்தா னவரை யோட்டினார்
தாமென வுவந்து; பெருகிய வகந்தை செய்
திடத் தேவர் பிழைக்கவும் பிரான்றனை யறி
தற், கருமையு மறிய வியக்கரூ பங்கொண்
டமலனங் கருளினா னின்றான். 37

இயக்க ரூபனா மிறையவன் றனைக்கண்
டிமையவரியா வருங்கூடி, வியக்க வுற்றிது
வேதெனத் தங்களில் விசாரித்து விளங்காமன்,
மயக்க மற்றிட வறிந்தெமக் குரையென வங்
கியை விடுத்தார்க,ணயக்க வுற்றிது தன்னியல்
பறிந்துநா னவிலுவ னெனச்சென்றான். 38

அநல னைக்குறித் தியக்கனா மிறைவனா
ரென்று, வினவ வங்கிநா னென்றவற் குறித்
தவன் விளம்ப, வுனது வீரிய மேதென விறை

யவ னுரைப்ப, வெனது பூமியி லுளதெலாஞ்
சுடுமியல் பென்றான். 39

அத்த னங்கொரு திரணத்தை யெடுத்தந
லவனை, யித்தை நீதகி யெனக்குறு முறுவல்
கொண் டிசைப்ப, வெத்தன் வேகமுங்
கொண்டது சுடவெரி யவனுஞ், சத்த னன்
றிநா ணிப்பயந் தமரரைச் சார்ந்து. 40

அவன தியல்பை யென்னாலிங் கறிதற் கரி
தென் றநல்சொல்லப், பவந னறியென் றிமை
யவர்கள் பகர வவனு மப்பரிசே, சிவனா
லபசெ யப்பட்டுத் தேவர் தம்பாற் செல்லு
தலு, மவனை நானே யறிகுவனென் றகந்தை
யுற்றா னமரேசன். 41

புரந்தர னறியச் சென்றிடும் பொழுதிற்
போக்கற வவ்விடந் தனிலே, கரந்திட மிக
வுங் கலங்கியுள் வெதுப்பிக் கருதுபு கரு
ணையே வடிவாய், வரந்தரும் விஞ்சா வல்லியா
முமையை வைதிக நெறியினால் வழுத்தா,
வரந்தைதீர் வுறவே புகழ்ந்தனன் புகழ்ந்த
வளவிலங் களவிலா வருளால். 42

அங்கவே தத்தின் மயமதாய்ச் சிவனுக் கபி ன்னயா யாநந்த மாகிச், சங்கரன றனக்குந் தானளித் தின்பங் கருணையா லுயிர்க்கெலாந் தாயாய்த், துங்கமால் வரையி னிச்சையாற் ருேன்றுந் தோகையீ சனதுவல் லபமு,மங்கவ னறிதற் கருமையுந் தோன்றத் தோன்றிஞ ளவ்விடந் தனிலே. 43

உமையையர்ச் சித்தங் கும்பர்கோ னியக்க ரூபமா யிவ்விடத் துண்டா, யெமதுகட் புலத் துற் றிவ்விடந் தனிலே மறைந்ததீ தென்னே யென் றியம்ப, மமதிருக் கொழுந னருளி ஞற் ருேன்றி மறைந்தனன் மாலுக்கு மயற்கு, மிமையவ ரெவர்க்கு முனக்குமா தேவ னியல்பறி யப்படா தென்றும். 44

தன்னேயறி தற்கருமை தன்னேயறி வித்தற் குன்னிநிகழ் வுற்றதுமொ ளித்ததுவு மும்பன் வென்னதற வானவரு நீயும்விச யத்தே 45 மன்னவவ னேயசுரர் மாயவருள் செய்தான்.

அத்தனே சரண மாக வடையுமென் றரு ளிச் செய்து, பத்தர்கள் பாசந் தீர்க்கும் பா

மகா ருணிகை யாகிச், சித்துரு வாகிச் சான் ருய்த் திகழ்ந்திடுந் தேவி யுந்தன், சுத்தமாஞ் சொரூபந் தன்னிற் கரந்தன டோன்ரு வண் ணம். 46

அன்றுமா லொழிந்திங் கிமையவ ரீச னறி கிற வருமையு மருளுந், துன்றுபுத் தியுநன் முத்திய மளிக்குஞ் சுதந்தரந் தன்னேயுந் துணிந்து, நன்றியே யுற்ரு ரருள்பெறி லெளிய ஞதனிங் கறிவுறு மருடா, னின் றியே யொழியி லொருவரா லுந்தன் னியல் பறி யப்படா தென்றும். 47

சம்புவி னருளா லன்றிமா ஞனுஞ் சகலதே வதைகளு மந்த, வும்பனே யுணரோ மருள் பெறும் பொருட்டே யோதிய யாவையு முண வாஞ், செம்பொரு டன்னே யருளிஞ லொழி யத் தெரிவிஞற் றெளிகுவ ராக, நம்புமா நுடவர் கையிஞ ஞற்ற மறிவரோ நாசியா லொழிய. 48

ஒழிவிலா விறைவ னருளுரு வுணரி லொத் திடும் வினையினிற் குரவன், விழியிஞல்

விளையப் படுவதா யுளதோர் மிக்கதோ ரதிசய மதனை, மொழியுமா றென்னுன் முகுந்தனு லரனுன் முடிந்திடா கண்முகப் படாதே, யழிவிலாச் சிவற்குஞ் சிவைக்குமாற் கெனக்கு மறிவதுஞ் சிலவறி குறியால். 49

மொழியுமக் குறிதான் மிக்கபே ருவகை மொழிதழுத் தழுகையங் சத்தும், விழியிலும் விகாரம் பிறக்கைகம் பிக்கை மெய்விதிர்த் திருக்கைமெய் விழுகை, சுழல்கைமற்றெழு கை வானிலே யிருத்தல் சுடரொளியாகி யே தோன்ற, லொழியுமிவ் வுடலங் கண் டிடா திருத்த லும்பர்தே காந்தாத் துறைதல்.

ஓதிடா துணர்தல் கலைமலை முதலி லுள் ளபே தந்தெற லுரைத்த, லாதியாங் குறிக ளிறைவனு ரருளுக் கறிகுறி யாவன வருடன், னீதிதா னெவர்க்கு மொருபடித் தாகி நிகழ் வுறு தந்தநின் மலன்றன், பாதபே. வுறுவார் பக்குவந் தோறும் படுதா மாகியே நிகழும். 51

செப்பிய விந்த வருள்சிவ னுலுஞ் சிவை யினு லுஞ்செயப் படுவ, தப்பெருந் தன்மை

யரியினு லென்னு லொருவரா லளிக்கலா காதே, யிப்பவந் தனிலே முத்தியிச் சிப்பா னியம்புமெத் தேவையும் விட்டுச் சிற்பர னுகுஞ் சிவனொரு வனுமே சரணெனச் சென்றுசேர் வுறுவான். 52

பாகதி சிவன்பால் வைத்திடப் பட்ட பத் தியா லுறுமது வன்றி,யுரகணைத் துயில்வோன் பாலுமென் பாலு முற்றபத் தியிலுள தாகா, திரமுறு சிவபத் தன்றனு கத்துத் திருவரு ளொளிமிகத் திகழும், பரிசரி பத்தர்க் கென துபத் தர்க்கும் பரமுற நிகழ்வுறப் படாதால்.

ஆத லாலரியை யென்னை யாதரவு செய்தி டாதரன்ம கேசனைக், காத லாலடைகை முத்தி சித்திகடு கக்கி டைக்குமரு ளெய்து மப், போதி லேயரிய னுகி லுந்தனது பூரணப் புராண மானசிற், சோதி யேமுழுது மாகி நின்றபடி தோன்று மாறுவெளிதோன்றுமால்.

சாக்கியா மெல்லாப் பொருட்குமீ சனை யெப் பொருள்களுஞ் சாக்கிமாத் திரமாய்,

நோக்கினா னியாவ னோக்கத னாலே நோக்
கலா மிதுமறை யந்த, நீக்கிலாப் பரமாத்
துவிதநிட் டையுமிந் நிலமென்றே முடிவிதிற்
பேத, மாக்கினா னறிவா லறிவிலா தொழிவா
லவனலா தார்பசு வாவார். 55

பரமாத் துவித ஞானியே பரதே வதைதா
னவனேயித், திரமா முத்தி யானிங்குச் செப்
பும் பொருள்செய் வினையாலு, முரமாந் ததீசி
கௌதமனா லுண்டாஞ் சாப வுரையாலுங்,
காமா மநுடர் நெஞ்சதனிற் காதல் செய்யா
தொருகாலும். 56

ஆரணத்தந் நியமில்லாச் சிவன்றன் பாலு
மத்துவித வேதாந்த மடைதற் குள்ள, காரண
மாஞ் சிவலிங்கார்ச் சநத்துஞ் சாலக் காய்வதுவு
மேயன்றி யுருத்தி ராக்க, தாரணத்துந் திரி
புண்ட்ர தார ணத்துஞ் சர்வாங்கோத் தூள
நத்துந் தானே காய்வர், சீரிணக்குஞ் சிவ
னென்னு முரையுந் தங்கள் செவியாலுங்
கேளார்செய் வினையாற் றீயோர். 57

தொல்லைநல் வினையாற் சுருதிநன் மிருதி
சொன்னவா றுணிந்தவத் தூயோ, ரொல்லை
யிற் பரமாத் துவிதவே தாந்தத்தை யுள்ளவா
றுணரவே யுணர்வர், நல்லவிப் பரமாத் துவி
தஞா நியைநா ராயண னானுருத் திரனு,
மெல்லையி லெல்லாத் தேவரும் பூசித் தேத்த
வும் படுமிவ னென்றும். 58

ஈசனா ஞானி யிருந்துள விடத்தே யிருப்
பது முத்திதா னந்தத், தேசிக னேவல் செய்
பவன் காலென் சென்னியி லிருப்பது மன்னி,
மாசிலாப் பரம ஞானியா முநிக்கு மகேசனு
மொப்பலன் மதிக்கி, லாசிலா வரியு மொப்பல
னானு மொப்பல னேவரோப் பாரே. 59

ஒப்பறும் பரமாத் துவிதஞா நத்தை யுணர்ந்
துள பரமயோ கிக்குக், கைப்பொரு ளாவி
காயமுங் கொடுப்பான் காதலா லவைகொடுத்
திடவே, யிப்பவ மறுக்கு ஞானம்வந் ததித்தற்
கேதுவா மதுவிது, வொழிய, வுற்பவன்

துடைக்கு முணர்வுபெற் றுய்தற் கிலதிதி
லையுறே லொன்றும். 60

சதுர்மறை யொழிந்த வாதனை பொல்லாத்
தர்க்கவா தனையுல கத்தின், மதமுறு சமய
வாதனை தார மக்கள்சுற் றத்தின்வா தனையு,
மிதமுறு பொருளில் வாதனை தேகேந் திரிய
மநம் புத்திநற் பிராணன், முதலவா தனையும்
வித்தைவா தனையு முடிவில்போ கத்தின்வா
தனையும். 61

ஏறுடைச் சிவனைத் திருநெடு மாலை யிக
ழும்வா தனையும்வே தத்திற், கூறிடு ஞான
சாதந மாகக் கொள்ளுமுத் தூளபுண்டரத்தை,
மாறுட னிகழும் வாதனை பாவ வாதனை
யாவுமா நுடர்க்கு, வேறடும் பரமாத் துவி
தஞா நத்தை விலக்கிடும் விரோதிவிண்
ணவரே. 62

ஆதலால் வீடதனி லாசை யுள்ளோ னதின்
மிகவுந் தாற்பரிய னாகி முன்ன, மோதுவா
தனைகளெலா மிகந்தெப் போது முற்றபா

மாத்துவித ஞாநி யாவன், வேதவே தாந்தங்க
ளுரைக்கப் பட்ட மேலான வத்துவித ஞாந
மாகு, நாதனும் பிரமத்தை நவில லாமோ
நாமௌநத் திருப்பதல்லா னாகத் தீரோ. 63

ஓதிய தோட மெல்லா மொழிந்துள ராகி
யுற்ற, வேதவே தாந்தந் தன்னின் மிகநிட்டை
யுடைய நல்லோ, ரியாதுந்தம் மிதயத் துள்ளா
யிரண்டலா ஞாந மத்தைப், போதகஞ் செய்
யத் தக்கோ ராவர்கள் புரையற் றோர்க்கே.

சுரரிலுத் தமரே யெல்லாத் துக்கமுந்
தொலைப்ப தாகிப், பரிவொடொண் குரவன்
பார்த்த பொழுதிலே பரமா நந்தப், பொரு
விலாச் சிவரூ பத்தை யடைவித்துப் புரண
மாக்கும், பெரியவத் துவித ஞாந முங்கட்
குப் பேச லானோம். 65

4 - கேநோபநிஷதார்த்தம் உரைக்கும்
அத்தியாயம் முற்றிற்று.
ஆகச் செய்யுள் - 174.

5-சாங்தோக்கிய உபநிஷதத்தின் ஆறும் அத்தியாய அர்த்தத்தை உரைக்கு மத்தியாயம்.

மறைப்பதாய் மிகவு முன்னோர் மடிவிலாப் பொருளைக் காட்டுஞ், சிறப்புடை யுபதே சத்தைச் செப்புவ னுங்கட் கெல்லா, மிறப் பிலா தரத்தி ேனாடு மிசைந்திது கேண்மி னென்றான், பிறப்பன முழுதுஞ் செய்யும் பீடுடை மலரின் மேலோன். 1

யாதொன் றிருந்த படிகேட்கக் கேளா முழுதுங் கேட்டனவாம், யாதொன் றிருந்த படிபார்க்கப் பாரா வெவையும் பார்த்தனவாம், யாதொன் றிருந்த படியறிய வறியா வெல்லா மறிந்தனவாம், யாதொன் றிந்த வுபதேச மறிக வறிவு மிகவுடையீர். 2

மண்ணதோர் திரளைக் காண வனைந்தகா ரியங்க ளந்த, மண்ணில்வே றிலாதெக் காலும் வருதலே யாத லால்வே, றெண்ணிடு நாம ரூப மிசைந்திலை யாகு மென்று, மண்ணிதே யுள்ள தென்றும் வானவர்க் கயன்முன் சொன்னான். 3

உலகமோர் மணியி ரும்பா முகிர்சீவி யொன்று காண, வுலகமெல் லாமு மாய வுரு வமு மிரும்பு மஃதே, யலகில்கா ரணத்தி னோடு காரியம் வேறி லாமை, பலபட வறியும் வண்ணம் பகர்ந்தனன் படைக்கு நாதன். 4

காரிய மெல்லா முள்ள காரணம் வேறு மன்று, காரிய மொருகால் வேறாய் வேறன்றி யிருப்ப தன்று, காரியங் கார ணத்தின் வே றென்று கருதி லந்தக், காரிய மசத்தோ சத் தோ சதசத்தாய் வேறோ வென்றான். 5

சத்தாயே வேற தென்னிற் காரண முடைய தொன்றே, பொய்த்தாய காரி யத் தின் சத்தையோ புகலுங் காலே, யொத்தாகி நின்ற தன்றே யுரைத்தன னுலக மெல்லாம், வைத்தாயு மறைக ளோது மலர்மிசை மன் னும் வானோன். 6

காரண சத்தை தானே யென்றிடில் வேறு
சொன்ன, காரிய சத்தை யில்லை யாயிடு
முன்பு சொன்ன, காரண சத்தை யொன்றே
யானபி னந்தச் சத்தைக், கோதொரு பேத
முண்டாம் படியெங்ங னுரைமி னென்றான்.

சத்தைதா னொன்றா நின்ற தாயினுங் காரி
யங்க, ளொத்தபேர் வேறு பாட்டா லுள்ளகா
ரணத்தில் வேறே, யித்தகைத் தென்ற
வார்த்தை யியம்புபே ரளவே யானால், வைத்த
காரியமுண் டென்னும் வார்த்தையு மசத்தே
யாகும். 8

சத்தையில் லாத போது காரிய மில்லை
யாகு, மித்தன்மைக் காரி யத்துக் கிலாமையே
யிசைவ தென்று, மத்தன்மை யசத்தி னுக்கே
காரியம் பிறந்த தென்றிங், கொத்தொவ்வா
துரைத்த வார்த்தை யென்றுமின் றாகு
மன்றே. 9

காரண சத்தை யேயக் காரிய சத்தை
யின்று, வேறொரு சத்தை யுண்டே யென்றி

டில் வேறு சொன்ன, காரிய சத்தை யுள்ள
காரண சத்தை யோடு, கூறிய சத்தாய்க்
கொண்டோ வசத்தாயோ நிற்ப தென்றான்.

சத்தாய்க் கொண்டே வேறென்னி லொன்
றே சத்தை யிரண்டாகா, தசத்தாய்க்
கொண்டு காரணத்தோ டாகி வேறு நிற்கு
மெனி, லசத்தா மிதுதா னிலாமையினா லசத்
தே யாகுங் காரியத்தை, யிசைத்தே லுளதாய்ச்
செயமாட்டா தென்று மலடி மகன்போல. 11

காரிய மொருகா லுண்டா மொன்றினா
லழிவ தில்லை, காரியந் தனக்குற் பத்தி யிலா
மையா லில்லா வொன்றாங், காரியந் தானொன்
றோடே நண்ணுமென் றுரைத்தல் கூடாப்,
பாருமி னென்று வானோர்க் குரைத்தனன்
பதும மேலோன். 12

இன்னதோர் படியி ருக்கு மெனப்படா
திலாமை யேபோ, லன்னதே யாத லாலே
யாவது மிலதே யாகுஞ், சொன்னவிக் காரி
யந்தா னசத்தெனத் தோற்றி னாலும், பின்னை

யும் விசேட மொன்றுண் டென்னவே பேசு
வீரேல். 13

இதற்குநீர் சொன்ன வேறே தியைந்திடு
சம்பந் தந்தா, னதற்கொரு கார கத்தா லென்
னில்வே றமைவ தில்லை, யொ துக்கமில் லாத
தொன்றே விசேடமா யிருக்கு மென்று,
மதற்குவே றென்று மில்லை யாதலாற் கூடா
தென்றும். 14

காரணத் தோடு கூடல்வேறெனி லதுதன்
னுலங், காரணந் தானே யாகு மிதினின்றுங்
கருதிச் சொன்ன, காரியம் பிறக்கு மென்ற
விதுகொண்டு வேறு சொல்விற், பாருள
குற்ற முன்போற் பரிகரிப் பாரு மில்லை. 15

இரண்டுக்கு மொன்றே சத்தை யெனுமிது
வேறே யென்னிற், றிரண்டிடுங் குற்ற மெல்
லாஞ் செறிதனிச் சயமெப் போதுந், திரண்ட
கா ரியம சத்தே யாதலாற் சதசத் தென்னி,
லிரண்டிற்கு முரைத்த குற்ற மிசைந்திடு
மியல்பி னாலே. 16

உண்மையிற் பேத மின்றி யிருந்தேயும்
பேத மென்னல், வெண்மையே செய்த ரூப
வியாபாரந் தோற்றங் கேடு, பண்வயி னிவற்
றுற் கொள்ளும் பயனும ரூபம் வேறு, மூண்
மையி லெல்லாம் பொய்யா லுண்டாகு
மனைத்து மன்றே. 17

எல்லா விகாரங் களும்வாக்கா லென்று
முண்டென் றுரைப்பதுவுஞ், சொல்லா
மளவே யெவ்விடத்துந் தோன்று மென்ற
துண்மையதே, யல்லா விகார மறிவொழிய
வனைத்தும் பொய்யே விகாரத்துக், கில்லா
தாகு முண்மையிறி தில்லா தாகு மாதலினால்.

காரண மதனு லன்றிக் காரிய முளவாய்த்
தோன்றுக், காரண மொழிய வேறு காரிய
மின்மை யாலே, காரிய மனைத்தி னுக்குங்
காரண மதுவே யுண்மை, யோர்தா விரண்
டும் வேறென் றியம்பிட வியல்பின் றுமால்.

ஆமன்றென நினைவீரல தன்பின்வழி யறி
வீர், நாமுன்சொன முதல்காரண மறியம்முழு

தறிவாஞ், சேமம்பட மிகவுந்தெளி வுறு வீரிது வேறே, தாமந்தரு மலர்மேலுறை தலைவன்னுரை தருமால். 20

கூறும்பொருள் விரிவென்றிவை யறியா மையின் முழுதும், வேறும்மல வேரேடுட னுய்நின்றது மலதான், றேறும்படி யுளகா ரண மொன்றேயுள தெனலால், வேறென் றிடு பேதம்மில தாமெங்கணும் வினையாம்.

அயலொன்றிடு பொருளும்மதன் பிரிவும் மறி வரிதா, மியல்பின்கண தறியும்பொழு திவைதான்மிக வேரு, மயலொன்றிவை யறி யில்லறி வறியாமைதன் னியல்பான், முய லும்பல பேதம்மென முடியும்வினை முழு தும்.

பேதந்நெறி யோரில்லில தாகும்மத னலே, பேதம்மொட பேதம்மது பேசல்பிழை யேயா, மேதம்மில தாயெங்கணு மொன்ரு யொழி வில்லா, தியாதொன்றது முதல்காரண மெனுமாமலர் மிசையோன். 23

மண்ணும்வனை வானும்வனை பவையும்பிறி தாயே, யெண்ணும்மள வறிவின்செய லிவ னைப்பெற விசையுங், கண்ணென்றிட வரு காரண மொன்றேயம லமதா, லெண்ணும் மறி வுருவையிசை யாநிற்பதெவ் விடமும்.

வனைகின்றவ னருகாரணம் வரசேதநன் வேரு, நினையும்படி யிலதாதலி னிலையாயுள தறிவி, லனகாரண மறிவாயினும் வனைவா னிக ரன்ரு, நினைமண்ணெடு நிகரானவை தனையேகொடு செயுமால். 25

தோன்றலா லசித்து மாகித் தமத்தொடு கலந்து நின்றே, யான்றவ முனிகள் பண்ணு மநநத்தா லளப்பொ ணுதாய்ச், சான்றதா யெங்கு நின்ற சங்கர னுடைத்தா யொன்ரு, மீன்றிடு மரிய வெல்லா மித்தன்மைத் தென வொன் றுண்டு 26

காரண மேவி மாயை படைத்தளித் தழிப்ப தாகுங், காரணஞ் சத்தாஞ் சித்தா யிருத்தலா லென்று கொண்டே, பூரண மாகி யுள்ள

பொருளினைச் சுரர்கள் கேட்ப, வாரண முரைத்த வாதி யருளின னறியும் வண்ணம்.

உண்மைசித் தினுக்கே யுள்ள தசித்தெனும் பழுதைப் பாம்பிங், கெண்மையி னிலாத வண்ண மிசையுமுங் கட்கு மேற்கக், கண் ணென முழுது நின்ற காரண மொன்றே சத்தா, யெண்ணிடி லென்று முண்டா யிருப் பதென் றியம்ப லுற்றான். 28

அறியாதா ரசத்தாய் முன்பு காரண முள தாய்த் தென்பர், நெறியாலிவ் வசத்துண் டாக்குங் காரண மாகா தென்றும், பிறிதாய காரி யங்க ளிதினின்றும் பிறக்கு மென்னில், வறிதாய மலடி மைந்தன் காரண மக்கட் கெல்லாம். 29

அசத்துத்தன் சத்தி யாலே யாவுக்கு முத லா மென்னி, லசத்துக்குச் சத்தி கூடா தாம சத் தாத லாலே, யசத்தலா வித்தி லென்று மங்குரந் தோன்று மாறு, லசத்தசத் தாகுஞ் சத்தே யாவையு மாவ தென்றும். 30

அசத்தின்க ணுளதாஞ் சத்தி சத்தாயோ வசத்தாய்க் கொண்டோ, வசத்துடன் சத்தா ய்க் கொண்டோ வாய்நின்ற வாற தென்னை, யசத்தினை யுளதாஞ் சத்தி யாசரித் திடுவ தென்னி, லசத்தாய மலடி மைந்த னியாவையு மாக்கு மன்றே. 31

அசத்தின்றன் சத்தி தானு மசத்தாலே நிற்ப தென்னி, லிசைத்திடுங் காரி யங்க ளியாவையு மியற்று தென்று, மசத்தோடே மலடி மைந்த னுக்குவ திலாமை யேபோ, லசத்தோடே சத்தே யென்னி லாயிடு மிரண் டின் குற்றம். 32

அசத்துத்தன் சத்தி யாலுங் காரண மாகா தானு, லசத்துமுன் புளதென் றோதற் கருத் தமு மில்லை யேயா, மசத்தலா தாகு மொன் றே யனைத்திற்கு முதல தாகு, மசத்துள தாகு மென்ற லழிந்திடும் வார்த்தை யன்றே.

பூதத்தா லுளதா யுள்ள புவனங்க ளுயிர்கண் முன்போன், றோதத்தா னரிய சத்தா லுதித்த

தென் றணரும் வண்ணம், வேதத்தான் முழுதுஞ் சொன்ன வடிவினை விளங்கு மாற்ரு, லோதத்தான் ஞெடங்க லுற்ரு னுயர்தரு சுரர்கட் கெல்லாம். 34

எல்லாமுண் டாவதற்கு முன்னே தோன்றி யித்தனைக்குங் காரணமாஞ் சத்தை யாகு, மில்லாத முதன்முடிவை யுடைத்தா யொன்ரு யிருக்குமிது வெனலாகு மியல்பிற் ருகி, நில் லாத வுலகனைத்து முன்பு செய்த நெறியதனை யுடைத்தாகி நிமல மாகிச், சொல்லாலு மளப் பரிதா மிதன்ற னுண்மை சுருதிமுடி வதனு லுந் தொடரொ ணுதால். 35

காலமுங் கன்மந் தானும் பரிபாக மான வாறே, ஞாலமுண் டாக நல்ல குணத்தினைக் கலந்து நிற்கும், பாலதொன் றில்லா விந்தச் சத்திமான் படைத்தற் காக, வேலவே யெல் லா மாவோ மென்றுகொண் டிசைந்து பார்த் தான். 36

பார்த்தபின் முன்னு காயம் வாயுவைப் படைத்துப் பின்பு, தீத்தனை யப்பைச் செய்

தே யநமெனச் சொல்லப் பட்ட, பூத்தனை யுளதாய்ச் செய்த காரண மாகா வீசன், வாய்த்தநுண் பூத மைந்தால் வகுத்தவா றியம் பக் கேண்மின். 37

தன்மாத் திரைக ளைந்தினையு மோரொன் றிரண்டாய்ப் பகுத்தொன்றை, நன்னு லாக் கித் தன்பாதி யொழிந்த நாலி னுடன்கூட்டி, யின்னே யல்லா தவைநான்கி லியல்பிற் கூட்ட வாஞுதி, பின்னே தூல பூதமெனப் பிறக்கு மெனவே பெயர்த்துரைத்தான் 38

அறியாமை வடிவா யுள்ள் புவநங்க ளமைத் துப் பின்பு, பிறியாத கன்மந் தன்னின் வசத் தினு லுயிர்கட் கெல்லாஞ், செறிவாய கால பாக மானபி னீசன் ருனே, பிறிவாகு நான்கு யோநி பிறந்திடும் வகையே செய்யும். 39

ஈசனு மிறைவ னுைத்த வறிவினு லெங்கு மாகிப், பேசிடு நாம ரூப முன்புபோ லுண் டாய்ப் பேணு, மாசிலாச் சகத்துத் தானே யுளதுபோ லசைந்திட் டாலு, மீசனை

யொழிய வேறு நிற்பதொன் றில்லை யென்
றம். 40

அநலினிற் சிவந்த மேனி யானதவ்
வொளியே யாகு, மநல்வயின் வெண்மை
யப்பாங் கருமைபூ மியின்றன் கூறு, மென
விவை மூன்று மன்றி யீண்டந லென்ப
தில்லை, யநலெனும் விகாரம் வார்த்தை
யாவதே யன்றி யில்லை. 41

ஆதித்த னிரத்த வன்ன மானதவ் வொளிய
தாகு, மாதித்த னிடத்து வெண்மை யப்பின
தாகு நின்று, பேதித்த கறுப்புப் பூமி யுடைய
திம் மூன்று மன்றி, யாதித்த னென்று
வேறிங் கில்லையென் றறிமி னென்றும். 42

அறிவொடு விவேக மில்லா தாதலா லவர்க
ளாலே, பிறிதர விரவி யென்று பேசிடப்
பட்ட தென்று, மறிகனல் பிருதுவீ ரான
விம் மூன்று மன்றிப், பிறிதுசந் திரனை மின்
னைப் பேசிடல் பிழையே யன்றே. 43

பூதம் புவநஞ் சுவர்வே றுகுடம் போலும்
பொருளா யுளவா தலெலாம், பேதம் பிரம

மொழிய விலையாற் பேர்வின் றிடநின் றது
தா னதுவே, யோதுஞ் சநநம் பலவா தனை
யா லுடலம் முதலா கியவெளி யினிலே,
பேதம் படநா னெனவே யறியும் பெயரா
மயலா யிடுமெங் கணுமே. 44

ஊனிந் திரியா திகளா னவெலா மோருங்
கணிணு னெனலா கியிடா, வானம் முதலா
கியபூ தமதால் வரவின் படியே வளர்வும்
முளதா, லானம் மணிணு லமையுஞ் சுவர்தா
மாகும் மணுநீர் கொடளித் திடல்போ, லூ
னுங் கரணங் களுமுண் பவையா லுளதாய்
வளரும் மெனவே யுணர்மின். 45

ஊனு திகளா யதிரட் சியிலே யொழியா
வணநா னெனதென் றுகொடே, நானே
நுகர்வே னெவையென் றுணரு நாணு வறி
வா னவைவிட் டிவையிற், றுனே முதல்
கண் டிவையித் தனையிற் சலியா வறிவா
கியதன் மையிலே, நானே யதுவென் றிடு
நல் லறிவோர் நாடார் பிறிதென் பதுநா
டொறுமே. 46

கடையப்படு தயிரிற்றிர ணெய்போன்மங முதலா, மிடையிற்செயு மியல்வேறிலை யுள பூதம திடையே, யடையபத்திர ளுருவிற்செலு மதிவிட்டறி வுருவா, மடையப்பிறி தில மெய்ப்பொருளதுதானெனு மறிவீர். 47

அந்நத்தா னிறைவி லானுக் கறிவுதோன் ருமை யாலு, மந்நகா ரியமே புத்தி யாதனிச் சயம தானு, லந்நத்தா லுண்டா மந்தப் புந்தி யைத் தவிர்ந்து நாளு, முன்னுவா னெங்குங் காணு மறிவுநா னென்றெறப் போதும். 48

தேகேந் திரியா திகளாகுந் திரட்சி யினை நா னெனதென்றே, போகா நின்ற புத்தி யினை விட்டுத் தானு யிருந்துளதா, யாகா தெல்லா மாகியிடு மறிவாஞ் சித்தி வியா தொருகா, லேகா வொன்று யடங்கியிடு மவன்ற னியல்பை யியம்பிடுவோம். 49

அப்போது சுகதுக் கங்க ளாதியாய்ச் சொல் லப் பட்டிங், கெய்ப்பாய விகார மெல்லா மறி யாது தன்னைத் தானே, மெய்ப்பாடா யறியா

நின்றேன் விளங்கவவ் விடத்தே காணுந், தப்பாது தானாய் நின்ற சுகத்தினைத் தடை யொன் றின்றி. 50

ஆதலா லறிவுள் ளோர்க ளழிந்திடு முடலே யாதி, சேர்தரு புத்தி தன்னைச் செலவிட்டுத் தெளியும் வண்ணங், தீதிலா தெவையுங் காணுந் திகழ்தரு சித்தின் கண்ணே, யேதிலா மதியை நானென் றிடுமின்க ளிசைத்தெப் போதும். 51

காண்பவன் றானே யாகுங் காண்பவை யென்ற யாவுங், காண்பவன் றன்னில் வேறென் றின்மையிற் றனையே காணும், பூண்பதொன் றின்றி நின்ற பூரண மதுநீ யென்ற, மாண்டவார்த் தைக்கு முள்ள பொரு ளிது மற்றென் றில்லை. 52

நீயென் கின்ற வார்த்தைக்குப் பொருளா யென்று நிற்பதுவே, நானென் கின்ற வாச கத்தின் பொருளாய் நின்று நாடுவது, நா னென் கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நாடி

நிற்பதுவே, நீயென் கின்ற வாசகத்தி னிற் கும் பொருளு நிலைபெறவே. 53

சொல்லிய விரண்டி னுலுஞ் சுட்டிடப் பட்டு மேலா, யெல்லையில் பொருள்க ளான தியாவுக்கு முன்னே தோன்றி, நல்லதோ ரறிவா யுள்ள தியாதொன்ற தென்னும் வார்த் தைக், கெல்லையாம் பொருளுந் தானே யெனு மிடம் பார்க்க வேண்டா. 54

உடம்பா திகளில் வேருகி நீநா னென்னு முரையாலே, திடம்பா டாகச் சொலுமிந்தச் சித்தா யுள்ள பொருளினையே, யடங்கா தது வென் றிடும்வார்த்தை யிதினின் றுண்டாய்த் தெனச்சுருதி, தொடர்ந்தே தத்தொ மசி யென்றே சொல்லு கின்ற தெனவுரைத் தான். 55

தற்பதப் பொருளா யுள்ள வறிவொடே கூடு தற்கு, நிற்பதொன் றிலையாய்ச் சொல் லப் பட்டகா யாதி விட்டு, மெய்ப்படத் துரி யத் தோடே யுடனுகி வேறி லாத, சிற்பொரு

டனையே தத்தொ மசியெனச் செப்பு மன்றே. 56

அதுவென் றுரைசெய் பொருளா மதிலு நீயென் றுரைசெய் பொருளா மிதிலு, மதி பண் ணிடவே.றதுவா கியிடு மறிவா திகள்கா ரணமன் றியிலே, யெதுமொன் றமிலா தவையா வையுமா மிவையென் றிடுகே வலசித் தினையே, யதுநீ யெனும்வாய் மொழியா மதனு லறியும் படிசொன் னதிவ் வா ரணமே. 57

தத்துவ மென்ற வார்த்தை யிரண்டுக்கும் பொருள தாகிச், சித்துமெய் யாகி நின்ற திகழ்பர மொன்றுந் தன்மை, தற்பரந் தன்னி ஞலே சித்திக்கு மென்ப தேயிங், கப்படி வாக்கி யத்தி னருத்தமே யாகு மன்றே. 58

இப்படி யன்றி வேறு யிருந்துள பொரு டா னியாதொன், றப்பொருள் வாக்கி யத்தி னருத்தமன் ருகு மொன்று, மெய்ப்படு பொரு ளின் ஞான முளதாகா வாக்கி யத்தாற், செய்

பிடும் வார்த்தை தன்னி னறிவின்மை சிதைத் தல் செய்யும். 59

அறியா மையினை யழிவித்துக் கொண்டே யிந்த வாக்கியந்தான், பிறியா தொன்ரு மறி வினையுண் டாக்கா தென்று பேசுங்காற், செறிவா யுண்மை யுருவாகுஞ் சித்தி னொளி யைத் தவிர்த்துண்டா, மறியா மையதொன் றெனவில்லை யாகு முண்மை யறியுங்கால்.

நோக்கு மிடத்து வாக்கியத்தா னுண்ணி தாய பரத்தொளியை, நீக்கி நிற்கு மறியாமை யென்ப தில்லை யாதலினு, லாக்க மில்லா வறி வின்மை யழிப்ப தென்றுங் கூடாது, தாக்க தின்றி யொன்ருத றன்னுற் கூடுந் தன்மை யதே. 61

பிரமா ணங்க ளாயவைதான் பேத மில்லா தொருபொருளைத், திரமா யிதுவென் றிட மாட்டா செல்லா தாமங் காதலினு, லுரைமாத் திரமா யாவையினு முளவஞ் ஞாந மதுதானும், பரமா மொளியே யாகியிடும் பார்க்கி லுண் மைப் பரிசிதுவே. 62

அறியாமை யென்று வேரு மதுதானு மறிவி னுண்மை, பிறியாது நுண்மை காணு மளவினி லுளது சத்தே, யறியாமை சத்த சத்தே யாகிய விரண்டின் மேலா, மறிவான தோன்ற ருனு மறிவின தொளியே யா மால். 63

தோன்றுகூட் டரவி னுலே தோன்றிடும் பொருள்கட் கெல்லா, மூன்றிடு முண்மை யுண்டே லதுவுள்ள பரமே யாகுந், தோன் றுவ துளது பாரா தொழிதல்வே றுண்மை யென்னிற், ருேன்றிய வுருவு முண்டாய்த் தோன்றலாற் பரமே யன்றே. 64

உருவமா யொளிர்வ துள்ள பிரமமே வேறென் றில்லை, யுருவமா யுண்மை யின்மை யாதலில் வேறி னுக்கு, முருவமுண் டென்று சொல்லப் பார்த்திடில் வேறென் ருய, வுருவத்தாற் ருேன்று ரூப முண்மையிற் பரமே யாகும். 65

அந்நியத் தினுக்குச் சொன்ன வுருவுவே ருருவி னுலா, மென்னிலப் பரந்தா னன்ரு

மெனுமுரு வந்தான் றானே, யுன்னிய பாத்தி
னோடு லிங்கமோ வலிங்க மாயோ, சொன்னவவ்
விரண்டுங் கூடி யுள்ளதோ சொல்லு மென்
றான். 66

லிங்கமென் றுரைக்கி லந்த வுருவுவே றாகை
யாலே, சென்னவவ் வுருவே யாகுந் தற்ப
தஞ் சொல்லுங் காலை, லிங்கமன் றென்னிற்
றானே யாயிடும் லிங்கா லிங்க, மென்னின்முன்
சொன்ன குற்ற மிரண்டும்வந் திசையு
மென்க. 67

பாராத படியி னாலே பாத்தினில் வேற
தாக, நேராயொன் றாகித் தோன்று நெறி
சொல வார்த்தை யேயா, மோராயோர் பயனு
மில்லஞ் ஞானமு மெக்கா லத்தும், போராது
விளங்கு கின்ற பிரமமே பிறிதொன் றில்லை.

எல்லாமஞ் ஞானத் தாலே தோன்றிடு
மென்ற றானு, மில்லாதோ வென்னில் வேறா
வறிவின்மை யிலாமை யாலே, யில்லாதஞ்
ஞானஞ் ஞான காரிய மிரண்டு மூன, மில்லாத

பிரமந் தானே யெனுமிதென் னறிவே யென்
றான். 69

இப்படி யெல்லா மாகி யிருந்ததே பரமே
யென்ன, மெய்ப்படி யேயா யுள்ள சுருதிதான்
விளங்கச் சொன்ன, வப்பொரு டற்பா வத்தா
லாவதே யென்று கொண்டு, செப்பிடுஞ் சுரர்
கட் கெல்லாந் திகழொளி மலரின் மே
லோன். 70

கேட்பவ னுடைய சித்தம் பரிபாக மிலாதே
கொண்டு, மீட்சியாய் வசம தின்றி வேதமோ
ரிடத்தி லோர்காற், காட்சிய துள்ள கால
பாத்தினை யொழிந்து வேறு, மாட்சியி
லொன்றுண் டாக வகுத்துரை செய்த
தன்றே. 71

இத்தா லித்தைச் சாதிப்ப தென்ற றீர்த்த
மாடென்ற, லொத்தொவ் வாது வேறுபடத்
தோன்று முலக மென்றுரைத்தல், வைத்தே
பாவ புண்ணியமும் வந்நாச் சிரமங் களு
மிவற்றோ, டொத்தே நின்றோர் சரிதைகளு
முரைக்கும் வேறு முள்ளனவும். 72

சுகமொடு துக்கம் பூதம் பௌதிக மிதுவே யென்றல், சகமுடைத் தாய சத்தம் வேறி னின் றகைமை தானு, மகமறி வென்று நின்ற வறிவினில் வேறி யாவுந், தகவுள வுண்மை யென்றே சாற்றிடுந் தன்மை தானும். 73

எல்லாம் பொய்யே யென்பதுவு மாயைக் குண்மை யியம்புவது, மில்லா மாயை யித ஞலே யியலும் பந்தம் வீடுகளு, மெல்லா மாகுங் குரு மதமு மிவனை யடைவோன் றன்மதமுஞ், சொல்லா ரளப்பில் லாவிச்சை யிருக்கும் படிசொல் லுகைதானும். 74

ஓது கின்ற நூல்பலவு முரைக்குந் தர்க்க முள்ளனவும், பேதித் துளதா மிகவுமெனப் பேணிச் சுருங்கச் சொல்லுகையு, மேத மின்றி யித்தனையும் பரத்தில் வேறென் றியம்புவது, நீதி யாகு முளவெவையு நின்றே நிகழ்த்து மாமறைதான். 75

பரமா யுள்ள மறைதானே பாக மானே ரறிவுக்குத், தாமா யடையும் பரிசாகச் சாற்றி

யவர்கட் கிதமாகத், திரமா யுள்ள மழுங்கே யுஞ் சிறிதே யெல்லா விரதம்போ, லுரமாய்த் தாமிப் படியென்றே யுபதே சித்த துண்மை யினுல். 76

சாத நமாகுஞ் சதுட்டயங்கள் சமைந்த வத்தன் மையினேர்க்கு, நீதி யாக வருமறை தா னின்றே யிவர்க ளறியும்வணம், பூத மாயும் புவநங்கள் பிறவு மாகி யிருந்ததுவு, மேத மில்லா தொன்றாய பரமே யென்றே யியம்பினதால். 77

சகமொடு சீவ னீசன் சார்ந்துள விகார மின்றிச், சுகமுடைச் சத்தாய்ச் சித்தாய்த் துக ளின்றி நுண்ணி தாகி, யகமெனு முரைகட் குள்ளா யறிவரி தாகி யொன்றாந், தகவுடைப் பரமந் தன்னி னெருமையை மறைகள் சாற் றும். 78

ஈசன் சகமோ டுளசீ வனதா மியாவும் பாரு பமதென் றுகொடே, நேசம் மதனு லுளதா கியதன் னிறையும் மறிவா னதியா

ததுதான், மாசொன் றதிலா தபரம் பொரு
ளும் மயலொன் றறியா தவபே தமது, மேதம்
மொழிவே தநமா வதுவு மென்றம் மலரோ
னுமியம் பினனால். 79

இத்தன் மையொழிந் துளதா மறிவே
யாதொன் றறியா மையையெய் தியதே,
மெய்த்தன் மையதா யறிபோ ததினும் வேறா
யறிகின் றவிடந் தனிலு,மத்தன் மையில்வே
றுபடா ததிலோ ரைய மிலையா சறநின் றது
தான், சித்தொன் றியறிந் திடுமவ் வறிவே
சேர்தற் கரிதா யிடுமெங் கணுமே. 80

எப்படிப் பொருள்க ளெல்லா மிதுவிது
வென்றே யென்றுஞ், செப்பிட வுண்மை
யாகத் திசழ்தரும் வேறு பாட்டா, லப்படிச்
சிவனே யந்தப் பொருள்களி னுண்மை யாகி,
மெய்ப்பட விளங்கு கின்றான் வேறொரு
பொருளன் றாமால். 81

யாதொரு படியிற் போதம் பொருடொ
றும் விளங்கு மன்னோர், நீதிலாச் சிவன்றன்

சத்தி யாயதே பிறிதொன் றன்றா, லேதமில்
சத்தி யின்னே யிசைந்திட வறித லேயாம்,
போதமு மிறந்து தோன்றும் பொருளொன்றா
யறியும் வண்ணம். 82

யாதொரு படியி னாலே யாவையுந் தோன்று
மத்தை, யோதிய பரமே யாக வுண்மையா
யறிந்தா னியாவ, னேதமி லீசன் றன்னை
யியல்பினா லெளிதாம் வண்ணம், பூதனா
மவனே மிக்க பூசனை செய்யா நின்றான். 83

எப்படிப் பூத நாநா வுருவமா யிலங்குந்
தன்னு, எப்படி யறிவே யாக வநுபவித் திடுத
லேயாஞ், செப்பிட லரிதா யுள்ள திகழொளி
யாகுந் தன்னை, மெய்ப்பட வேறொன் றின்றி
விளைந்திடும் பூசை தானே. 84

போதம தாகித் தோன்றும் பொருளெலாஞ்
சிவனே யாக, வேதமி லறிவாற் காண்பா
னெவனவ னுண்மை கண்டான், நீதிலாச் சிவ
னன் றென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்
வோன், பேதமா மருளின் மேப பித்தனென்
றறிய லாவான். 85

சிவனிது வன்றே யென்று சிறிதொன் றைச் சிந்தை செய்யு, மவனறி வுடையோர் தம்பா லதமனென் றறியப் பட்டா, னுவமை யொன் றில்லா வீசன் றனையிகழ்ந் தொழுகு வானும், பவமதி லென்று மேவும் பசுவெனப் படுகின் ருனும். 86

எல்லாமுஞ் சிவரூப மாகித் தோன்று மியா வனுக்குத் தன்னுடைத்தா யவனே மிக்க, சொல்லாலு மளப்பரியா னவன்ற னிச்சை சுருதியினுற் றுணிந்துரைத்த சரிதை தானும், பல்லோரு மவனையருச் சனைசெய் தேத்தப் பரரூபந் தனக்கேநற் பூசை யாகு, நில்லாத வவிச்சையினை நீங்கி யுள்ள நிர்க்குணனு மிவ ணுகு நினையுங் காலே. 87

எப்பொருள் களுந்தா னுகி யிலங்கிடு மறி வா மீச, னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே யவன்ற னக்கு, மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினு லன்று மெய்யே, யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா னீசன். 88

சகரூப மாய வதில்வேறி லாது விளையாடு தெய்வ மதுதான், சுகரூப மாய தனையேப குத்து விளையாடி யுண்ட லதனை, யகமாயை யின்றி யறிகின்ற போத முளதாகி நிற்கு மதுவே, தகநாளு மோது மறிவாவ தென்று சதுரான நன்சொ றருமால். 89

ஆன தாகாத் தெய்வமதே யடையும் விடய மிந்தியமாய்த், தானு மாகித் தனைத்தன்னுற் ருனே நுகருந் தன்மையது, வூன மாகு ஞாதாதி யொழிந்தே யுள்ள வறிவதனுற், ருனே யாகக் கண்டிடுதல் சத்தா யுள்ள பூசையதே. 90

பிறப்பிறப் பாய துக்கம் பிறித்திட லுளதா யென்று, மிறப்பிலா வீசன் செய்யு மருளினு லிசைவ தாகி, மறப்புடைப் பாவ கத்தின் வரும்பொரு ளன்ருய் மேலா, யிறப்பதாம் பேத மோர்கா லியைந்திடாப் பொருளி தன்றே. 91

ஆதித்த னொளியை யந்த னறிந்துகண் டிடாமை போல, நீதிக்க ணறியு நாட்ட

மவிச்சையான் மறைந்து ளோர்க்கு, மேதக் கட் கிசையா தெங்கு மியாவையு மாகி நின்ற, சோதிக்கண் ணொளியு மாங்கே தோன்றிடா தாகு மன்றே. 92

ஈசன்ற னருளி னாலு மிசைந்தவா தாத்தி னாலு, மாசுதீர் நிலையி னாலு மருள்பவன் பார்வை யாலும், பேசிடும் பாவ கன்ம புண்ணிய மிரண்டு மொத்தாற், பாசமாம் படலம் போக்கும் பரம்பொரு டிகழு மன்றே. 93

சுத்தமா யென்று முள்ள சுருதிதா னருளி னாலே, யித்தன்மைத் தாகு ஞான மென்று கொண் டிசையும் வண்ணம், பத்தரா யுள்ளார்க் கேயப் பலபடி யாகப் பல்கா, லுய்த்து நோய் கழியும் வண்ண முள்ளவா றுரைத்த தன்றே. 94

சிவனே யுள்ளான் பிறிதில்லை யென்று திரமா யறிவதுவே, பவமே யொழிக்கும் பரமார்த்தம் பகரு நெறிதா னதுவாகு, மவமே யிதனை யொழிந்துளதா மவைதா னிதனை யடைதற்குத், தவமே முதலாஞ் சரிதைகளைச் சாற்று கின்ற தன்மையவே. 95

ஆதர முடையீர் கேண்மி னருமறைப் பொருளீ தென்றே, யோதலா லுவமை யில்லாப் பொருளிதி லைய முண்டேற், றீதற மழுவைக் காய்ச்சிச் செங்கையி னிடுவே னென்று, ஞதனு யுலக மெல்லாம் படைக்கு நான் முகனு யுள்ளோன். 96

பத்தரா யுள்ளீர் கேண்மின் பகர்ந்தவே தத்தி னர்த்த, மித்தகைத் தாகும் வேறென் றில்லையா மிதனி லுங்கள், சித்தநம் புதலுண் டாகச் செப்பினே மாணை மூன்று, டத்தனூர் பாதந் தோட்டே யென்றன னலரின் மேலோன். 97

அன்பரா யுள்ளீர் கேண்மி னறிவித்த பொருண்மெய் யன்றே, லென்சிர மிற்று வீழ்வ தென்றன னிதுவு மன்றி, யின்பமே யளிக்கு மீச னிவ்விடந் தன்னின் வந்து, தன்பெருங் கருணை யாலுந் தளர்வறப் பண்ணு கின்றான். 98

இவ்வண முரைத்துப் பின்னே யாவர்க்கு மன்பா யுள்ளோன், செய்வண மொழிந்தே யீசன் றிருவடி சிந்தை செய்து, மெய்வண மிழந்து தாழ்ந்து பணிந்துமெய்ப் பத்தி யாலே, யவ்வண மாகித் தன்னை யழிந்தன னயனு மையன். 99

அப்பொழு தளவி லாத வருளுரு வாய வீசன், செப்பிடு மூவ ரேத்துந் திருவுரு வுடைய சோதி, யொப்பிலா மதியுஞ் சூடி யுமையொரு கூற ஞகி, யிப்படி வானோர் காணும் படியுள வியல்பின் வந்தான். 100

நீடொளி மணிகள் சேர்த்தி நிமலமா யோங்கி யெங்கும், பீடுடைத் தாம நாற்றிப் பிறங்கரி மிசைய தாகி, யாடக மதனி னாலே யமரரா லமைக்கப் பட்ட, பீடம்வந் திட்ட தாங்கே யிருந்தனன் பெயரா தீசன். 101

அளவிலா வொளிய தாய வரனெழுந் தருள லுன்னித், துளபமா லுலக மியாவு மளிப்பவ னுவகை யோடெங், களமதார் கறைசேர் நாதன்

கழலடி நினைந்தப் போதே, யுளநெகிழ்ந் துருகி யொல்லை வந்தன னுணர்வின் மிக் கோன். 102

நித்தரா யுள்ள வானோர் நிறைமலர் மாரி மேன்மே, லய்த்தனர் மிக்க வன்பா லுரைத் தனர் துதிக ளெல்லாம், பத்தர்வே தங்கள் சொன்ன படியிலே பணிந்து வாழ்த்தி, யித்தன்மைத் தாய வேறுஞ் செய்தன ரிறைவர் காண. 103

கடுகியு முயர்ந்து தாழ்ந்துங் காளங்கள் பல முன் னூதப், படகமோ டிடக்கை சல்லி மத் தளம் பலவா சிப்பத், துடிகுழல் வீணை தாளம் வலம்புரி தொடர்ந்தே யார்ப்பக், குடமுழா முரசு பேரிக் குசலரா யினர்கொண் டார்த் தார். 104

வானவர் பாட வாட மங்கையர் மறையி னீரு, லானவா கவிக ளானு ராசிதோத் திரங் கள் சொல்ல, வீனமி லீசன் பாத பங்கய நினைந்து நோக்கு, மோனமா யிருந்தார் வேறு முநிகளோர் செயல தின்றி. 105

அன்பிலம் முங்க ளெல்லா மதிசய மாகி நின்றூர், பின்புளோர் தலையி லாடும் பெரு மையை யுடைய ராஞ, ரென்புநைந் துருகி நெக்கங் கியாவருந் தாமே தம்மில், வன் பெருங் கைக ளாலுங் குத்தினர் வானே ரெல் லாம். 106

தலையினுன் முட்டி மேலுந் தாள்களா லுதைத்துக் கைகள், பலவிஞ லடித்துத் தண் டிற் கயிறது பூட்டி வானேர், சிலவர்தாஞ் சிலவர் தம்மைச் சிவிகையாற் பொறுத்தார் வேறு, குலவியோர் குதிரை தன்னிற் கொடு சென்று சிலர்மேல் வைத்தார். 107

ஓடி ஞர்சிலவ ரொக்க நின்றவர்க ளொருவ ரோடொருவர் தழுவினர், கூடி யொண் புடவை மேலெ றிந்துசிலர் கொண்டுகொண்டு விளை யாடினு, ரோடி வந்துபிரி யத்தி ஞே டொருவ ரொருவ ருச்சியைமு கந்தன, ராடி ஞர்கள்சில ரன்பி ஞலறிவ தொன்றி லாதபடி யாகவே. 108

உமையோடு கூடி யுளனுய வீச னெழி யாத தேவர் செயல்கண், டமையாத வன்பு மிகவாகி யங்கை யருளோட மைக்க வயன்மா, லிமையோர்க ளோடு முனியாயி ஞேர்க ளிடர் தீரும் வண்ண மருளா, லமையாத வங்க ணது வைத்தல் கண்ட தருள்பெற்று நின்ற தனை வோர். 109

சத்திய மாகி வேத மொன்றுமே யவை யாகு, மித்தன்மைப் பொருளை யெல்லா வுல கரு மறியும் வண்ண, நித்தரா மன்ப ரேத்து நிறைந்தமெய்க் கருணை யீசன், மெய்த்தகு பொருளீ தென்றே விளம்பிடல் செய்ய லுற் ருன். 110

உலக மியாவு முயிர்பலவு நானே சிறிதும் வேறில்லை, யலகி லறிவா லாய்ந்திடினு மாயா விடத்து மருத்தமிதே, திலக மாய மறை துணிந்து திகழ்த்தும் பொருளு மிதுவென்ற, னிலகுந் தன்மை யநுபவமு மிதிலோ ரைய முள தன்ருல். 111

அப்பா லாகி யெவர்கட்கு மதுவே யென நிற் கின்றேனு, னிப்பா லாகிக் காண்பொ ருள்க ளெல்லா மாகி யுள்ளேனுன், மெய்ப்பா லு யிர் க ளியாவையுமாய் விளங்கி மிகவு நின்றேனு, னெப்பே யிலையா முபாதிபல வாகி யெங்கு முள்ளேனுன். 112

பூத மாகிப் பொருள்பலவாய்ப் புணர்ந்து நின் றுங் கரப்பவனுன், பேத மாகிப் பேதித் தும் பேத மில்லாப் பெற்றியனுன், சோதி யாகு மிரவிமதி யாகித் தோன்று கின்றேனுன் வேத மாகி யுள்ளேனுன் விளங்கு புராண மா வேனுன். 113

கூறு மோசை பலவவைநா னவற்றிற் குல வும் பொருளவைநா, னூறு சமய மாயவற்றி னருத்த மாகி நிற்பேனுன், வேறென் றறியும் பொருள்களுமாய் வேருய் விளங்கு கின்றேனு, னூறுஞ் சிந்தை யழிந்தொன்று மறிவா லறியு மறிவுநான். 114

தோன்று கின்ற வொளியவைநான் றொடர்ந் தே செறியு மிருளதுநா, னுன்றங் கமைந்தோ

ருளமேவி யறிவாய் நின்றே யறிபவனு, னூன் றும் பொருள்கண் மேலோடு முணர்வா வது நா னுணர்பவனுன், சான் றுங் காகி யெப்பொ ருட்குஞ் சலியா தென்று நிற்பேனுன். 115

பாடு மிசையா யவ்விசையின் பயனு யறிந்து நிற்பவனுன், கூடுங் கந்தம் பலவாயுங் கொள் வா னுயு முள்ளேனுன், காடுங் கல்லு மலைபல வுங் கடமும் படமு மாவேனு, னீடும் பொரு ளா யெவ்விடத்து நிறைந்த வொளியாய் நிகழ் பவனுன். 116

அளவை யோடங் கறிவானு மறியும் பொருளு மாவேனு, னுளவஞ் ஞாந ஞாநமென வுரைக்கு முண்மைப் பொருளவைநான், விளை யுங் கன்ம சுகதுக்க மேவுங் கால மாவேனு, னுளம தார வுணர்கின்ற சுவையா ருகி யுள் ளேனுன். 117

தேவ ரெல்லா மாவேனுன் றிகழு நாரா யுள்ளேனுன், யாவ ரேனுங் கருவாகி யிடுதற் கிசைந்தே யிருப்பவனுன், பாவ பேத புண்

ணியங்கள் பலன்கள் சுவர்க்க மாவேனுன், மேவி யடையும் புத்திநான் வீழு நிரய மாவே ஞன். 118

கரணம் பன்னுன் காவேனுன் கரணி யாய காரணனுன், சரணந் தருதே சிகனுகித் தன்னு ளடங்குந் தன்மையனுன், புரணந் திகழ்பே ரொளியோவாப் போத மாய பூரணனுன், கர ணங் கடந்த வெனையென்றுங் காண்பார் காணப் படுவேனுன். 119

நாத மாகி மந்திரங்க ளுநா வாகி யுள்ளே ஞன், பேத மாகி நினைந்திருந்து பேணுந் தியாந மாவேனு, ஞேத லாகு மவத்தைபல வொன்ரு யறிவா யுள்ளேனு, னேத மில்லா வெப்பொருட்கு முள்ளே யிலங்கி யிடுபவ ஞன். 120

யாதொன் றருத்த முண்டில்லை யென்னு முரைக ளிரண்டினுக்கும், யாதொன் றருத் தந் தோன்றுமென்றுந் தோன்ரு தென்றுஞ் சொல்லுதற்குந், தீதொன் றின்றி யிவைய

னைத்துந் திகழு மென்ற னுருவென்றே, யோது மைய மோரிடத்து முளதன் றுண்மை யுரைக்குங்கால். 121

யாதினை நித்த முள்ள புத்தமே சுத்த மென் றிங், கோதிடு மறைதா னென்ற னுண்மையே திகழும் வண்ணந், தீதினை யொழிந்த திந்தப் பூரண மதுவே யாமென், ருேதிடு மெய்யே யிங்கோ ரையமு முள்ள தன்றே. 122

அகமென வறியப் பட்டு நிற்கின்ற பொருளு மாகித், தகைமையி லிதமென் றுன் னத் தக்கவிப் பொருளு மாகிச், சுகமுடைச் சற்சித் தாமென் னுருவமே தோன்று மென்று, மிகவுரை செய்ய லுற்ருன் வேறுரு விலாத வண்ணம். 123

நானே முழுது மெனையொழிய நாடிற் சிறி தும் வேறில்லை, யான பொருளை யருமறைதா னறையும் படியா னதனுலும், யானு மிசைத்த படியாலு மிதுவே திடமா யுளபொருடா, னுன மின்றி நான்முகனு முரைத்த துங்கட் குண்மையிதே. 124

இப்பொரு ளையப் பட்டோ ரிறப்பர்கள்
கணத்தின் மெய்யே, மெய்ப்படு பொருளை
யென்றும் விடுதனிச் சயம தாகு, மிப்பொரு
ளைய மின்றி யறிந்தவன் பவபா சத்தை,
மெய்ப்பட வொழிந்து மேலா மொளியினை
யடையு மன்றே. 125

பாசமோ சகனு மீசன் பகர்ந்தருள் செய்து
தன்னை, நேசமோ டயன்மா றம்மை நீடுறத்
தழுவிக் கொண்டு, வாசிலா வமரர் தம்மை
யருட்கணு லமைத்து நோக்கிச், சோதியா
நந்த வெள்ளச் சுகரூப ராமி னென்றான். 126

சாந்தமெய்க் கருணை மேனிச் சம்புவை
யமர ரெல்லா, மாய்ந்தபே ரன்பி னாலே
யடியிணை யலர்க டம்மே, லேய்ந்தமா மலரு
நீரு யிலையொடு பலமுங் கைக்கொண்,
டாந்தனை யிறைஞ்சி யேத்தி யருச்சனை
செய்து நின்றார். 127

உலக மியாவு மளந்தருளு முலப்பில் கீர்த்தி
நாரணனு, மிலகுந் தனது காரணமா மீசன்
பாத பங்கயத்தைத், தலையின் மிசையே

வைத்தருளித் தரியா வன்பாற் றானழிந்தான்,
மலரின் மிசையோ னவ்வடிகண் மறந்தே
தன்னை வைத்திருந்தான். 128

தேவர்க்குந் தேவ னாய பெருமான்றன்
கழல்செ றிந்த, யாவர்க்கும் பாச நீக்கி யெடுத்
திட லியல்பா யுள்ளோன், மூவர்க்குந் தெரியா
வுண்மைப் பொருளான தற்பா வத்தை,
யாவர்க்குந் தெரியும் வண்ண மின்பக்கூத்
தாட லுற்றான். 129

மேலா யருள்சே ராகரமாய் வேறென் றிடு
தற் கரியவளுங், கோலா லளவில் பேரன்பாற்
கூத்தன் றனையே பார்த்தருளிக், காலா லாட
றனக்கிசையக் கையாற் றாளக் கதிசெய்ய,
மாலா முதலாம் வானோர்கள் வலவா மகிழ்வா
லாடினரால். 130

பேரா னந்தக் கடலாய பெருமான் பிணங்
குந் தேவர்பிரான், பாரா வெல்லா வமரரையும்
பரிந்துள் ளுவகை கூர்ந்தெவர்க்குந், தீரா
வின்ப மளித்தருளித் தெரிவை யொருபா

லுடனாகி, யாரா லறியா வறிவுருவோ னாங்கே யறிவிற் கரந்தனனால். 131

அரியு மயனை யணைத்துக்கொண் டமரர் முனிவர் தமையெல்லாந், தெரிய வன்பான் மிகநோக்கிச் சித்தங் களிகூர்ந் துண்மகிழா, வுரிய வுலகந் தணியினுமா முலப்பில் பெருஞ் சீர் வைகுண்டத், தரிவை மலர்மே லவளோடு மரவி னணையோ னமர்ந்தனனால். 132

அயனுமீண் டதிச யத்தா லவசமா யழிந்து பின்னும், பயனுறு மமரர் தம்மைப் பார்த்து முன் பரிவி னாலே, வயமெலா முளதாய்ச் செய்யு மலர்மிசை மறையி னோனுந், தனது வாய் திறந்து வார்த்தை யுரைத்தனன் றழைக் கும் வண்ணம். 133

மா நுட ரானோ ரென்று மோதிடும் விச்சை யெல்லா, மூனமாய்ப் பாச பெத்த மாக்கிடு முண்மை யாகத், தானதா மறிவாம் விச்சை யொன்றுமே பாசமான, வீனமா மிருளை நீக்கு மின்பமாற் சோதி யொன்றும். 134

தானாகு மறிவொன் றில்லா தவனுக்குத் துன்ப வாழி, தானேயுண் டாவ தென்றுந் தான்றனிற் றழைத்து ளோர்கட், காணதெவ் வுருவு மாகி யல்லவா மறிவாஞ் சோதி, தானா கும் வீடே யாதல் சங்கையொன் றில்லை யன்றே. 135

யாவ னொருவன் றனையிழந்தே யளவில் வேறு படக்கண்டும், யாவ னொருசொல் வேறுபடக் கேட்டு மறிந்தும் வருகின்றான், யாவ னொருவன் றனக்கென்றுஞ் சிறுமை யதுவே பிறப்பிறப்புப், போவ தில்லாக் கார ணமு மதுவே யென்று புகன்றனனால். 136

அருளினா லியாவன் றங்க ணிவையில்வே றொன்று காணா, தருளினால் வேறு கேளா தறிந்திடா திருக்கி லஃதே, யருளதாம் பெரு மை தானு மழிந்திடாச் சுகமு மெல்லா, விரு ளிலா வீடு தானு மென்றன னிமையோர்க் கெல்லாம். 137

யாவ ரொருவர் தமக்கென்றுஞ் சிறுமை யுண்டேற் சுகமிலையா, மோவ வில்லா தளவு

படா தொன்ரு மறிவாய் நின்ருேர்கட், காவ தில்லைப் பிறப்பிறப்பு மழிந்து போக்கு வரவு மிலை, மேவு பந்தம் வீடுமிலை யென்றே விரிஞ்சன் விளம்பினனுல். 138

தன்னிலே யாக்கப் பட்ட கனவினி லுலக மெல்லாந், தன்னுணர் நனவ தாகத் தனில வை யடங்கு மாபோற், றன்னிலே தோன்று மெல்லாப் பொருள்களுந் தானே யானுற், றன்னிலே தன்னிற் ருனே யாமதே தனில் வே றின்றே. 139

எல்லாப் பொருட்கு மேற்சுகமா மிதனை யுங்கட் கேயும்வண, நல்லா ருளங்கொ ணட ராச நாதன் பாதத் தருளாலே, யெல்லா மென்றன் கருணையின லுரைத்தே னிதன் றன் மேற்கேட்ப, தில்லா வண்ண மினி யானு மியம்ப வேண்டு வதுமிலதே. 140

5-சாந்தோக்கிய உபநிஷதத்தின் 6-வது அத்தியாயஅர்த்தத்தைஉரைக்கும்அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் - 314.

---

6 - சாந்தோக்ய உபநிஷத தாத்பரியம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

பங்கயா சனத்தி லிருந்திடும் பரமன் பழ மறை பகர்ந்தவப் பரிசே, சங்கையா காமற் சங்கரன் றிருவாய் மலர்ந்தனன் பரிசினைத் தானே, யங்குவா னவர்கட் களிக்குமா றளித்து மளவிலா வருளின லந்த, வெங்கு மாய் நின்ற பொருளைமீண் டுணரு மிடத் தையுந் தெளிவுற விசைப்பான். 1

புகலநின் றிடுபிரம புரமெனும் பதியத னிற், றகரபுண் டரிகமெனு மகமிலங் கியத கர, ககநமுண் டதுமறைகள் கருதநின் றுளபிரம, மிகவிரும் புவர்பிறவி விடவிரைந் துளவிமலர். 2

தெரிவிடஞ் சிறிதலது சிறியதன் றறி வுருவு, பெரிதெனும் படிநினைக பிறழுமெங்

குழுளதென, வுரியதொன் றுணர்வதுணர்
வொழிவதென் பதுவுமுணர், கரியழிந் துள
தொர்பொருள் கழியநின் றதுவுமிலை. 3

அறிவின்முன் பலதுசட வகிலமுண்
டெனநிகழ்வு, பெறுவதன் றறிவினிலை பெற
நிகழ்ந் ததுபிறிது, செறிவுறும் பொருளி
னனி சிறிதெனும் படிநிகழ்த, விறைவனெங்
கணும்விரவி யெலையறும் படிநிகழும். 4

அளவிலம் பரமெவள வறிசிதம் பரமவள,
வுளதுவிண் புவியனில மொளிபதங் கனுடு
மதி, துளிதரும் புயன்மின்முதல் சொலவரும்
பொருள்களினி, விளைபவென் றிவையிதய
வெளியடங் கிடுமடைய. 5

இலதெனும் பொருளுமிவ னிடையிலங்
குதலிலிறை, சொலவரும் பொருண்முழுது
நிலவினன் சுழலும்வினை, நலனுமன் றியது
நரை மரணமும் பசியைமுத, லுலகுறந்
துயர்முழுது முடையனன் றெருபொழு
தும். 6

பண்ணிய தொழிறரு பயன்களியாவையு
மண்ணிடை நுகர்ந்திட மாளு மாறபோற்
புண்ணிய வினைதரும் போக மியாவையும்
விண்ணிடை யிருந்தநு பவித்து மீளுமால். 7

மெய்யினை யுணர்ந்தவர் வினைக ளியாவை
யுஞ், செய்யினுஞ் செய்தில ராவர் தேவர்க,
டுய்யநல் வினைகளே தொகுத்து மற்றையார்,
வெய்யகர் மத்தராய் விளைப வேண்டுமே. 8

பொற்பொருள்பு தைத்தபுவி யிற்புலனி
லார்போய், நிற்பினுமி டிப்பர்நனி நித்தமுல
கத்தோர், தற்பொருள்சு ழுத்திதனி லுற்று
மது தானே, யற்பமறி கிற்றிலா யர்ச்சிவலி
யையோ. 9

விதப்படுமு ளந்தொறும்வி சேடவறி
வாயுற், றிதம்படுதெ லாவிதய மென்பரிறை
தன்னைத், திதம்படவி வன்றிறம றிந்தவர்கள்
சேரும், பதம்பிரம மல்லதுப கர்ந்திடுத
லுண்டோ. 10

சுழுத்தியத னிற்றுயர்து வக்குமுட றன்
னின், றெழுப்பியுள தன்வடிவி னுவிறையை

யெய்தற், றழுத்தமுற யாவனது வாகுமவ னெங்கும், முழுத்தியுள தற்பரம மாகிமுடி வுற்ருன். 11

இதுபரம் பரமமிர்த மபயமென் பதுவு மிது, விதமுறும் பலவுலகும் விரவலின் றிய பிரம, பதமிதன் கணிலிரவு பகலடைந் திலமரண, முதயமொன் றிலவிருமை வினைக ளொன் றதுவுமில. 12

ஆதலிற் சிலவினையி னுலடர்ப் பவனுமில, னேதலுற் றிடுபிரம லோகமிப் பரமிவனோர், சேதுவக் கரையடைஞர் சேர்வபக் கடல் விடுவர், சாதுயர்ப் படினுமவர் தாமிடர்ப் படுவதிலர். 13

செப்பிய பொருள்களியாவைஞ் சென்று சேர்வரு வகைநின்ற சேது, வப்படிப் பட்டா லந்தனு மநந்த னருந்துய ருற்றுமுற் றிலனு, மிப்படி யிதயா காசமென் றியம்பு மீசனிவ் வுடம்பின்வே ருகிக், கப்புறு நனவு கனவுறக் கத்தைக் கண்டவை கடந்துநிற் கின்ருன். 14

தற்பரந் தன்னிற் கற்பனை யாலே சாக்கிர கனவுறக் கங்க, ளற்புத மாக விளங்குமல் லதுதா னுகவவ் வவத்தைகள் விளங்கா, கற் பனை யாகிக் காட்சியாங் கடம்போ லுடம் பினைத் தானெனக் கருதிற், புற்புத வுடம் பாய்ச் செற்றவார் வங்கள் பொருந்துமை யுறேலினிப் பொருளில். 15

உடம்புட னிருந்தே யுடம்பிலா வுண்மை யுணர்ந்தவ னுளத்தொரு காலும், விடம்படு காம வெகுளிமே வாது விளம்பிடும் பொரு ளெலாம் விளக்கு, மிடம்படு மிதயா காசமற் றிதுவே யிறப்பொடு பிறப்பில தென்றுந், திடம்படு பிரம மாவது மாந்மா வாவதுந் தேகிகட் கெல்லாம். 16

அப்பரம் பொருளே வேறெரு பாமுமாகிய தற்பமு மில்லை, யெப்பொரு ளாயும் விளங்கி யும் விளங்கா திருக்கின்ருன் ருனுமிங் கிறையே, யொப்பரும் பாம னுருத்திரன் சிவனென் றுரைக்கநின் றவனுடைத் தான,

விப்பெருந் தன்மை யிருந்தவா றென்னே யேவரா லறியலா மிதனை. 17

இந்தம காபூ தங்கள்ப குந்தே யெல்லையி லானா மங்களை யும்பெற், றந்தவி காரங் களு நிகழ் போது மவ்வவை யாயே நிகழ்வது போன்மற், றந்தமி லாவொன் ருகியி ருந்தே யளவறு பேதப் பலபொரு ளாயிட், டெந்த வு பாதிக் குங்கரி யாய்நின் றெங்கும்வி யாபிக் கும்பர மீசன். 18

பிங்கக டாகா யாதிக ளாலா காயம பேதம் பேதமு ருதே, யன்னவ னேகா கார நேகா காரவ கம்புக் காலும னைத்தா, மன்னிய பேதா காரம பேதா காரமு மாய்மா தேவனி ரானே, வின்னதெ னுமத் தானெனு மாறெ னியாவையு மீசா னன்பிறி தன்றே. 19

உளவாகியு மிலவாகியு முருவாலெவை யிலகு, மொளியானவ னவனேயவை யவை யாயொளிர் வுறவா, னளவாவகை சிவனே யடை யவுமானவ னெனவே, தெளிவாகிய மதியாதது சிவையாவது தெளிவீர். 20

சிவனேயக மெனவேதிகழ் வுறுவானித மெனநின், றவனேயுட லதுமாய்நிகழ் பவன் வேறிலை யானுற், பவமேதது விடலேதொரு படியாயுள பரனே, யிவனேகமு மெனவோர் பொழு திறவாரவர் பிறவார். 21

பரையாமதி யுடையாரநு பவமாய்நிகழ் வதுநா, னுரையாடிய படியேயுள வொளி யாய்நிகழ் சிவனுர், வரையாவரு ளதனுல்வரு மிதுமாதவ முதலா, நிரையாயிர வழியாலிது நிகழாதிது நிகழா. 22

திவகர னெழில்வேறே சிலவொளி திகழ் வாமோ, வவமுற விருள்போகா தவனெதிர் நிலையாமோ, சிவதிந கரனுலே செறிபவ விருணோரா, வவனொளி தனின்மானு னம ரர்க ளறிவோமோ. 23

புரணநல் லறிவாகப் புகலுறு பரமீசன் சரணினை தலுமாரா தனையுறு தலுமல்லான் மரணம தறவேறுேர் வழிசொல விலையானு லரணம துறநங்கட் கடையவு மவனன்றே.

ஆக மங்கள் பலவுமுரை யாடு கின்ற
திவனையநு, போக மொன்றி லறியுமறி வாகி
நின்ற புநிதனிவ, னேக னந்த வநுபவம
தேயி வன்றன் வடிவுதனை, யோக மொன்ற
வருள்பவனு மோது கின்ற பரமசிவன். 25

நானு மந்த வரியமரர் ஞால மொன்று நரர்
விவித, யோகி யிந்த முழுதுமத னூடெ
ழுந்த சிறு திவலை, தானொ ழிந்து சிறிதில்
சிவ சாக ரந்த னிகாரியை, யூந மொன்று
மௌனமொழிவ ரோர்வொ ழிந்த வுணர்
விவிகள். 26

எறிக திர்க்குநிக ராகின் மின்மினியி
றைக்கு நேரியு மெட்டிதா, னறவி ரைக்
கொளகில் சந்தொ டொக்குமெனி னானு
மப்பரம னோடுநே, ரறிவி னுக்கறிவி லாமை
நேரகில நாய கற்கொருவர் நேரெனிற்,
செறிய வுற்றவறி யாமை யின்செயலி ருந்த
வாறெனது செப்புவேன். 27

ஓத லுற்றபர னால னைத்துமுள தாவ தப்
பரம னென்றினா, லாத லுற்றிலன நாதி
முற்றுமவ னாலெ றிப்பததி ரேகமா, வேத
னத்தவர னைத்து மத்துவித மாய்வி ழிப்பர்
விவி தத்திலே, போத மற்றவர்வி ழிப்பர்
மற்றவர்கள் போத மற்றவர்கள் புல்லி
யோர். 28

இதுசகந் தானெனமு னிகழ்தலுண் டேவி
வித மெவர்களுங் காணு மறிவே, யதுபரந்
தானெனமு னநுபவந் தானடையி லதுபவந்
தீரு மறிவா, முதியசந் தோகவுப நிடதநின்
றோதுபொருண் முழுதுமிங் கீசன் மொழியா,
லதிசயந் தானமா ரனைவருங் கூடவழ குற
வறைந் தேன ருளினால். 29

திண்ணி தாகவித யத்தை மீளும்வகை
செய்து சிந்தனையெ லாமறப், பண்ணி னால
றிவி லாமை யென்றுவரு பாவ கத்தையுமொ
ழித்திடக், கண்ணை தாய்நிகழு மக்க ணன்றி
யெதிர் காணொ ணாதுபிறி தென்னவே,

ஆக மங்கள் பலவுமுரை யாடு கின்ற திவனையநு, போக மொன்றி லறியுமறி வாகி நின்ற புஙிதனிவ, னேக னந்த வநுபவம தேயி வன்றன் வடிவுதனே, யோக மொன்ற வருள்பவனு மோது கின்ற பரமசிவன். 25

நானு மந்த வரியமரர் ஞால மொன்று நரர் விவித, யோஙி யிந்த முழுதுமத னூடெ ழுந்த சிறுதிவலே, தானெ ழிந்து சிறிதில் சிவ சாக ரந்த னிகரரியை, யூந மொன்று மெளனமொழிவ ரோர்வொ ழிந்த வுணர் விவிகள். 26

எறிக திர்க்குஙிக ராகின் மின்மினியி றைக்கு நேரரியு மெட்டிதா, னறுவி ரைக் கொளகில் சந்தொ டொக்குமெனி னுனு மப்பரம ஞேடுநே, ரறிவி னுக்கறிவி லாமை நேரகில நாய கற்கொருவர் நேரெனிற், செறிய வுற்றவறி யாமை யின்செயலி ருந்த வாறெனது செப்புவேன். 27

ஓத லுற்றபர னுல னைத்துமுள தாவ தப் பரம னென்றிஞு, லாத லுற்றிலன நாதி முற்றுமவ னுலெ றிப்பததி ரேகமா, வேத னத்தவர னைத்து மத்துவித மாய்வி ழிப்பர் விவி தத்திலே, போத மற்றவர்வி ழிப்பர் மற்றவர்கள் போத மற்றவர்கள் புல்லி யோர். 28

இதுசகந் தானெனமு னிகழ்தலுண் டேவி வித மெவர்களுங் காணு மறிவே, யதுபரந் தானெனமு னநுபவந் தானடையி லதுபவந் தீரு மறிவா, முதியசந் தோகவுப நிடதஙின் ரூேதுபொருண் முழுதுமிங் கீசன் மொழியா, லதிசயந் தானமா ரனைவருங் கூடவழ குற வறைந் தேன ருளினுல். 29

திண்ணி தாகவித யத்தை மீளும்வகை செய்து சிந்தனையெ லாமறப், பண்ணி னுல றிவி லாமை யென்றுவரு பாவ கத்தையுமொ ழித்திடக், கண்ண தாய்ஙிகழு மக்க ணன்றி யெதிர் காணெ னுதுபிறி தென்னவே,

நுண்ணி தானபொருள் சொல்லி னானது
மெய் நோக்கி னாலடைய வாக்கினான். 30

6. சாந்தோக்கிய உபநிஷத தாத்பரியம்
உரைக்கும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் - 344.

---

7. முண்டகோபநிஷதார்த்தம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

நீண்டகேள் வியினாற் கல்வியா னெஞ்சா
னிச்சயித் தறியவொண் ணாத, தூண்டிடா
ஞானச் சுடர்தனைச் சொரூபா நந்தனைத் தூரி
சற வுளத்தே, மீண்டுகாண் பதுவே விச்சை
யென் றுரைப்ப தாகவே தொடங்கினன்
மெய்போ, வீண்டுலோ கங்க ளிறக்கவுற்
பவிக்க விமைப்பது விழிப்பதா மிறையோன்.

எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு
மிறுதியு மிதன்கணே யாகி, யொப்பிட

வொன்று மின்றியே யென்று முள்ளதா யுரை
யுணர் விறந்த, வப்பொரு ணேரே யறிந்த
போ தெல்லாப் பொருள்களு மறிந்ததா மந்த,
மெய்ப்பொரு டானே யெப்பொருள் களு
மாய் விளங்கலால் வேறிலா மையினால். 2

இங்குநா மறிய வேண்டுவ திரண்டு விச்
சையவ் விரண்டினு மொன்று, பங்கமா
மபரை பரையெனப் படுவ தொன்றதிற் பழ
மறை நாலு, மங்கமா றுண்மை யமையிதி
காச மாதிக ளபரையா மற்ற, தெங்குமாய்
நின்ற தொன்றையா தொன்றா லெய்தலா மது
விறை யருளால். 3

காணவோ ருருவு மின்றியே தனக்கோர்
கண்செவி மூக்குவா யின்றிப், பாணிபா தங்க
ளின்றி நுண் ணியதாய்ப் பற்றிய பொரு
ளெலாங் கடந்து, தாணுவா யெல்லாந் தோற்
றதற் கிடமாந் தத்துவந் தன்னைத்தன் னாலே,
யாணியா யறியு மறிவது விச்சை யாவது பிறி
தெலா மவிச்சை. 4

சிலந்தியு மிழ்ந்துவி ழுங்குவ தெப்படி
தேகத்தே, மலந்தரு கேசவு ரோமம தெப்படி
மண்ணிற்கே, பலந்தரு மோடதி யெப்படி
யப்படி யீசன்பா, லலர்ந்தத டங்கவெ றுங்கன
வொக்கும தாயுங்கால். 5

பன்னுத வத்திர ஞற்றப ரத்திடை
யேமுன்ன, மந்நமெ ழுந்ததி னின்றுபி
ராணன்ம நங்கன்மன், தன்னிலு றம்பல
லோகமும் வந்தது தாவில்லா, வின்னமு
தென்றுணர் முத்தியும் வந்ததி தன்
கண்ணே. 6

யாதுமு ணர்ந்தெவை யுஞ்செய வல்லவ
னியாரியாவன், போதம யந்தவ மாவுடை
யன்னுள போலேயன், ஞதிக ளங்கணி
கழ்ந்தத டங்கவிந் நாநாவா, மாதிவ ரும்பிர
மங்கன வொக்கும தாயுங்கால். 7

அக்கர மாகி மெய்ம்மையா யுள்ள வப்பொரு
ளறிந்தபோ தல்லா, லெக்கரு மங்க ளாலும்வீ
டில்லை யாகமா திகளியற் றுங்காற், றக்கா

மாகி யநித்தமாய்ப் பேறுஞ் சுருக்கமா யிருக்
கமற் றிவற்றைத், திக்கறி யாதே முயல்பவர்
முத்தி செறிந்திடார் மரணமே செறிவார். 8

கருமதற் பராய் நாங்களே யெல்லாங்
கற்றவ ரென்றிருக் கின்ற, பெருமித முடை
யார் மூடரே பிறவா நெறியையும் பெறு
கிலார் பிறவிக், குருடர்கைப் பற்றிப் போகிய
குருடர் குழியிலே கூடவீழ் வதுபோன்,
மருவிய வினையுந் தாங்களுங் கூட மாய்வதே
யன்றிமற் றில்லை. 9

தொலையுநல் வினைப்பயன் றொலைந்த
போதிலே, தலையது கீழுற விழுகை தப்
புமோ, நிலையுறு முத்திநேர் படுத னெஞ்
சிலே, யலைவறு ஞானமுண் டாகி லல்
லவோ. 10

சுருதியு மிருதியுஞ் சொன்ன வாறுநின்
றிருமையு மநித்தமென் றேனும் விட்டுநற்
குருவினை வழிபடிற் கோதி லாவவ
னருளிடு மழிவர நின்ற வப்பொருள். 11

எங்குநி றைந்தப ரத்தினி லோகமெ மூந் தழி யும்படிதா, னங்கியெ ழும்பொறி போலும கம்புற மாயது மாயையெனுங், கங்குல்க டந்துயி ருக்குயி ராயொரு காலழி வற்றகமா, யங்கபி ராணன்ம நங்கள றஞ்சிவ ளுகிய வக்கரமே. 12

அங்கிதலை வாய்விவித மானமறை பாநு, திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு, தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முங்கா, லிங்கவனி சங்கரனி ருக்கும்வடி வீதால். 13

அர்க்கன்மதி யங்கிமழை யாதிமறை நாலு
மிக்கமிகு தியாகவிவி தங்களிய மாநர்
தக்கணைசு ராசுரர்ம னித்தர்பசு சாதி
யெக்கிருமி கீடமுமெ மூஞ்சிவனி டத்தே 14

மெய்ம்மைவிர ரதந்தவம்வி ழுப்பமுத லாகுஞ், செம்மைதரு நல்வினைகள் செய்த நுப விக்கு, மிம்மைமறு மைப்பயன னைத்து மிறை வன்பாற், பொய்ம்மையற வேநிகழி னுங்கனவு போலாம். 15

வரக்கடவ தெப்பொளு முன்புவரு மாபோ லுரைத்தபர னேயடைய வாகியொளிர் கின்று, னரிக்குமுநி கட்குமா னுக்குமறி வீதே, யிருக்குமதி னையமொரு காலுமிதி லெய்தா. 16

மருவிவரு மாய விடயமய லாலிம் மநுடர். மா ணுதி யிடாரு, வெருவுபவ வேலை விழு வாழி யாத விமலசிவ ஞாந விழிபெரு, ரொருபிரம ஞாந மொழியவொரு காலிவ் வுததிகரை யேற வொணுமதோ, தெருள் செய்சிவ ஞாநம் வருவதிறை தாள்கள் செறியவரு சேவை வலியினுல். 17

அக்க ரந்தனை யிக்கு ரம்பையி லறியு மாகில விச்சையா, மிக்கி ரந்திந சிக்கு மீசனை யெய்த லர்மமு தென்பதும், புக்கி ருந்தபி ராண ஞமந மாவ தும்பா போதமே, மிக்கி ருந்தவு ளத்தி ஞேர்விர காலி துள்புக மேவுவார். 18

தாரம் விற்கணை தானி லக்குள தத்து வந்தவ ருதவா, ருர்கு றித்தெய வல்ல ரப்

பொரு ளிற்கு ளிப்பவ ரம்புபோற், பேறி
லக்கெயும் வில்லி யப்படி பேசு நற்கணை
யெங்கணுங், கூர்மு கத்ததி லக்கி லம்புகு
ளிக்கை யையுறல் கூடுமோ. 19

அரணியோ டுத்த ராரணி யுயிரு மமல
வோங் காரமு மாக்கிக், கரணிய தியாந மாமத
நத்தாற் காணா வொளியினைக் காண்
பர், புரணநல் லொளியிற் பூதபௌ திகங்கள்
பொருந்துயிர் புலன்கண்மற் றெல்லா, மரணு
றக் கோவை யாகியே கிடக்கு மதனையே
யறிகுவ னறிஞன். 20

பரம்பொரு ளினையே பாடுவான் வேறு
பகருவா னலன்பரு கமிர்த, வரம்பது வாகு
மண்ணின்மற் றிந்த மகிமையே யுள்ளதிப்
பிரம, புரந்தனி லிதயா காசமே நிகழ்ந்தெப்
பொருள்களு மறிந்தெலாம் வல்ல, வரன்றனை
வெறுமா னந்தநவ் வடிவா யறிந்தவர் மறு
பிறப் பறுவார். 21

இதயமா மிந்த விமலகோ சத்தே யிரசமாய்
விளங்குநற் பிரமந், துதயமே விடுமெச் சோதி

யே யெல்லாச் சோதிக்குஞ் சோதியா வதுவு,
மிதயமே நிகழு மிதனைமெய் கண்ட விடத்
தின்மற் றிதயநோ யெல்லாஞ், சிதையுமை
யுறவுந் தீருமெவ் வினையுஞ் செய்யினுஞ் செய்
திலனாமால். 22

இலங்கிரவி யிந்துவன லுரகைமி னெல்லா,
நலம்பெறவி ளங்குவது ஞானவொளி கொண்
டே, பலம்படும னைத்தையும்வி ளக்குபர
போதந், துலங்குவது தன்னுடைய சோதி
யதனாலே. 23

ஒரொளிவி ளங்குகில தூதையுல வாத,
சீரொளியில் வேறுசில தேவர்திகழ் வாரோ,
பார்வெளியு மெப்பொருள்க ளுந்திசைகள்
பத்தும், பேரொளிபெ றத்திகழ்ப ரப்பிரம
மேயாம். 24

இந்தவு டம்புறை சீவப ரங்களெ னப்படு
மந்நமிரண், டந்தவி ரண்டிலு மொன்றுவி
னைப்பய னங்குறு கர்ந்திடுமாந், தொந்தம
றும்பர மொன்றமு ணுதிசொ லப்படு பேத

மில்வான், வந்தக டத்தில கப்படு பேதமெ
னப்படு மாயையினால். 25

தற்பர னுருவஞ் சித்தே தற்பர னிடை
யேயக், கற்பித சீவன் றானும தானக் காலந்
தச், சிற்பொரு ளொன்றே வேறெனின் மற்
றது சித்தாமோ, வற்பமும் வேறா காதுசித்
தாகா ரத்தாலே. 26

பன்னுச டாகா ரப்புணர் வாலே பரசீவர்,
பிங்ஙரெ னிற்போ தத்தொரு பேதம் பிற
வாதே, மன்னுச டத்தே பேதம தத்தான்
மானத்தாற், சொன்னவ பேதப் பொருள்
கலர் கண்ணிற் றோன்றாதே. 27

மறையாலு மிருதிசொலும் வழியாலும்
வருவதவி, ரிறையார்த மருளில்வரு வதுவேக
மெனுமுணர்வு, பிறிவான தறுமுணர்வு பெறு
மாகி லொருபொழுது, மிறவாத சிவமடையு
மிடர்மோக மெவையுமிலன். 28

திதமாவி யுடலுறைய விறைமாயை செய
லதுயர், விதநா

படவுணர, விதுநாளும் வருமிறைவ னுரு
வாகு மிலதெவையு, மதுநானெ னநுபவம
தடைவோனெ ரலைவுமிலன். 29

சிந்மய மாகுந் தன்மகி மாவைத் தீரவ றிந்
தா னியாதொரு போதத், தன்மய னாகுந்
தன்னைய கர்த்தா வாய்முழு துக்குந் தானிட
மாகிப், பொன்மய னாகும் பூரண னாவப்
போதெதிர் காணும் புண்ணிய கோடிப், பன்
மையி னாலுந் தார்க்கொடு மாநப் பார்வையி
னாலும் பரனரு ளாலும். 30

பாவபுண் ணியங்க ளிரண்டையு முதறிப்
பற்றுவீ டொன்றொடு மின்றி, யாவையுந்
தானாய் வேறிலா தவனாப் பெய்துமற் றிப்
பொரு ளறிந்தான், சீவனும் பரனுஞ் சிந்மய
மாகு மாதலா லொப்பெனச் செப்பன், மேவி
யொன் றாகி விடுதலே யன்றி வேறுவே றாகு
மோ வீடு. 31

உடம்புடன் புணர்ப்பார் சீவனுக் கிறை
யொ டொப்புள தென்னிலொப் பில்லை,
கடந்திகழ் வானின் வானம்வே றாகக் கருதி

யொப் புரைப்பரோ வொப்பா, யிடுந்திறங் கன்மத் தாலெனிற் கன்ம மிறக்குமே விச் சையா லென்னிற், றிடம்பட முன்பே யுள் ளதே ஞாநந் திகழ்த்துவ தில்லது செய்யா. 32

எப்படி யாலும் பண்டுமிப் போது மெப் பொழு துஞ்சிவ சீவர்க், கொப்புள தாகு முருவமொன் றுன வுண்மையால் வேறுரு தோன்றே, யப்படி யுள்ள சிவன்பிறர் போல வவிச்சையா னிகழுமவ் வவிச்சை, மெய்ப்பர விச்சை யானசித் தொன்றாய் விடுதலொப் படைதல்வே றன்றே. 33

சீவன் றன்னுரு வானசி வத்தைத் தெளி யிற்றான், மேவும் பலதொழி றன்னிடை யாலே விளையாடும், யாவுந் தன்னுரு வாகிநி கழ்ந்தா லிவன்முத்த, ஞவன் பண்டவ ஞகா மையின்முத் தனுமாகான். 34

வேதம் பகர்வழி யேவந் தவர்கட மெய்க் குள்ளே, யோதும் பரவொளி யேகண் டுணருவ ரொன்றாமப், போதந் தனையடை வாரங்

கொருகதி போய்மீளா, ரேதுந் திகழ்தரு வானெங் கொழிவுசெய் தேகுந்தான். 35

வாக்கினு லுரைக்கு மாறிலாப் பொருளை மற்றுள புலன்களொன் றாலே, நோக்குமா றென்னுங் கருமமொன் றாலு நுவல்தவத் தாலுநண் ணுதே, தாக்கிலா வந்தக் காரண மதுடையார் தத்துவ ஞாநவி ழியாற், போக் கிலா தெங்கு மாகிய பொருளைப் புரையறக் காண்பரெப் பொழுதும். 36

அருளினைத் திருமே னியிற்றரித் தருளு மகிலநா யகனையெப் பொழுதுந், தெருளுறத் தியாநம் பண்ணுமே காந்த சித்தராற் றெளி வுறும் பொருளிப், பொருளித னிடத்தே யைவகைப் பட்ட பொருள்களும் பொருளி னுட் பத்தா, லொருவரு மறியா ரரியதென் றிகழா தொருப்பட வேண்டுமீ தொன்றும்.

எத்தைப் பெறமுயல் கின்றா ரதுபெறு கின்றா ராதலி லெப்போது, நித்தத் துவ மெனு மொன்றைப் பெறநினை கின்றா

மில்வான், வந்தக டத்தில கப்படு பேதமெ னப்படு மாயையினுல். 25

தற்பர னுருவஞ் சித்தே தற்பர னிடை யேயக், கற்பித சீவன் ருனும தானக் காலந் தச், சிற்பொரு ளொன்றே வேறெனின் மற் றது சித்தாமோ, வற்பமும் வேரு காதுசித் தாகா ரத்தாலே. 26

பன்னுச டாகா ரப்புணர் வாலே பரசீவர், பிந்நரெ னிற்போ தத்தொரு பேதம் பிற வாதே, மன்னுச டத்தே பேதம தத்தான் மாநத்தாற், சொன்னவ பேதப் பொருள் கலர் கண்ணிற் ருேன்ருதே. 27

மறையாலு மிருதிசொலும் வழியாலும் வருவதவி, ரிறையார்த மருளில்வரு வதுவேக மெனுமுணர்வு, பிறிவான தறுமுணர்வு பெறு மாகி லொருபொழுது, மிறவாத சிவமடையு மிடர்மோக மெவையுமிலன். 28

திதமாவி யுடலுறைய விறைமாயை செய லதுயர், விதநாட வரியகடல் விழும்வேறு

படவுணா, விதுநாளும் வருமிறைவ னுரு வாகு மிலதெவையு, மதுநானெ னநுபவம தடைவோனெ ரலவுமிலன். 29

சிந்மய மாகுந் தன்மகி மாவைத் தீரவ றிந் தா னியாதொரு போதத், தன்மய னுகுந் தன்னைய கர்த்தா வாய்முழு துக்குந் தானிட மாகிப், பொன்மய னுகும் பூரண னுவப் போதெதிர் காணும் புண்ணிய கோடிப், பன் மையி னுலுந் தர்க்கொடு மாநப் பார்வையி னுலும் பானரு ளாலும். 30

பாவபுண் ணியங்க ளிரண்டையு முதறிப் பற்றுவீ டொன்ருடு மின்றி, யாவையுந் தானுய் வேறிலா தவனுப் பெய்துமற் றிப் பொரு ளறிந்தான், சீவனும் பரனுஞ் சிந்மய மாகு மாதலா லொப்பெனச் செப்பன், மேவி யொன் ருகி விடுதலே யன்றி வேறுவே ருகு மோ வீடு. 31

உடம்புடன் புணர்ப்பார் சீவனுக் கிறை யொ டொப்புள தென்னிலொப் பில்லை, கடந்திகழ் வானின் வானம்வே ருகக் கருதி

யொப் புரைப்பரோ வொப்பா, யிடுந்திறங் கன்மத் தாலெனிற் கன்ம மிறக்குமே விச் சையா லென்னிற், றிடம்பட முன்பே யுள் ளதே ஞாநந் திகழ்த்துவ தில்லது செய்யா. 32

எப்படி யாலும் பண்டுமிப் போது மெப் பொழு துஞ்சிவ சீவர்க், கொப்புள தாகு முருவமொன் றுன வுண்மையால் வேறுரு தொன்றே, யப்படி யுள்ள சிவன்பிறர் போல வவிச்சையா னிகழுமவ் வவிச்சை, மெய்ப்பர விச்சை யானசித் தொன்றுய் விடுதலொப் படைதல்வே றன்றே. 33

சீவன் றன்னுரு வானசி வத்தைத் தெளி யிற்றுன், மேவும் பலதொழி றன்னிடை யாலே விளையாடும், யாவுந் தன்னுரு வாகிநி கழ்ந்தா லிவன்முத்த, னுவன் பண்டவ னுகா மையின்முத் தனுமாகான். 34

வேதம் பகர்வழி யேவந் தவர்கட மெய்க் குள்ளே, யோதும் பரவொளி யேகண் டுணரு வ ரொன்றுமப், போதந் தனையுண ...

கொருகதி போய்மீளா, ரேதுந் திகழ்தரு வாமெனக் கொழிவுசெய் தேகுந்தான். 35

வாக்கினு லுரைக்கு மாறிலாப் பொருளை மற்றுள புலன்களொன் றுலே, நோக்குமா றென்னுங் கருமமொன் றுலு நுவல்தவத் தாலுநண் ணுதே, தாக்கிலா வந்தக் காரணம துடையார் தத்துவ ஞாநல் விழியாற், போக் கிலா தெங்கு மாகிய பொருளைப் புரையறக் காண்பரெப் பொழுதும். 36

அருளினைத் திருமே னியிற்றரித் தருளு மகிலநா யகனையெப் பொழுதுந், தெருளுறத் தியாநம் பண்ணுமே காந்த சித்தராற் றெளி வுறும் பொருளிப், பொருளித னிடத்தே யைவகைப் பட்ட பொருள்களும் பொருளி னுட் பத்தா, லொருவரு மறியா ரரியதென் றிகழா தொருப்பட வேண்டுமீ தொன்றும்.

எத்தைப் பெறமுயல் கின்று ரதுபெறு கின்று ராதலி லெப்போது, நித்தத் துவ மெனு மொன்றைப் பெறநினை கின்று

யொப் புரைப்பரோ வொப்பா, யிடுந்திறங்
கன்மத் தாலெனிற் கன்ம மிறக்குமே விச்
சையா லென்னிற், றிடம்பட முன்பே யுள்
ளதே ஞானந் திகழ்த்துவ தில்லது செய்யா. 32

எப்படி யாலும் பண்டுமிப் போது மெப்
பொழு துஞ்சிவ சீவர்க், கொப்புள தாகு
முருவமொன் றான வுண்மையால் வேறுரு
தொன்றே, யப்படி யுள்ள சிவன்பிறர் போல
வவிச்சையா னிகழுமவ் வவிச்சை, மெய்ப்பர
விச்சை யானசித் தொன்றாய் விடுதலொப்
படைதல்வே றன்றே. 33

சீவன் றன்னுரு வானசி வத்தைத் தெளி
யிற்றான், மேவும் பலதொழி றன்னிடை
யாலே விளையாடும், யாவுந் தன்னுரு வாகிநி
கழ்ந்தா லிவன்முத்த, னாவன் பண்டவ னாகா
மையின்முத் தனுமாகான். 34

வேதம் பகர்வழி யேவந் தவர்கட மெய்க்
குள்ளே, யோதும் பரவொளி யேகண் டுண
ருவ வொன்றாமப், போதந் தனையடை வாரங்

கொருகதி போய்மீளா, ரேதுந் திகழ்தரு
வானெங் கொழிவுசெய் தேகுந்தான். 35

வாக்கினா லுரைக்கு மாறிலாப் பொருளை
மற்றுள புலன்களொன் றாலே, நோக்குமா
றென்னுங் கருமமொன் றாலு நுவல்தவத்
தாலுநண் ணாதே, தாக்கிலா வந்தக் கரணம
துடையார் தத்துவ ஞானநல் விழியாற், போக்
கிலா தெங்கு மாகிய பொருளைப் புரையறக்
காண்பரெப் பொழுதும். 36

அருளினைத் திருமே னியிற்றரித் தருளு
மகிலநா யகனையெப் பொழுதுந், தெருளுறத்
தியானம் பண்ணுமே காந்த சித்தராற் றெளி
வுறும் பொருளிப், பொருளித னிடத்தே
யைவகைப் பட்ட பொருள்களும் பொருளி
னுட் பத்தா, லொருவரு மறியா ரரியதென்
றிகழா தொருப்பட வேண்டுமீ தொன்றும்.

எத்தைப் பெறமுயல் கின்றா ரதுபெறு
கின்றா ராதலி லெப்போது, நித்தத் துவ
மெனு மொன்றைப் பெறநினை கின்றா

னருளினி னேர்பாடா, மத்தத் துவமுநி தன்னைப் பொருளாத ஞலுந் தனதுட லாற் கூடப், பத்திப் படுமெந ஞலர்ச் சனைநனி பண்ணப் படுவது பவவீடாம். 38

எண்ணிலாக் கல்வி யாலு மிலங்கிய கேள்வி யாலுந், திண்ணிதா மதியி ஞலுந் தெளியவா ராது தீர, நண்ணிய ஞாநி தானே நயந்தருள் செய்யின் ஞாநக், கண்ணிஞற் காண லாகுங் கரத்திலா மலகம் போல. 39

அயர்ச்சிமிக் கிருப்பா ஞலு மரும்பிணி யாள ஞலு, முயற்சியிற் றமோகு ணத்தான் மூடிடப் பட்டா ஞலுஞ், செயப்படா திண்மை ஞாநந் தெள்ளுமா மதியாற் கால, வயத்திஞற் சத்து வத்தின் வலியிஞ லன்றி வாரா. 40

இப்பரம் பரனைச் சேர்ந்தா ரேகமாம் பொருள தாகித், தப்பறு ஞாந மெய்திச் சாந்தராய்த் தாப மாறி, யெப்படி யாலு மெல் லாப் பொருள்களு மெய்தி யிங்கே, யப்பொரு டமக்குள் ளாக வவைதனக் குள்ளு மாவர். 41

அந்தமா மறையா ஞடிய பொருளை யழ குற வறுதியிட் டல்லற், பந்தமா மயற்பற் றறுத்தமா தவரிப் பரமயோ கத்திலே யெல் லாம், வந்துமாய் விடமா யனைத்தினும் பர மாய் மதிக்கொணு மாயையி னுடைய, வந்தகா லத்தே யந்தமற் றிந்த வமிர்திஞ லரியவீ டடைவர். 42

வீடிலா வினைகள் கலைகண்மூ வைந்தாம் விடயவிந் தியவதி பதிக, ளுடுசே தநனுஞ் சீவன்மற் றனைத்து நாதனு ராலய நண்ணிப், பாடுபே ருருவ மொன்றுமற் றந்தப் பரமனே யாய்விடும் பார்மே, லோடுமா றெல்லா முத்தி புக் கொன்ற யுருவுபே ரொழியுமா போல.

மிக்க நற்பிரம ஞாந முற்றபொழு தேவெ றம்பிரம மாய்மநத், துக்க மற்றிடுவர் தொல்லை வல்வினை வக்கு மாறுமிலர் துஞ்சிடார், பொக்க மற்றெருவ னிச்ச கத்தி லநு போக மாயறியு மாயின்மே, லக்கு லத் தினிலொ ருத்த ரப்பிரம வித்த ராவதில ராணையே. 44

சோக மோகபட லத்தி னைக்கடிதொ ழிப்ப தாகிவெறு முண்மையா, யேக போகசுக ரூப மெய்ப்பொருளை றிப்ப தாகியுள சோப நந், தூக மோடும்வகை யிங்கொர் நாவிலிது சொல்ல லுற்றதிது தொல்லையே, பாக மாகி யவி ரோத மானபரி,சுத்த நெஞ்சிடைப ரிப் பதே. 45

அச்சமா கியவெம் பிறவியை வேரோ டறுப்பதா யறிவதற் கரிதாய், மெய்ச் சொரூ பாநந் தன்றிரு மேனி விளக்குவ தாய் மிகுத் துள்ள, விச்சையின் றன்மை விண்ண வர்க் கெல்லாம் விளங்கவே விளம்பினுன் மெய்போ, விச்சக மெல்லாம் படைத்து மெய் யன்ப ரிதயபங் கயத்தில்வீற் றிருப்பான். 46

7.முண்டகோபநிஷத தார்த்பரியம்உரைக்கும் அத்தியாய முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் 390.

8-வது கைவல்லிய உபநிஷதார்த்தம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

நனிவேத நாலு முகமாக மேவி நளினுல யத்தி லுறைவா, னநுபோக மாக வருளால றிந்த வவரேப ரத்தை யறிவார், தனிமேவு வார்கள் பெறுஞாந மாகு மிதுசாத நங்க ளுடைய, முநிமேவு வான தெனுமாறு வேத மொழியோது மாறு மொழிவான். 1

ஈசனென் றியம்பு மொன்றை யிப்பிறப் பறுப்பார் தம்மான், மாசற வறிய வேண்டும் வருந்தியு மறிந்து நன்ருய்ப், பாசமா னதுகெ டுத்துப் பாப்பிர மத்தை நல்குந், தேசுடை யிந்த விச்சை தீர்வறத் துறந்தோர் செய்வார்.

முத்தியின் விருப்பத் தாலு முதலவ னற் பா தத்திற், பத்தியி னுலு மற்றப் பரனையே பாவிக் கின்ற, நித்தமாந் தியாநத் தாலு நிரந்

தா யோகத் தாலுஞ், சித்தியா மிதுசித் திக்
கும் வினையினுற் சித்தி யாதால். 3

திரமாம ருத்தத்தி ஞன்மைந்த ராலுந்
தீராத வற்றின்றி யாகத்தி ஞலே, யுரமான
வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பந்ந மாம்
விச்சை யாகிச்ச யத்தாற், பரமான வஞ்ஞாந
வந்தத்தி லேயப் படிஞாந வுபதேச மொன்
ருலு மேயிப், புரமாமு டம்புக்கு ளேயந்த
முத்திப் பொருள்கண்டு வீடெய்து வாரிப்பு
விக்கே. 4

தக்கஞா நத்தைத் தான்பெறற் பொருட்
டுத் தனியிடந் தனையடைந் திதய, துக்கமே
வாமற் சுகாசநத் திருந்து தோடலை கழுத்
துடம் பிவைநே, ரொக்குமா றிருத்திப் பூதி
கொண் டிந்த வுடம்பையுத் தூளநம் பண்ணி,
மிக்கவாய் வருமிந் தியங்களை யெல்லாம் விட
யமே லெழாவகை விலக்கி. 5

பத்தியாற் குரவன் பதம்பணிந் திதய பங்
கயந் தனைநினைர் ததிலே, நித்தமா யொருவ

ரானினைப் பரிதாய் நிமலமா யெங்கணு
நிறைந்து, சுத்தமாய்ச் சாந்த மாயனைத் துல
குந் தோற்றுதற் கியோநியாய்ச் சுபாவ, சித்த
மா யமுதா யருவமா யொன்ருய்ச் சிற்சதா
நந்தமாய்ச் சிவமாய். 6

உரியநால் வேதத் தோமெனும் பொருளா
யுள்ளதா யுள்ளவெப் பொருட்குங், கரியதாய்
நின்ற வொன்றினைக் காள கண்டமுங் கண்
ணெரு மூன்றும், பிரிவிலா மங்கை பாகமு
மாகப் பேணுநற் பாவனை பெறுவா, னரி
யதா யருளி ஞல்வரும் விச்சை யதனிஞ
லதனையே யடையும். 7

தெரிவரிய சிற்சநமாய்த் திகழ்சிவனே
திசைமுகனு, மரியுடனவ் வானுமவ னவன
மரர்க் கதிபதியுந், தரிசறவே யக்கரமாய்ப்
பரமாகுஞ் சுராட்டுமவ, னெரியுமழல் கால
னவ னிந்துவொடு பிராணனவன். 8

ஒழிந்ததொரு பொருளில்லை யுள்ளதெலா
மவனேமுன், கழிந்தபொருண் மேலும்வாக்
கடவபொரு டானுமவன், மொழிந்ததனி பல

விச்சை யவிச்சையெனு முற்றுமவ, னிழிந்த பிறப் பறவேருேர் வழியில்லை யிவனெழிய.

இன்னதெ ஞமற் றன்னிடை காணத் தன்னையெப் பொருளினுங் காணு, மங்நிலை யடைந்தா லவன்பிர மத்தை யடையும்வே ருென்றிஞ லடையான், றன்னையு மோங்கா ரத்தையு மாணி யாக்கியத் தத்துவ ஞாந, வங்நியைத் தியாந மதநம்விட் டெழுப்பு மதி யிஞர் வன்பவஞ் சேரார். 10

தாக்கரும் பரமன் றன்சுதந் தரத்தாற் றன் னுடை மாயைதன் ஞலே, யாக்கின னிந்த வுடம்படைந் தறியான் போலநின் றனைத் தையு மதிலே, சாக்கிரத் தென்னு மிடம் வகுத் தங்ந பாநமுந் தையலார் முதலாம், போக்கியங் களையும் புசித்திடுங் கனவும் பண் ணியத் தன்மையே புசிக்கும். 11

உறங்குமவ் வியத்த மங்நிய தமத்தி னுட் புகுந் தொன்ருெழி யாம, விறந்தவவ் விடத் தே தன்னுரு வான வின்பமே புசிக்குமீண்

டெழுந்து, கறங்குபோ னனவை யடையினு மடையுங் கனவைவந் தடையினு மடையுஞ், சிறந்தமுப் புரமு மிவன்விளை யாடித் திரி தரச் செய்ததே திகழ்த்தில். 12

சொல்விடும் பொருள்க ளியாவையுங் கடந்து சுதந்தா ஞய்த்துவக் கின்றி, யெல் லைதீ ரின்ப மேவடி வாகி யிருந்துள விறைவ னுக் கென்று, மல்லலுண் டாகா திவையநு பவிக்க வங்நிய மாகவோர் சீவ, னில்லையே பேத மின்மையாற் சடந்தா னெங்ஙனே புசிக்குமா றியப்பீர். 13

ஆதலா லறிவா நந்தமா யுள்ள வமலனே யவைபுசிக் கின்ரு, னீதெலாம் விளையாட் டேவிளை யாடு மிடங்களே யிப்புர மூன்று, மாதலா காமை சொல்லவும் படுமோ வதிசுதந் தானையங் நியமா, யோதலா மோவிப் புரங் களு மவன்ற னுருவமே யொழிவிலா மையி ஞல். 14

மாலுரு நனவு கனவுறக் கங்கள் வடிவமா நிகழ்ந்துள விறைக்கு, ஞாலமே விசுவன்

றைசதன் பிராஞ்ஞ ஞமமா நவிலுவ ரடைவே, தூலமே விசுவ னுண்பன சுருக்கந் தைசதன் றுய்ப்பன சுகந்தன், பாலதா தலி ஞற் றன்னுடை யின்பம் பருகிடா நிற்குமே பிராஞ்ஞன். 15

புறங்கண் மூன்றிலும் போக்கிய மியாவையங் கிருந்து துய்ப்பவ னியாவன்மற் றியாவையும் பரம்பி ரமமெ னும்படி பார்ப்பவ னரந்தை யெய்திடா னுயிரஞ் செய்யினும். 16

விழுமி தாமய மேதங்கள் செய்யினும் பழமி கும்பஞ்ச பாதகம் பண்ணினு மொழிவு ருமலொன் றேயென் றுணருவா னழுவி னைந்த நன்மையுந் தின்மையும். 17

சீவ னன்று புரமூன்றிற் சித்தா மவனே விளையாடு, மேவு மெல்லா மெய்போல வவ னல் விளைத லான்மெய்யத், தேவ னேசான் ருதலினற் சித்து மவனே யத்துவிதன், யாவுந் தாஞ தலிலெதினுந் தனையே விரும்ப லாவின்பன். 18

இந்தப் புரங்க ளொருமூன்று மிவன்ற னிடையே யிறப்பதுநீர்த், தொந்தப் புருட னொருகாலு நசியா னுத லாற்சொல்லு, மந்தப் பிரம மேயவன்ரு னறியா மையினு லப்பா னைப், பந்தப் படுமோர் சீவனெனப் பார்ப்பார் பவத்தே பதைக்கின்ருர். 19

ஈன மாகிவி டும்பி ராணன்ம னங்க ளிந்திய மியாவையும், வான மூதைந் ருப்பு நீர்புவி மற்று மந்தம கத்திலே, யான தாகிலு நுண் மை யாமதி னுண்மை யாமது வாகுமெய்ஞ், ஞாந நாடிய தத்து வங்களெ னும்ப தங்கண வின்றதே. 20

நீயெ னும்பொரு ளேய தென்றுநி கழ்த்தி டும்பொரு ளாவதுந், தூய சிற்பர மேப தங்களி ரண்டி னுந்துணி வாதலான், மாயை யென்றும வித்தை யென்றுமு பாதி பேதவ ழக்கினு, லாய கற்பித பேத மல்லத பேத மேபொரு ளாவதே. 21

ஆத ரத்தொட விச்சை நாமம றுத்த நல் லதி காரியைப், போத முற்றுமெ னப்பு கன்

றது பொய்யி லாமறை யையமன், றேத மற்
றது நானெ னுந்திட னுவனேயஃ தெய்தினு,
ளேது முத்திய வன்ற னுள்ளநு போக மிங்
கனு திப்பதாம். 22

புகலுமுப் பதத்திற் போகம் போக்கியம்
புசிப்பா னேநா, னிகழுமித் தனைக்குஞ் சான்
ருய் நின்றதற் சொருப னேநா,னிகழுவ
தென்பா லென்பா னிற்பது மிறப்ப தென்
பாற்,சகலமு மாத லாலே தற்பரம் பொருளா
கின்றேன். 23

அணுவினுக் கணுவு நானே யப்படி
மகத்து நானே, துணியிலெப் பொருளு
நானே சோதியுட் சோதி நானே, பணிவுறத்
தகுவே னுனே பழையனும் புருட னுனே,
யிணைதனக் கில்லா வீச னுகிய வின்ப
நானே. 24

கண்ணுஞ் செவியு மின்றியுமே காணக்
கேட்கக் கடவேனுன், பண்ணுந் தொழிலெல்
லாம்வல்லேன் பாணி பாத மில்லெனினு,

மெண்ணுங் கடந்த விடமிங்கே யிருந்துஞ்
செல்வ னுனெருவர்க், கொண்ணும் படியன்
றெனையுணா வெல்லா முணரு கின்றே
னுன். 25

ஓது வேதம் பலவாலு மோதி யுணரப்
படுவேனுன், வேத வேதாந் தப்பொருள்க
ளெல்லாம் விளங்க வறிவேனுன், றீது
நன்ரும் வினைமரணஞ் செநநந் தேகேந்
தியம்புத்தி, பூத மைந்து மின்றியக மிதமாய்
நானே புசிக்கின்றேன். 26

சிறப்புடைய தேசுவடி விற்றிகழ்த லானு
னெறித்தவடி வாலுமெறி யாவடிவி னுலு
நிறத்தசுட ரானவடி வாகநிகழ் கின்றே
னிறத்தலில னுனபா மீசனவ னியானே. 27

எனையொழி யவொன்று மிலையெலா
மெனதுரு வென்று நிகழ்வதோ, ரனுபவம்
வந்து விளையுமே லழிவுள தன்றி யமலமா,
யினிதுற நெஞ்சி லுறைவதா யிலதுள தன்றி
யெதுவுமா, யநியமி றந்த பிரமமா யறிவுரு
வொன்றை யடையுமே. 28

கைவல் லியவுப நிடதங் கருணையி ஞலே யெதுகரு திக்கூறிற், றுய்வில் லையகிய மொன்ரு லெனவரி பிரமா திகளுகவாகின்ரு, ரெவ்வல் லியிலுள வதிகா ரிகளும தறியும் படியினி திற்சொன்னே, னவ்வெல் லையில் பொரு ளதிபத் தியொடறி வுறுவீ ரமரர்க ளனைவீரும். 29

பண்டைநான் மறைகள் சொல்லிய பரிசே பரகுரு வாயிருந் துள்ள, வண்டர்நா யகனை யாதரித் தவன்ற னருளிஞ லநுபவ மாகக், கண்டுளோ ரிருக்குந் தன்மையை யெல்லாங் காதலால் வானவர்க் குரைத்தான், புண்டரீ கத்தே யிருந்துதான் சகல பூதமும் படைத் திடும் புநிதன். 30

8 - கைவல்லிய உபநிஷதார்த்தம்
உரைக்கும் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.
ஆகச் செய்யுள் - 420.

---

9 - பிரகதாரணிய உபநிஷதத்தில் மைத்திரேயப் பிராமணர்த்தம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

துன்பமா முடம்பி னின்றுமங் கதனுற் றுவக்குரு வகைநின்ற சிவனுக், கின்பமே வடிவ மாதலாற் சொரூபா நந்தனென் றெழின்மறை யெல்லா, முன்புகூ றிற்றவ் வின்பமாம் பரிசை மொழிந்திடக் கேண்மி னென் றழகா, யன்பிஞ லலரோ னயாரியா வர்களு மறியவா தரத்தொடு முரைப் பான். 1

ஈசனுக் குருவா நந்தமே யாகு மேதெனி லியாதினுந் தன்மே, லாசைவைத் திடலா லாசைவைத் திடுமா நந்தமே மிகவுமா நந்தம், பாசம்வைத் திடுத றன்பொருட் டன்றிப் பதிபொருட் டல்லவே மனைவி, நேசமெய்

படியுந் தன்னொடா தலிற்று னிரதிச யாநந்த
நேரே. 2

வேதிய ராசர் விண்ணவர் மிகவும் விரும்
பிய வுலகுகள் சகல, பூதமும் போக போக்
கிய மாகும் பொருள்களும் பொருள்களின்
பொருட்டுக், காதல்செய் கின்று னல்லனெப்
படியுங் காதல்செய் வதுதனைக் காமித், தாத
லால் விருப்பந் தன்னொடா தலிற்று னிரதிச
யாநந்த மாகும். 3

யார்க்குமின் பம்போல் விரும்பிடப் படலா
லின்பமே யிறைவடி வின்பந், தாக்கியே யின்
பம் பெறநினைப் பவராற் றுயர்மிகுந் தொழி
லெலாம் விட்டுப், பார்க்கவுங் கேட்க நினைக்
கவுந் தியாநம் பண்ணவும் படுவனிப் பரம,
னூக்கியங் கவனை யறியவே யெல்லா மறிந்
ததா மொழியவின் மையினல். 4

மத்தமு றும்பிற விப்பகை மாளு
முத்தியு முன்னிலை யாமுடி வில்லா
வெத்துய ருங்கெடு மின்பம தாகு
மத்துவி தத்தைய றிந்தவ ருக்கே. 5

பிந்நமு றப்பிர மத்தைய றிந்தான்
றன்னையம் மெய்ப்பொரு டள்ளும தன்றி
மன்னுமு டம்புவ சத்தொரு வாதிங்
கின்னவு லோகமெ னுமவி ழிக்கும். 6

அல்லா தில்லாப் பரந்தன்னி லயலா வறி
யும் படியயர்ந்து, பொல்லா தாகத் தறிவு
பெறும் பசுவா னவனைப் புத்தேளி, ரெல்லா
மெல்லா வேதமும்பூ தங்க ளியாவு மிறத்
தள்ளி, நில்லா நிற்கும் பேதத்தே நிற்பா
னசிக்கை தப்பாதே. 7

மறையோ ராசர் முதலான வன்னுச் சிரம
மற்றுள்ள, பிறிவாய் நிகழு கின்றவெல்லாம்
பிரமமொன்று மேபிறிதா, லறியா நிர்கு மறி
வென்று மல்லற் பிறப்பை யடைவிக்கு,
மிறைதா னுண நிலையெய்து மிரண்டு காணு
திருந்தக்கால். 8

அத்துவி தந்தா னுமவிகற்பத்தை யடைந்த
போதே, புத்தியி லிளைப்பும் போகும் போகு
மிப் பிறப்பு நோா, வெத்திகழ் வாலும் பேத

மின்மையா விறையே யெண்ணுந், தத்துவ வித்தே யென்றன் றலையினல் வணங்கத் தக்கான். 9

வேதமா கமபு ராண மிருதிகள் வேறு மார்க்க, ரோதுமா கமங்க டர்க்க மொன் ரேடொன் ருெவ்வா தாகு,மீதெலா மொக்கப் பண்ண லாவதன் றிதய துக்க, மாதலா லனைத்தும் விட்டிங் கனைத்துமாஞ் சிவத் தைப் பார்ப்பான். 10

கிருமிகீ டங்கண் மதியுடைத் ததனிற் கிளர்ந்திடும் பசுமதி யவற்றி, னரர்மதி யுடைய ரவரினுஞ் சிலவர் ஞானமிக் கிருப் பரன் னவரி, லரியகந் தருவர் மதியின லவ ரிற் பெரியரே பிதிர்க்கள்வெவ் வேறு, மொருவருக் கொருவர் தாரதம் மியத்தா லுணர்வின லுயர்ந்தவ ருளராம். 11

உள்ளபே ரெல்லா ரினுமுணர் வுடையீ ரும்பர்கா ணீங்களுங் களினன், றெள்ளியே னவேன் மதியின லென்னிற் செநார்த்தநன்

சேதந னகும், வெள்ளமே துயிலு மாலினு மரன்ருன் மேதையாம் விளம்பிய வெவர்க்கு, முள்ளமே மருவி யுணர்வளிக் கின்ற சிவன் யா ரினுமுணர் வுடையான். 12

ஆதலா லறியு மறிவெலாங் கைவிட் டறி வினுக் கறிவதாய் நின்ற, பேதமில் பிரம மொன்றுமே யறிவான் பேறுபே ரின்பமாம் பிறத்தல், சாதலற் றிருக்கு மதனையோர் வரு த்த மின்றியே சாரலா யிருக்க, வாதரித் தறியா ரற்பமே விரும்பி யநந்ததுக் கத்திலே யமைவார். 13

வேதநூன் மிருதி புராணமத் துவித மெய் மையே விளம்பமெய்த் தார்க்கஞ், சாதியா நிற்கத் தத்துவ ஞானத் தவருமிப் பொரு ளையே சார, வாதியாஞ் சிவன ராயண னிங் கறைந்தது மபேதமா யிருக்க,வாதியா மொருவர்க் கிதையநா தரித்தன் மாயையி னுடையவல் லபமே. 14

கநகமத பேதம் வேறு கடகமகு டாதி போல, வநியவடி வால நேக மறிவுநிலை யால

பேத, மெனவுமுரை யாடு வாரு மிதயமிலர்
ஞாந கீன, ரெனயநிகழ் வாலு மீச னென
நினைகு வானவ் வீசன். 15

பலவடிவும் வேறு பாடு பகரும்வெறு மூட
ரான, புலையரொடு கீட மோடு புழுவினொடு
வாசி யேது, சொலவிலுல காகும் வேறு
துணிவிலுணர் வேயெ லாமெ, னிலகுமதி
பேற தாகு மிறைவனடி பேண லாலே. 16

தேசிக னளித்த வழியினு லையந் தீர்ந்துசிற்
சடத்திகழ் வெல்லா, மீசனுப் பார்ப்பா னிப்
படிப் பார்க்கு மிதனையு மிறையெனப்பார்ப்பா,
னேசமோ டிங்ஙன் பார்ப்பவன் பார்வை
தன்னையு நிகழ்ந்திடா துள்ள, தேசிகந்
திகழுஞ் சிந்மய மாகிச் சிந்மய மென்கையுஞ்
சிறிதே. 17

ஒழிவிலாப் பாம யோகிய ரநுபவ முள்ளவா
றுரைத்திட வெனக்கோர், வழிபெறே னெடு
மான் மகேசன்மா முநிவர் வானவ ருரைத்திட
மாட்டார், விழிமிகுஞ் சிவனுல் விஞ்சையாஞ்

சிவையால் விளம்பவும் படாதது விளம்பு,
மொழியெலாம் வந்து மோநபா வத்தே முடி
யுமந் நிலமதே முடிவு. 18

இப்படிக் கருணையா லியம்பி னேனெலா
மப்பழ மறையெலா மறிய வோதுவ
தொப்பற நானுமக் குரைத்த வீதெலாஞ்
செப்பரு மறையதின் சேட மாகுமே. 19

உரைபா டுவதித் தகைமைத் தெனவோர்
குறியுண்டாம், பொருள்பா லன்றே பூரண
மாயோர் வேறில்லாச், சொரூபா நந்தன் றிரு
மே னியெனச் சொலவன்றே, விரையார்
கமலத் தவன்மெய் பாரா வியவுற்ருன். 20

9- பிரகதாரணிய உபநிஷதத்தில்
மைத்திரேயப் பிராமணர்த்தம்
உரைக்கும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.
ஆகச் செய்யுள் 440

10- பிரகதாரணிய உபநிடதத்தின் உஷத்தங்கார்க்கி அந்தரியாமிப் பிராமணங்களின் அர்த்தம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

நாத ஞர்சொரூ பாநந்த ஞண்மலர்ப் பாதம், போத மேயெனும் பரிசுபுத் தேளவர்க் கெல்லா, நேதி நேதிசெய் திப்பரி சென நிகழ்த் திடுவான், வேத நாலுநான் முகத்தி ஞல் விளக்கிய விதாதா. 1

எப்பொருள் களுக்குஞ் சான்ரு யார்க்கு முள் ளாகி யென்று, மெய்ப்படுந் தன்றே சாலே விமலமாய் விளங்கா நின்ற, தெப் பொரு ளெல்லா மாகி யெங்கணு நிறைந்து நின்ற, வப்பரம் பிரம நேரே யழகுற வறிய லாகும். 2

இந்தப் பிராணு பாநாதி யாரா லுண்டா யியங்குவதிங், கெந்தப் புருடன் முன்பாக

வெல்லா மியங்க வற்ருகும், தொந்தப் பட வெத் தொழிலுஞ்செய் தேவன் ரெழிலற் றிருக்கின்ரு, னந்தப் பரனே யாவர்க்கு முள்ளா மாந்மா வாகின்ருன். 3

உடம்போ தானன் றுடம்பீதென் றுணரப் படுத லாலுடம்பிற், றிடஞ்சேர் பிராணு தியு மன்று செடமாய்க் காணுஞ் செய்தியினுற், கடம்போ லியாவ னிவையனைத்துங் காண்பா னவனே கர்த்தாவாய்,கடஞ்சே ருடம்பி னுண் ணின்று நடத்து கின்ற நாஞவான். 4

வினவுற்ற கேள்விக்குக் கேட்பா ஞகி மேவியகாட் சியில்விழித்துக் காண்பா ஞகி, மநநத்தின் மந்தாவாய் ஞாநந் தன்னின் மதித்திடுஞா தாவாகி மன்னுகின்ருன்,சொன வத்தற் பரனுது மவனில் வேருந் தோற்ற மெலா மெய்யாகுந் தோற்ற மன்று, நினையிற் றற் பரனேயிங் கெல்லா மென்று நினைவ துவே நினைவான நினைவு நேரே. 5

பாரிலே யெல்லாப் பொருள்களுங் கோவைப் பட்டதெப் படியிலப் படியே,

நீரிலே பாருநெருப்பிலே நீரு நில்வுகா லத
னிலே நெருப்பு, மூருகா லந்த ரிக்கலோ
கத்து முண்டையும் பாவுமே போலச், சாருமா
மொன்றோ டொன்றுவே றறவே தன்னிலே
பின்னியிச் சகத்தில். 6

அந்தரிக் கங்கள் கந்தரு வத்தே யாதித்த
வுலகங்க ளிடையே, கந்தரு வங்கள் சந்திர
வுலகிற் கதிரவ னுலகுக ளெல்லாஞ், சந்திர
வுலகுந் தாரகை யுலகிற் றாரகை வானவ
ருலகி, லிந்திர வுலகில் வானவ ருலக மியா
வையுங் கோவையா யிருக்கும். 7

அரசா கியவம ராதிப னுலகா னவையடை
யப், பிரசா பதியுல கங்களி னிடையே பிர
மனதா, முரைசா ருலகம தானவை யுயர்மா
லவனுலகிற், றிருமா லுலகஞ் சேர்வுறு மிட
முஞ் செப்புதுமே. 8

உருத்திர வுலகின்மா லுலகு ருத்திர
னிருக்குமவ் வுலகெலா மீச லோகமே
திருத்தகு மீசலோ கங்க டிண்ணமாய்க்
கருத்தருஞ் சதாசிவ வுலகின் கண்ணதே. 9

தற்பரந் தன்னிலே சதாசி வன்றன
துற்பவ வுலகெலா முறுதி யாமதிற்
கற்பித மாய்நிகழ்ந் திடுமெய் காணுறி
லற்புத மாம்பர னல்ல தில்லையே. 10

உடைய தொன்றுடை யானெனும்
வேறவை யின்றிலோகத், திடையி ருந்திமி
ருந்தில னுயெவை யும்முடம்பாய்த், திடமி
தென்றறி யாவகை நின்றொரு செய்கை
யின்றி, யடைய வுஞ்செயு மாரவ னந்தரி
யாமியாவன். 11

காண்டல் கேட்டல் கருதல்செ யப்படு
வானலன்றான், காண்டல் கேட்டல் கரு
தல்செ யப்படு வானொருத்தன், றாண்டு
சோதியி னுலகல் சோமன ருக்கனெல்லா,
மாண்ட போதும்வி ளங்கும நக்கரி யாகி
நின்று. 12

'சித்தமத்த மித்திடத்த பாவமுந்தெ ரிந்
திடுஞ், சுத்தநற்சு ழுத்தியிற் றுய்க்குமாயை
கண்டிடு, மத்தமித்த லும்பிறத்த லும்மிலான

பாவபா,வத்தைவிட்ட கண்டமாய றிந்தபோத டங்கவாம். 13

பிங்மான தன்றியேபி ரமமாய றிந்தவன், றுன்னுபேத மேவினுஞ்சொ ரூபபேநி கழ்ந் ததா, ஞன்னின்ஞாந நாசமில்லை ஞேயநாச மாகுநன், றன்னின்ஞாந ஞேயமாக வேருருத தன்மையால். 14

இதுபரம மானகதி யிதுபரம மாமுலகு, மதிசுகமு மாவதிது வழிவிறன மாவதிது, வுதறுதன தோலுாக முடலெனவு ஞதுபர, மதனையறி வானதிக னகமதிவை யானுட வில். 15

தற்பரம மாகியுள தத்துவ மதேயொழிய வற்பமயல் காணுமவ ரத்துருவ மேயடைவர் கற்பிதவஞ் ஞானமதி லுற்பவம தாமுலக நற்பிரம மாயறிவர் நற்சிவம தாநயனர். 16

நிலையினிலை யாகி யளவிடவொ ணுதை நிமலனுரு நாளு நினைகுவான், சலனமுற நாவு மலைவலைய ரூத சமயகலை யோத றவிருவா,

னுலகிலுதி யாது வுயர்வுகுறை வான தொரு வினையி னுலு மருவுரு, தலகிலுல கேவல் செயவுரிய ஞன வதிபதியு மாகு மமலனே.

பூதபதி பூத பாலனுல கூடு போகமுடி யாத தானதோர், சேதுவெனு மீச ஞனவனை மேவ றேடிவழி பாடு மேவியே, வேதமொழி யாலும் வேள்விபல வாலு மேவுதவ தான பூசையே, யாதிவழி யாலு மாதரவி னுலு மாயுமுநி ஞாநி யாகுவான். 18

குறியது வாதலால் குறிக்க வும்படா னிறுவது மிலனுடம் பென்று மின்மையாற் செறிவது பற்றிலன் றீண்ட லின்மையா லறியிலிவ் வறிஞனென் றூடு மார்ப்புறுன்.

சத்தியத் தான்மிகுஞ் சாந்தி தாந்தியா லெத்தொழி லும்மிசை வற்றி ருத்தலாற் பத்தியா லிறைவனைப் பண்ணும் பூசையாற் சுத்தவே தாந்தமெய்த் துணிவு தோன்றுமால்.

வேளுடல் பொடிபட விழித்த விண்ணவற், காளெனு மன்பினு லணியு நீற்றையுத், தூள

நம் பண்ணலாற் றெழுது போற்றலான்,
மாளுதல் பிறத்தலாம் வழியை மாற்றலாம். 21

மெய்யுறு மன்பினுன் மேவு சாதந
மையமின் ஞானமுண் டாக்கு மாக்கினுல்
வையக மியாவையு மன்னு போதமாக்
கையுறு கூவிளங் கனியிற் காணலாம். 22

மேவு பாவம்வெல் லாதுமெய்ஞ் ஞானியை வென்றிடு மிவனெல்லாப், பாவ மானது மாத லால் வேதநம் பண்ணவல் லவனுன, தேவ தேவனுந் தேசிகன் றனக்குமுன் செய்பொரு ளுடலாவி, யீவ தேகட னிறைவனெம் பிரா னென வேத்திமெய் யிதயத்தால். 23

மாய வன்புலத் தெழாவகை தீர்ந்ததன் வாய்மையான் மயிர்க்காலாற், பாய வின்னமு திருசெவித் துளைவழி பாய்ச்சினுன் பது மத்தா, டாயுந் தந்தையுஞ் சுற்றமு மற்றுநற் றநமுமென் றடைவான்றன், காய முள்ளள வும்புகழ்ந் தேத்துவான் கற்றதோர் கலை யாலே. 24

தேசிகன்றன் றிருமேனி சிந்தை செய்யச் சிவனைச்சிந் தித்தானுஞ் செம்பொற் றுளிற், பூசனைசெய் திடவெங்கு மாகி நின்ற பூர ணனை யினிதாகப் பூசித் தானு, நாசமிலாச் சிவநாம நவின்று னுண்ட நாயகன்றன் றிரு நாம நவின்று னுகி, லீசனையே யிகழ்ந்தானுங் கண்ணிற் காண வெழுந்தருளுந் திருக்கோல மிகழ்ந்தா னுகில். 25

ஆதலினுல் வேதவே தாந்தத் துண்மை யறிவானுய் முழுதுமறிந் தடங்கி னுன்றன், பாதமடை வான்முத்தி வேண்டி னல்லற் பரப்பையெலாங் கைவிடுவான் பரிவோ டுங் கட், கோதுவதிற் கிடைப்பதில யருளா லெல்லா மோதினே னிப்பொருண்மெய் யுணர்ந்தோன் செய்யு, நீதிபிழை நினைந்திடவு மில்லை யெங்கு நிறைந்தபரம் பொருளாகி நிகழா நின்றுன். 26

ஒருவரா லொருவிரகி லுணர்வொணு ததுபாம, குருவினு லறியவரு மதனைநோ

தருகுரவ, னருளையா தொருவழியி லடை
யலா மதுமுயல்கை, கருமமா மெனநிகரில்
கருமநான் முகனருளும். 27

10-பிரகதாரணிய உபநிஷதத்தின் உஷத்தங்
கார்க்கி அந்தரியாமிப் பிராமணங்களின்
அருத்தம் உரைக்கும் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் - 467.

11- கடவல்லி சுவேதாசுவதர உபநிஷதங்களின் அர்த்தம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

பன்னுநன் குருவெனும் பரம்ப ரன்றிறஞ்,
சொன்னதன் மையையெலாந் தோன்ற நானு
மக், கின்னமுங் கூறுவ னெனவி யம்பினு,
னன்னவா கநத்தினு னமரர்க் கன்பினுல் 1

குகையி லிருப்ப தாய்மிகவுங் கூட மாகி
யெவ்விடத்தும், திகழ்வ தாகி யொருவர்க்குந்
தெரியா தாகுஞ் சிவனுருவ, மிகவு நன்றாய்
மோலாமவ் வுருவ மெய்ம்மை விளங்குமவன்,
சுகதுக் கங்க டீர்ந்துவெறுஞ் சுகசொ ரூப
ஞகின்ருன். 2

தருமா திகட்கும் பூதங்க டமக்கு வேரு
யாதொன், றருமா மறைக ளறைகின்ற தரிய
பிரம சரியாதி, சரியா நின்ரு ரியாதுபெற
வதுதற் பரமக் கரமதனைத், திரமா யறியு
மவன்சிந்தை செய்த தெல்லாஞ் சித்திக்கும். 3

அந்தப் பரமே யெப்பொருட்கு மாலம் பநமா
வதுவதனைச், சிந்தைக் கேறத் தெளிவுற்ருன்
செநியான் மரியா ஞெருதிசையில், வந்துற்
றிலனேர் வடிவுமில னதனுல் வரவு போக்
காகு, மிந்தத் தொழில்க ளொன்றுமில னெங்
குந் தானு யிருக்கின்ருன். 4

பொன்றவுட லேத்துணிசெய் போதுமிறை
பொன்ருன், கொன்றிடுத லுங்கொலேயு றுந்

தொழிலு மில்லா, னின்றுபெரு மைச்சி
றமை யிற்பெருகி நுட்பா, யென்றுமித யக்
குகையி லேயிலகு கின்றான். 5

அண்ணியனு மாகுமதி தூரியனு மாகும்,
வண்ணமில தானமகி மாவருளி னாலே, கண்
ணினிகழ் வாமலது காணவெளி தோதான்,
றிண்ணமுற நானறிவன் வேறுதெளி வா
ரார். 6

நின்றுமுட ரேறுமுட வின்றிகழ் வானு
ய்ப், பொன்றுமத னேடுமொரு பொன்று
தலு ருனு, யென்றுநிலை யாயுலக மெங்கு
மொரு தானு, மொன்றையறி வானிடர்க
ளொன்றிலுழ லானல். 7

இகழுபுன் னெறியை விட்டொருப் படு
மிங் கிந்திய மங்கண்மீண் டிருக்குந், தக்
வினை யுடையா னருள்பெறு மந்த வருளி
னாற் றத்துவஞ் சாரு, மிகபர மிரண்டும் புசிப்
பவ னவனிங் கெவ்விடத் தேயுள னிங்ஙன்,
றிகழுற மிகுத்த தேவரு மறியார் மனிதரோ
யினித்தெளி வுறுவார். 8

எயபே ருலகில் வினைப்பய னுகர்ந்தங்
கிதயமே மருவுவா ரிருவர், சாயையா தபமா
கின்றனர் சீவ சங்கா ரென்றிடத் தகுவா,
ரோயுமா றறவே யுண்பவன் சீவ னூட்டுவான்
சிவனிவர் தமக்கிங், காயபே தந்தா னுபாதி
யால் வந்த தல்லத பேதமே யாகும். 9

தேசினிகழ் தேருடல்செ லுத்துமதி பாகன்
பாசமன மாமதுபி ணித்துவரு பாய்மா
வீசுபுல னும்விடய வீதிமிசை தானு
மீசனிவை யாதும்விளை யாடியிடு கின்றான். 10

யோகமன மொன்றியறி வாமுணர்வி லானுக்
காகமுறு மைம்புலவ யங்கள்வய மாகாப்
பாகனைய றிந்துபரி போலமன நத்தே
யாகுமதி யாளனைய றிந்துவய மாமால். 11

வருத்தமில தாமமன மற்றமதி கேடன்,
பாத்தையடை யான்மிகுப வத்தையடை
கின்று, னுருக்குமன னுலுணர்வு கூடினவன்
வீடா, யிருக்குமிட மேவியதி னின்றுமிளை
யானல், 12

பொருந்து ஞானமா மதியினன் மநத்தளை
பூட்டியைம் புலப்பாய்மா, பரங்தெ ழாவகை
தன்வச மாக்கினன் பரம்பத மடைகின்றான்,
றிருந்து மாலுடைப் பதமது வதுபாஞ் சிவ
னெனுந் திருநாமத், திருந்த வாறுதா னிருந்
தவா றன்றிவே றிணையிலா விறையா
வான். 13

அருள தாலுரு வொன்றியே நின்றுள
வகிலநா யகனென்னும், பொருள தேபா
மாம்பத மியாவரும் புகலிட மதுவாகுங்,
கருணை மேவிய சிவனெழிந் துருத்திரன்
கண்ணனுன் முகனென்பா, ரிருள தாகுமே
பரம்பத மெனும்படி யெங்ஙனே யிமை
யோரே. 14

இந்தி யங்களிற் பொருளெனும் பரமந
மிவற்றினும் பரமத்திற், புந்தி நற்பா மதிலு
மான் பரமெலாம் பொன்றிய தெரியாமை,
யந்த மானினும் பரமவ்வி யத்தமா மதிற்பரம்
புருடன்று, னிந்த மெய்ப்பரம் புருடனிற்
பரம்பிறி தில்லைமே லிவனேயாம். 15

புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி
பூரண மாகின்ற, சொரூப நின்றவா நிற்க
விங் கருளொடு தோன்றவல் லவன்றனே,
யரனு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள்
ளாகியே யாவர்க்குந், தெரிவ ருஞ்சிவ னவனை
யிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே. 16

வாக்கது மநத்திடை வைக்கு மம்மநம்
போக்கிடும் புந்தியுட் புந்தி மானிலே
யாக்கிடு மந்தமா னிவைய னைத்திலுந்
தாக்கறுஞ் சாந்தமாந் தன்னிற் சாந்தமாம். 17

ஒலிமுத லுரைப்பன வொன்று மின்றியே
யெலையில தாகியெப் பொருட்கு மேலதாய்ச்
சலமதின் றியவது தன்னைத் தம்முளே
நிலைபெற வறிந்தவர் மரண நீங்குவார். 18

பரப்பி னனிந் தியங்களைப் பராக்குறப்
பரம்பா னுள்ளாகி, யிருத்த லாலறி வொண்
கிலன் புறம்புள விதரமே காண்கின்றான்,
றிருப்பி ஞானநாட் டத்தின லப்பொரு டெரி
யவே பெறுந்தீர, னொருத்த னேயவி நாசி
யாம் பரவொளி யாயவ னொளிர்கின்றான்.

பேத மாகிவே ருகிய பொருள்கண்மேற் பேதைமை யதனாலே, காதன் மேவினர் கால பாசத்திலே கட்டுணக் கடவாரே, யாத லாலழி வின்றிய பொருளிலே யறிஞரா தரித் தல்லா, லேது மாதரித் திடாதவ ரப்பொரு ளெய்தியே யிருக்கின்றார். 20

சத்தப் பரிச வுருவிரதங் கந்தா திசமைந் தனமுதலா, யெத்தைக் கொண்டிங் கறி கின்ற னதனை யொழிய வேதுளதா, மத்தற் பாத்தைக் கண்டிந்த வவத்தை மூன்றுங் காணுமை, சித்தித் திருக்கு மவனலமுந் தீங்கு மின்றித் திகழ்கின்றான். 21

மூன்ற கின்ற வவத்தையென மொழியும் புறங்கண் மூன்றுணருஞ், சான்ற யறியி லறி கின்ற தன்னில் வேரு காதவைதா, னான்ற வுணர்வே யுருவான வொளியே யுளதாய் வித்தாகித், தோன்ற நின்றுந் தோன்றுதி நிகழ்வா னென்றுஞ் சுதந்தாத்தால். 22

பாமிக மாய்நிகழ்ந் ததுப ரம்பொரு ளொருபொருள் பிறிதிலை யுளது போற்பல

கருதுமே லவன்கணிற் காண்ப தெங்கணு மரணமே மரணமே மறித்துஞ் சார்வதே. 23

வந்நிதா னொருவனு யிருக்க மற்றவ னுன்னிய வுருவமாய்த் தோன்று மாறுபோ லின்னதெ னுமலுட் புகுந்து மேகனு யந்நிய னுகிபொன் ரூடு மார்ப்புறான். 24

எல்லாம் வசிக ரிப்பானு மெதுக்கு முள்ளா மொருவடிவைப், பல்லா யிரங்கோ டிகளாகப் பண்ணு நிற்கும் பரம்பானை, யல்லா தொன்று மில்லையென வநுப வத்தா லகத்து ணர, வல்லார் தமக்குப் பேரின்ப வடிவாய் மொழியு மாமறைதான். 25

யாவ னறியப் படாமையினு லிவ்வே றுண்டா மிவ்வேறெத். தேவ னுலே நிலைபெ ற்றுச் சேத நங்க ளாய்த்திகழு, மோவ லறவே யப்பானை யுள்ளத் துணர்ந்தோ ருள்ளத்தே, தாவில் சாந்தி குடிகொள்ளு மல்லா தவரைச் சாராதால். 26

இதுவதென வொண்ணுத் வெல்லையில்பே ரின்பத்தை, யதுவிதுவென் பார்களறிவோ வறியாமை யோவறிவே, யெதுவுமிறை யானி கழ்வ திறைநிகழ்வி லிவையொன்றான், மதி

பருதி யநலொளியு மறுவில்பர ஞலொளி
யாம். 27

அரசதொன் றும்பர்வே ராகிநீள் சாகைகீழ்,
நிரைசெய்தெங் கணுநிறைந் தென்றுநின்
றுள்ளதாற், கரையிலண் டங்களெல் லாமதன்
கண்ணதா, மொருபரம் பொருள்கடந் திட
வொணு தொருவரால். 28

எச்சகத் துஞ்சலிப் பிக்குமீ சானனும்
வச்சிரத் தைப்பெறு மனிதன்வீ டுறுமிவற்
கச்சமுற் றங்கிகா லர்க்கனிந்தி ரன்யம
னிச்சயிப் பானதந் தொழில்செயா நிற்பரால்.

உண்ணுடி யாகத்தி னுணராத வன்றூ
னுடம்பாமு டம்புக்கு ளேகாண லாகும்,
கண்ணுடி போலப்பி ராணுதி கத்தைக் கடம்
போற்க ழித்துக்க கழித்தற்ற பின்னைக்,
கண்ஞன பரனன்றி வேறின்மை யாலக் கண்
ஞன வநுபூதி யாகின்ற கண்ணு, லெண்
ணுரும் வேறின்மை கண்டார்க ணேரே
யிறவாது பிறவாதெ லாமாயி ருப்பார். 30

ஒருவருங் கண்ணுற் காண வொண்ணும
தன்றுள் ளத்தாற், கருதவுந் துணிந்தங் கொன்
றக் கடவது மலாத தைத்தான், சுருதியா

லரூப வத்தாற் றுணிந்தவர் சுகசொ ரூப
மருவியே மாண்டு மீண்டு வரும்வழி மறப்ப
ரன்றே. 31

கடவல்லி உபநிஷதார்த்தம் முற்றிற்று.

சுவேதாசுவதர உபநிஷத மாரம்பம்.

வித்தம வேதப பொருளதாய் ஞாந விழியி
ஞல் விளங்கிடும் பொருட்சோர், புத்தியி ஞலு
முள்ளவா றறியப் போயிடா தாயிருந் துள்ள,
சத்தியுண் டந்தச் சத்தியா லென்றுந் தாண்
பிறி வாகியத் துவித, சத்திய ஞாந வநந்தவா
நந்த தத்துவ மாகியே யிருக்கும், 32

மெய்யதா முருவம் விமலமா மிறைக்கு
விளங்கிய திவ்யமா முருவம், வையமா முருவ
மற்றுமோ ருருவ மறைமுத லாகவே விளம்
பல், செய்யுநூ லெல்லாம் வேறுமோ ருருவஞ்
சிவனுடைய வடிவிலை யிவற்றிற், றய்யதா
முருவஞ் சொல்விலவ் விறைக்குத் துலங்
கிய ஞானமே சொரூபம். 33

பெரியதா யெவர்க்கு முள்ளதா யுயிராய்
நிறைந்துள பிரமசக் கரத்தே, திரிதரா நிற்

குஞ் சீவனிப் பரிசே திரிதரு மிவனையுந் திரிக்கும், பரமனு யுள்ள வவனையு மநநம் பண்ணியிப் படியிலே பார்ப்பா, னொருவனே செநந மரணமற் றென்று முள்ளதாய் நிகழ்ந் திட வுரியான். 34

அறிவனு மறியா தானு மாய்நிகழ் பரசீ வர்க்கு, மறையினுல் வடிவாற் றர்க்க வழி யினு லநுப வத்தாற், பிறிவிலா மாயை போக வேதுவாம் பிரமந் தானிங், கறைதரு மெல்லாந் தானு யகர்த்துரு வாகி நிற்கும். 35

நாச முற்றுவிடு மாயை சீவனசி யானி ரண்டினிலு நாதனு, மீச னிற்குமிறை யைத்தி யானபா னுக வந்தவியல் பாலுமே, யோச கத்தினிலே யாலு மேகமெனு முண்மை யாலுமுயிர் முடிவினிற், றேசெ னத்திகழு மிங்ங னேபிறிது செய்த மாயைசிதை வாகு மால், 36

ஈசனை யறிந்த வந்த விடத்திலே யெண்ணு மெல்லாப், பாசமு நசித்த ருனும் பணியறப் பவத்தின் றீர்வுங், காசுறு மகில மாயக் கங்கு லின் ஒழிவுந் தானே, யாசறு மகண்ட ரூபி யானையுமனைத்துய் மெய்தும். 37

மேவிய தன்பா லுள்ள மெய்ப்பொரு ளொன்று மன்றி, யாவுமிங் கறிய வேண்டா வருந்துமிப் பொருளு மாகிச், சீவனு யுண் பா னுகிச் சிவனென வூட்டு வானுய், மூவித மாகி நிற்கு மூலமாம் பிரமந் தானே. 38

தீம ரந்தொறும டைந்தழிவு றாது தெரிவா, காமை நின்றரணி யால்வடிவு காணு மதுபோ, லாமு டம்பிலழி வின்றிமறை கின்ற வமல, ஞேமெ னும்பொருளு ணர்ந்திடவு டம்பில் வெளியாம். 39

உலத்த லின்றியொழி வற்றபொரு ளுண் மை யதுவாஞ், சலித்த லின்றியத வத்தினவர் தங்க ணெதிரே, திலத்தி லெண்ணெயர ணிக்கனற திக்க ணிகழ்நெய், நிலத்தி னீரெனநி கழ்ந்துவெளி யாகி நிலையாம். 40

ஆகு ஞாநமற் றவமறை யீறறை யருத்தமு மதுவல்லா, லியாக தாநபுண் ணியங்களா லியோகம்வந் தெய்தும்வந் தெய்துற்ற, யோக ஞாநமுள் புகுத்துமெய் யுணர்வுதா னுள்ளவா றளவாறே, யேக மானவீ டளித்திடுங் கரு மத்தா லின்பவீ டெய்தாதே. 41

மிக்க சித்தராய் வன்னவாச் சிரமங்கள் விட்டுமே லாய்நின்ற, பக்கு வர்க்கிது பகரலா

மல்லது பகர்ந்திடப் படாதென்றுங், தக்க நற்
குர வன்றனைச் சிவனெனத் தானினைந் திடு
வாருள், புக்க லாகுமிங் குரைத்தமெய்ப் பரம்
பொருள் புரணமாய் வெளியாக. 42

அரிய மாமறை வாக்கினு லுங்களுக் கறியவு
மறைந்தேனுன், றெரியு மாகின்மற் றவன்
றெரி யாமையைக் கடந்துபோய்ச் சிந்தைக்
குப், பிரிய மாகிய பரப்பிர மத்தையே பெற்று
மேற் பிறவாமைக், குரிய னுகுமென் றுரைத்
தன னுணர்வினு லுலகெலாம் படைத்திட்
டான். 43

11 கடவல்லி சுவேதாசுவதரஉபநிஷதங்களின்
அருத்தம் உரைக்கும் அத்தியாய முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் 510.

---

12 - முன் சொல்லிய உபநிஷதங்களின் அர்த்தத்தைத் தொகுத்து உரைக்கும் அத்தியாயம்.

வகுத்து நானுமக் குரைத்தநான் மறை
களின் பொருளைத், தொகுத்து நான்சொலக்
கேண்மினென் றின்னவா சொன்னு, னுகத்
தை நான்கையு மொன்றுதா யிரமொரு பகல
னுன், முகத்தி னுற்பொரு ளுன்குநான் மறை
யினுன் மொழிவான். 1

பாடு கின்ற வெக்கலையின் பயனுந்
தெரிந்து பகர்கின்றே, னோடு கின்ற சிந்தை
யொழித் தொருப்பட் டெவருங் கேண்மி
னுரை, யாடு கின்ற நானென்னு முரைக்கு
மறிவுக் கும்மறிவாய், நாடு கின்ற வுணர்வொன்
றுண் டதுவே யாந்மா நமக்கெல்லாம். 2

மாச தில்லாப் பரனுகி யிருக்கத் தனது
மாயையினு, லீச னென்ப தறியாம லிறந்
தான் பிறந்தான் போலிருக்கும், பாசம் விடுமோ
நினைவுறுவான் பாரம் பரியத் தாற்பண்ணு,
மாசின் மறையா லாசையெலா மறலாற் சாந்தி
யாதியினுல். 3

பத்தியாற் குரவன் பாதம் பணிந்துவே தாந்தம் பண்ணுஞ், சுத்தமா வாக்கி யத்தாற் றுணிந்தவப் பொருளைத் தூய, புத்தியாற் றுணிந்து கொண்டப் பொருள நுபோகமாகச், சித்தியா கிற்கு மைக்கியஞ் சிவபதந் தனையே சேரும். 4

ஊனிலொரு பற்றுமுள னன்றியுட னிற்கு நானெனவி ளம்புதனை நற்சிவம தாகத் தானறியு மாகிலொரு வன்றனுரு வாகு ஞானபரி பூர்ணந லந்தனைய டைந்தான். 5

செறிவா யெங்குந் திகழ்ந்துள்ள சிவனு னென்னுந் திகழ்வுற்று, னெறியா னிகழு நிகழ்வெல்லா நிமல மாயே நிகழ்ச்சிதரு, மறிவா யறியா மையுமாகி யறிவிப் பவனு யறி வாஞய்ப், பிறிவா யுளதா யிலதாகிப் பிரம மொன்று மேபிறழும். 6

அடையவும் பிரமமே யெனவ றிந்துளோ, னடைவதங் கதனையே யாகு மன்றியே, யிடையிலோர் மாயையுண் டென்ன வெண்ணு மேற், கடையதே யாமவன் கற்ற கல்வியே. 7

மாயையென் றொன்றுண் டாக மதிப்பது மநாமல்ல, வாயினு மகண்ட ஞாந வங்கமா

யிந்த ஞாநங், காயம்வே றுகு மென்கை காரண மாக வித்தைத், தூயநான் மறைக ளோதுந் துவந்துவந் தீர்க்கை சுட்டி. 8

யாதொரு படியிற் றோன்று மியல்பினுற் சகத்துக் குண்மை, யோதிய துபநி டந்தா னொரோவிடத் துண்மை யாகப், பேதமா முலகு தோன்றிற் பிறப்பதற் கேது வாகு, மீதெலா மில்லை யென்ன வின்பத்துக் கேது வாகும். 9

ஆகை யாலகி லத்தையே மாயையென் றுகமெய் யாய்வந்த, மோக மாற்றுதற் பொருட்டொரோ விடத்திலே மொழிந்தது முதுவேதம், பாக மாகிய சித்தரைக் குறித்து மெய்ப் பரம்பொரு ளாகின்ற, வேக மேநிகழ் கின்றதெல் லாமென வியம்பிய திதயத்தால்.

மெய்யை நாடின்மெய்ப் பரமலா லவிச்சை யும் விச்சையும் வேறேயோ, வைய மானது மற்றொரு பொருள்களு மில்லையிம் மநநஞ் செய், துய்ய யோகிமு னெப்படி யெப்படித் தோன்றுகின் றதுதோற்றஞ், செய்யு மியா வையுஞ் சிவன்வடி வாகவே திகழ்ந்திடுந் திடமாக. 11

யாதொரு படியிற் றோற்ற மென்றியம் பியது முன்னை, வாதனை யதனைப் பற்றி யல் லது மற்றொன் றில்லை, போதமே யுள்ள தென்றும் பூரண னாகை யாலே, யோதமில் வேலை போலு மொழிவற நிறைந்த யோகி.12

அப்படி யிருந்த யோகி யநுபவத் தன்மை தானு, மெப்படி யென்று காணா னீசன்மா னானுங் காணேன், செப்பிட வறியா வேதா கமங்களுஞ் சிவனார் மேனி, யெப்படி யென் னின் மற்றப் படியிலே யிருந்த தென்னும். 13

அம்பி காபதி யறியுமிவ் வநுபவ மவனரு ளாகுமக், கொம்ப னாளறிந் திடுந்திரு வரு ளையே கோலமாய்க் கொண்டந்த, வெம்பி ரானரு ளாலரி நாம்பிர ரியாவரு மறிவோமத், தம்பி ரானறிந் தமையெவ ராலெனச் சங்கை யுந் தகுமோதான். 14

ஞான மாகிய விழியினாற் குருபர னயந்து நோக் கிடவுண்டா, மாநு பூதியா தொன்றது வேசிவ னாவதப் படியுள்ள, மேனி தான்வினை யொத்தவப் பொழுதிலே வெளிப்படும் வெளி காண, லான தேசிகன் றன்னையப் பரம்பொரு ளென்னவா தரஞ்செய்வான். 15

நேச நெஞ்சினாற் றனக்கது நினைவல வாயி னு நெறியென்றே, தேசி கன்றிரு வுள்ளமே செய்குவான் செநித்திடுங் குலத்துக்கு, மாச தாயினு மாச்சிர மத்திலே வழுவினு முலகெல் லா, மேசி வீடினு மறப்புகழ் தநம்பிற விழப் பினு மிடரேனும். 16

தேசி கன்றிரு வுள்ளமுண் டாகவச் சிவன் றிகழ்ந் திடுகின்றா, னீச னிங்கருள் செய்யவந் திருக்கிற விடமிவன் றிருமேனி, மாச தொன் றிவ னளவிலே செயிலெரி வாய்நர கினிற் பூத, நாச மெவ்வள வவ்வள வுஞ்செல நண்ணா நன்னெறி நண்ணான். 17

அருவெனு மமலன்றானருளிலனெனினுஞ் சார், குருபர னருளுண்டே யெனிலொரு குறையுண்டோ, திருவடி தரவந்தார் திருவுள மிலரென்றா, லொருவரு மிலர்கண்டீ ருறு துயர் களைகின்றார். 18

உறுவது தனில்வேறா யுளதல வதுநேரே, பெறவருள் பெரியோனே பெருகிய குருவா வா, னெறியுட லுளநாவா னிலைபெற வழி பாடே, செறிபவ னருளாலே சிவகதி யடை வானால். 19

இந்தவி டும்பையு டம்புறு மேதா
தந்தையெ னப்புகழ் இன்றிலர் தக்கோ
ரந்தமி லாதவ கண்டமு நம்மூட்
டந்தவர் தந்தையெ னச்சமை வுற்ருர். 20

உண்டுபோற் றேன்று மூலமெலா முண்
மை யன்றென வுணர்த்தியெப் பொருளுங்,
கண்டசான் றதனைக் காட்சிய தறவே கண்டி
டக் கரியெனக் காட்டும், பண்டைவே தாந்த
வாக்கியஞ் சொன்ன படியிலே பரமனே
டொன்ருய், விண்டிடா வண்ண முணர்த்து
வான் றன்னை வியன்குரு வென்றிடும் வேதம்.

காட்சியை யெல்லாங் கண்ணதாய்க் கரைத்
துக் கண்ணெழிந் தொருபொரு ளில்லா,
மாட்சியை யளிக்க வல்லவன் குருவா மாரி
போன் மாறுவேண் டாதே, மீட்சியில் பதத்
தைக் கருணையா லளிக்கும் வித்தகக் குரவனே
யெவருந், தாழ்ச்சிசெய் தேத்தற் குரியதத்
துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தகுவான். 22

வருபிறப் பறவே வேண்டினுன் மறையீ
றென்னுமம் புயத்தினை மலர்த்தற், கிரவியாய்
நெஞ்சிற் கிசைந்தநற் குருவை யாதொரு
வழியினு விறைஞ்சி, யருள்சுரந் திடுதற
காவதே செய்வா னருமறை முடிவெலா மறை

யும், பொருளேநே ராக வுமக்கெனக் கீசன்
புகன்றவப் படியிலே புகன்றேன். 23

எல்லா மறிவா னுயில்லா தில்லா னுகி யெல்
லாந்தான், வல்லா னுகித் தீங்கொன்று மருவா
னுகி வடிவருளே, யல்லா திலனு மிறையுண்
மை யன்றிச் சொல்லா னப்பொருளிற், சொல்
லொ தில்லை யுங்கட்குச் சொன்னே னல்
லாஞ் சுருக்காக. 24

போதவடி வாயகண்ட பூரணனுஞ் சிவ
னுக்கு, யாதுமுளங் கைக்கனியா மிவனரு
ளின் படியொழிய, வேதமுடி யிற்பொருடாம்
வேண்டியவா விளம்பியிடும், பாதகர்போ யேற
வொணுப் பாழ்ங்கிணற்றில் வீழ்வர்களால்.

ஆதிவே தாந்தப் பொருளையத் துவித மாம்
படிக் ககிலநா யகனுஞ், சோதிபா தப்போ
திரண்டையுந் தொட்டுச் சூழுகே னென்றயன்
சொல்லிக், காதலாற் பிறவிக் கவுடத முக்கட்
கடவுளைக் கருத்தில்வைத் தவன்றன், பாதமே
பணிந்து பரவியிப் பரிசே பத்தியாற் பரவச
னுனன். 26

தேவருந் தேவ தேவர்க்குந் தேவாந் திரியம்
பகன் றனைத்தெண்ட னுகப், பூவிலே விழுந்து

போற்றியே யுருகிக் கிடந்தவப் பொழுதிலே புத்தேண், மூவரு மறியா முதல்வனு மிறைவன் மூர்த்தியாய் முழுந்திய வருளாற், காவியங் கண்ணி பங்கனுய் வந்து தோன்றினன் கண்ணினுற் காண. 27

மாலுமவ் விடத்தே திருவொடுங் கூட மகிழ்தரு மநத்தொடும் வந்தா, னுலுதிக் கிலும்பூமாரியாய்ப் பொழிய நாமசங் கீர்த்தந நாத, மேலெடுத் தெங்கும் விளங்குமப் பொழுதில் விளங்கிய பிரமன்மா லவனுஞ், சாலுமெய்ப் பத்தி யோடமர்ச் சித்தார் சங்கர னப்புயத் தாளில். 28

தெரியில்வடி வேத மொருபொழுதி லாத சிவனுமருண் மேனி திகழவே, யரியதனை நாடி யறியுமத னுலவ் வதிசயமோ டாடி யருளினு, னுரியவநு பூதி யுடையவிழி யாலவ் வமையுமய னுதி யுணரவே, யருள்செய்தன னீச னரியதிரு மேனி யமரரெதிர் காண வருளினல். 29

அந்தமறை யீறு தந்தபர ஞாந வங்கணத னுலு மன்றியே, யிந்தவிழி யாலு மந்தவிமையோர்க ளெங்கள்பெரு மானை யெய்தினர், சந்தமறை பாடி நின்றனர்க ளாதி சம்புதிரு

நாம மாமெழுத், தைந்துமுறை யாடி யன்பினெடு பூசை யங்குநனி மேவி யண்டர்தாம்,

அமையா வன்பாய் நின்றூ ரைப்பார்த் தையம்போய், நமையே யெய்தப் பெற்றீரேயென் றனருதை, னுமையென் னருளால் வந்ததி தேயென் றுரைசெய்தா, னிமையோரெல்லா மென்புரு கிக்கொண் டின்புற்றார்.

தொல்லை வேதமுன் சொல்லுதற் கரியவித் தோன்ற, னல்ல னுயின னுமக்கென நாரணனவின்று, னெல்லை தீர்கரு ணுகர ணுகிய விறைவன், சொல்லு வானருள் கீதையின் பலமெலாந் தொகுத்து. 32

பரமமா மிந்தக் கீதை படிப்பவன் பாரின் மீதே, திருவினுன் முகுந்த னெக்குந் தேசினுவிரவி யொக்கு, மருவுமா மெனயே வந்து மாசிலா விஞ்சை யாகு, முருவமர் முமையுமென்று மவனுளத் துறையா நிற்கும். 33

பிரமனு னீங்கள் பெற்றவிக் கீதை பேசிய கீதைகட் கெல்லாம், பரமமாய் வேதா காரமாதலினுற் படிக்கலா மறையவர் தமக்கே, சுருதியா தலினுற் சூத்திரா திகளாற் சொல்லலாகாதென வருளிப், புராணமா யெல்லாக் காரணமுங் கடந்த பேர்தவின் பத்தினுட் புக்கான்.

மாலுமா திடனே வானவர்க் கருளி மகிழ் துவை குண்டமே யடைந்தான், மேலவா னவரை நீத்தயன் பரமன் மேனியே நோக்கி மீண் டிரந்தான், ஞாலமால் விட்டு ஞானதற் பரராய் நான்முகன் றன்முனே தெண்டம், போலவே பணிந்து வானவர் தந்தம் பொன் னகர் நோக்கியே போந்தார். 35

உத்தம மான கீதை யுரைத்தன னுவகை யோடும் பத்தியாற் கேட்பார்க் கென்றும் பகர்ந்திடப் படுமீ தென்று, சுத்தவே தியர்க் குச் சொல்லிச் சூதனு ஞானக் கண்ணன், முத்தியா முருவே நோக்கி மோனமே யடைந்தி ருந்தான் 36

இனியனு மெல்லாந் தன்பா லிறைவனின் னருளாற் பெற்ற, முனிவனை முனிவ ரெல்லா முடியுற வணங்கி யேத்தி, னனிமிக நானென் கின்ற பதப்பொரு ளுடி வேறே, ரநியமில் பிரம மாக வறிந்ததி சயித்தி ருந்தார். 37

12 - முன் சொல்லிய உபநிஷதங்களின் அர்த்தத்தைத் தொகுத்து உரைக்கும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் 547.

பிரஹ்ம கீதை முற்றுப் பெற்றது.